ON KAPAK-2.qxp_Layout 1 29.01.2017 01:54 Page 1

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 421 / Çile 2017

Saraların Direniş Ruhu ile 2017'yi Kazanacağız

Kürt halkı 40 yıllık birikimiyle mücadeleyi yükselterek soykırımcı, faşist sistemin sonunu getirecektir

Mustafa Karasu

Halkımızın özgürlük mücadelesi özyönetim direnişleriyle yeni bir düzey kazanmıştır. Bu, yeni mücadele döneminde halkımızın güç kaynağıdır. Türk devletinin bir buçuk yıldır içine düştüğü durum ortadadır. Darmadağın olmuştur, rezil kepaze olmuştur. İçeride ve dışarıda bütün politikaları çökmüştür. Bu açıdan halkımız bu gerçekliği görerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadele içinde olmalıdır. Mücadele edildiği an bu iktidar yıkılacaktır. Bu açıdan herkesin bulunduğu yerde rolünü oynaması gerekmektedir.

> 5-10

Lozan'a dayanan soykırım sistemini yıkmak Bakur, Rojava, Başûr ve Rojhilat'ta devrimin zaferiyle mümkündür

Cemil Bayık

Bakurê Kurdistan öncülüğünün görülmemesi, aslında Kürdün kendini Lozan'dan sonra oluşturulmuş soykırım sistemine yatırması anlamına gelmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında Bakurê Kurdistan'daki soykırım gerçekliğini Başûrê Kurdistan'daki Kürt grupları da tutumlarıyla fiili olarak kabul etmiştir. Özellikle KDP'nin yaklaşımı böyledir. KDP, Kürt partisi olarak Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi bırakalım desteklemeyi, engel olmuştur. 1960'larda KDP ile Türk devletinin ilişkisi gerçekten de dikkate değerdir, incelenmesi gerekiyor.

> 21-25

Türk sömürgeciliğinin yenilgisi ve AKP'nin soykırım siyaseti

Murat Karayılan

Sömürgeci Türk devleti tarihinin en çok sıkıştığı bir dönemi yaşıyor. Erdoğan yıl sonuna doğru yaptığı bir konuşmada, "Tarihimizin en zor mücadele dönemindeyiz" diyerek bunu itiraf etti. Türk sömürgeciliği artık yenilmiş, iflas etmiştir ama Erdoğan bu sömürgeci devleti yaşatmak istiyor. Yeniden canlandırmak, kaybedilmiş olan mevzileri yeniden kazanarak kendini böylece iktidar yapma hesaplarına giriyor. Yalnız bilinmesi gerekir ki, artık bunu sağlaması olanak dışıdır.

> 26-29

Mücadele tarihimiz boyunca kadının öncülüğü her zaman belirleyici olmuştur

KJK Koordinasyonu

Kadına yönelik saldırılar, faşizmin adım adım örüldüğü Türkiye'de çok açık bir şekilde yürütülürken, bu tüm dünyadaki kadına yönelimden bağımsız değildir.

Kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, kadın üzerindeki cinsiyetçi politikaları da derinleşmektedir. Kapitalizm; erkek egemen sistemin zirvesidir ve kadın emeğinin sömürülmesinin, kadına karşı şiddetin zirveye ulaştığı, kadına yönelik katliam ve saldırıların kadın kırımı noktasına ulaştığı bir çağdır.

> 16-17

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların öncülüğünde özgürlük mücadelemiz zaferden zafere koşacak

Duran Kalkan

Suriye için tek somut çözüm projesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

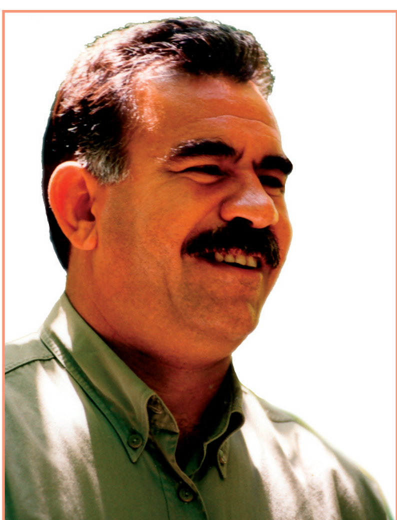
Sabri Ok

Sakine Cansız Yoldaş'ın yaşamı ve mücadelesi Kadın Özgürlük Mücadelemizin tarihidir

Besê Erzincan

Ortayolculuğu amansız eleştirelim Parti içinde maskeleri düşürelim

Rêber Apo'nun 1987-1988 çözümlemelerinden derlenmiştir

Bu kadar insanımız olağanüstü bir çabayla çalışır ve en ufak imkanlarını dahi bir arada taşırken; bu ortayolculuğun, kaynağın başında suyu tıkatması ve bizim de buna müsaade etmemiz ölümdür, susuzluktan kavrulmadır. Kürdistan için bugün çok geçerli olan devrim kaynağının daha taşmadan kurutulmasıdır; bunu kabul etmeyeceğiz. Ortayolculuk kaynak kurutan bir hastalıktır. Bununla mücadele edelim ve devrimin kaynakları tüm görkemliliğiyle fışkırsın, ülkemizin her tarafını kuşatsın, her tarafını yeşertsin, diyelim. Bundan daha güzel bir yaşam da söz konusu olamaz...

Bugün ortayolculuk, bütün Parti disiplinini, ciddiyetini, ruhsal yüceliğini, özlü yaşamını, taktiklerin hayata geçirilişini, büyük imkan ve olanakların seferber edilişini, yerinde ve zamanında kullanılışını, kısaca dev tarihsel bir atılımın gelişimini köstekleyen en büyük iç nedendir, iç engeldir.

> 18-20

Kürdistan Devrimi'nin sesi Serxwebûn 36. yılında

Duran Kalkan

İlk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncu olmasıydı.

Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydi. Temel slogan 'Yaşasın Bağımsızlık' yani 'Bijî Serxwebûn'du. Ruhta bağımsızlık, duyguda bağımsızlık, düşüncede bağımsızlık, yönetimde bağımsızlık, ideolojide bağımsızlık PKK'nin temel ilkesiydi, duruşuydu. Bağımsız Kürdistan kavramını da dillendiren, tartışan, talep eden yegane grup PKK'ydi, yani Apocular grubuydu.

> 2-4

Kürdistan Devrimi'nin sesi

SERXWEBÛN 36. yılında

Serxwebûn bir tarihtir. Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir. Modern uluslar camiasına doğma tarihidir. Demokratik ulus haline gelme tarihidir. Başı dik, onurlu, cesur, fedakar bir demokratik ulus olarak bu dünyaya yeniden doğmuş olma tarihidir. İsteyen herkes bu tarihsel gerçeği Serxwebûn sayfalarında bulabilir. Kürdistan Özgürlük Direnişi'ne ait araştırma yapmak isteyen herkesin başvurduğu en önemli kaynak Serxwebûn sayıları olmaktadır. 40 yıllık bu kahramanca direnişin ne zaman, nerede, nasıl geliştiğini öğrenmek ve anlamak isteyenler için en önemli araştırma kaynağı Serxwebûn'un bu 420 sayısı ve onlarca özel sayı, albüm ve kitapları olmaktadır. Serxwebûn yayıncılık külliyatı, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin en zengin edebiyatını oluşturmaktadır.

Duran Kalkan

Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin sesi olan gazetemiz Serxwebûn, yurtdışında gazete formatında aylık düzenli olarak yayınlanışının 35. yılını tamamladı, yayın hayatının 36. yılına giriyor. 36. yıla giriş vesilesiyle tüm Serxwebûn çalışanlarını kutluyor, başarı dileklerimizi ifade ediyorum. Serxwebûn kurucumuz ve büyük Parti şehidimiz Mazlum Doğan yoldaşı, yine çok değerli Serxwebûn çalışanlarımız Şehid Selçuk ve Jiyan yoldaşları, özgür basının büyük şehidi Gurbetelli Ersöz yoldaşı, onlar şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi bu vesileyle saygı ve minnetle anıyorum.

Serxwebûn'un 36. yılında da Partimizi, halkımızı, insanlığı aydınlatmaya devam edeceğine inanıyorum. Önderliğimizin, şehitlerimizin, Partimizin, kadınların ve gençlerin, tüm emekçilerin, özgürlük ve eşitlik mücadelesi veren herkesin sesi olmaya devam edeceğine dair inancımı belirtiyorum. Serxwebûn, 35 yıl boyunca aylık bir yayın organı olarak gazete formatında düzenli ve sistemli yayın yapan ilk Kürt gazetesi oluyor. Değil 35 yıl, çok sayıda Kürt gazete veya dergisi 35 ay bile yayın hayatını sürdürememiştir. Bu durum tabii ki Kürdistan'ın sömürge koşullarıyla bağlantılıdır. Bu sonuç, yayıncılık yapmak isteyenlerin sömürüye karşı mücadeledeki zayıflıklarından dolayı yaşanıyor. 35 yıl kesintisiz yayın yapmayı başardığına göre, demek ki Serxwebûn'un temelleri sağlam atılmıştır. Sömürgeciliğe karşı Serxwebûn çizgisindeki mücadele çok sağlam, etkili ve doğru verilmiş bulunuyor. Bu 35 yılda 420 sayı, onlarca özel sayı ve albüm çıkarmış, bir yayınevi haline gelmeyi başarmış, Kürt edebiyatının, Parti edebiyatımızın önemli bir külliyatını yaratmış bulunuyor. Yürekten inanıyoruz ki, 36. yılda da bu durum değişmeden devam edecektir. Serxwebûn gazetesi; devrimin sesi olmayı, Önderliğin, şehitlerin ve Parti'nin sesi olmayı sürdürecektir. Halkımızı ve insanlığı bilinçlendirecek, eğitecek ve aydınlatacaktır. Daha çok uzun süre Kürdistan özgürlük bilincini ve iradesini oluşturan, Kürt toplumunun özgür ve demokratik yaşamı öğrenmesine zemin teşkil eden bir organ olarak işlev görecektir. Biz bunun gerçekleşeceğine, bu 421. sayının ilk sayıdaki hedefleri, iddiayı, iradeyi eksiksiz bir biçimde temsil edeceğine yürekten inanıyoruz. Bu inancımız boş bir övünme ya da iddia değildir. Çünkü gerçekten de Serxwebûn'un temelleri sağlam atılmıştır. Doğru bir teorik analize, doğru bir felsefeye, özgürlükçü bir ideolojiye, yaratıcı bir siyasete ve bükülmez bir irade temelinde süren mücadeleye dayalı Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin sesi olarak, kuruluşunu Bakurê Kurdistan'ın dağlarında, ovalarında, şehirlerinde, köylerinde gerçekleştirmiştir.

35 yıldır yurt dışında yasal çerçevede düzenli yayın yapmadan önce, bir de Serxwebûn'un faşist sömürgeci ve soykırımcı rejim koşullarında Kürdistan devrimcilerinin inançlı, dirayetli ve üretken çabalarıyla her türlü baskı ve terör saldırısını boşa çıkartarak, illegal biçimde yayınlandığı, temelleri atılan Kürdistan Devrimi'nin ilk sesi olmayı bu koşullarda gerçekleştirdiği biliniyor. Aslında bir dergi formatında ve illegal olarak ilk sayısı 1978 yılının Ekim ayı başında basılmış ve bütün Parti camiasına, devrimci-yurtsever ortama dağıtımı yapılmıştır. 1978-79-80 yıllarında üç yıllık süre içerisinde illegal koşullarda yürüttüğü yayın hayatı boyunca da bir genel, beş özel sayı biçiminde yayınlanmıştır. Birinci sayısı genel sayı olarak PKK Manifestosu'nun basıldığı, Kürdistan Devrimi'nin Yolu oluyor. Manifesto'yu Önder Apo'nun bizzat el yazmasıyla hazırladığını biliyoruz. Serxwebûn dergisinin çıkışı için de, 'Serxwebûn Çıkarken' başlıklı kısa bir sunumun olduğu, bunu da doğrudan Önder Apo'nun kaleminden çıktığı yine bildiğimiz bir gerçek oluyor. Daha sonraki sayılar, birinci sayı kadar bütünlüklü, kapsamlı ve derin içeriğe sahip olmadığı için, Yayın Komitemiz tarafından hep 'özel sayılar' adıyla çıkartılmıştır. Bir özel sayısı; Maraş Katliamı Üzerine olan değerlendirme başlıklıdır. Bu da doğrudan Önder Apo'nun sözlü olarak yaptığı değerlendirmenin yazıya geçirilmesiyle hazırlanmıştır. Bir özel sayısı; yine ideoloji ve politika üzerinedir ki, bu da Önder Apo'nun bir kadro toplantısındaki değerlendirmesinin yazı haline getirilmesinden oluşmuştur. Ayrıca Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş yoldaşların mücadele yaşamlarının çeşitli kesitlerine dair, yine Curnê Reş'de (Hilvan), Riha'da, Kürdistan'ın değişik kentlerinde gelişen mücadelenin sorunlarını çözümlemeyi ve kadroları aydınlatmayı amaçlayan değerlendirmelerden oluşan özel sayılar bulunuyor.

Serxwebûn Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir

Serxwebûn için çok şey söylenebilir. Geçen 35 yıl, daha önceki 3-4 yılı da eklersek, 1978 yazını esas alırsak neredeyse 40 yıla yaklaşan süreç, Kürdistan tarihinin en fırtınalı, en hareketli, en mücadeleci, dinamik, savaşkan bir dönemini ifade ediyor. Faşist soykırımcı rejimin katliamlarını bu süre içerisinde de hem 12 Eylül Faşist Askeri Darbesi temelinde hem de o darbenin daha sonraki çeşitli versiyonları olan sivil hükümetler tarafından sürdürüldüğü, ancak buna karşı Serxwebûn çizgisinde, yani Önder Apo'nun düşünceleri ve direniş ruhu temelinde tüm bu saldırılara karşı Kürt halk tarihinin en bilinçli, en örgütlü, en cesur ve fedakar, en sonuç alıcı ve kazanımı bol bir özgürlük direnişinin yaşandığı da biliniyor. Düşman bu 40 yıl içerisinde vahşi katliamlarını arttırarak sürdürmeye devam etmiştir. Ama bu 40 yılın farkı, düşmanın yaptığının yanına kalmamış olmasıdır. Yapılan her katliamın hesabının devrimci intikam çizgisinde misliyle sorulmuş olmasıdır. Partimizin büyük şehidi, Önder Apo'nun; "gizli ruhum" dediği Haki Karer yoldaşın katliamının intikamını almaktan tutalım da, bugün Cizîr ve Sûr katliamlarının intikamlarını almaya kadar uzanan büyük bir devrimci intikam mücadelesine, gerilla savaşına, düşmandan hesap sorma direnişine sahne olmuş büyük bir direnme tarihine artık Kürt halkının sahip olduğu tartışma götürmez bir gerçek oluyor. İşte bu direniş sayesindedir ki, Kürtler yeniden dirildiler. Varlık ve özgürlüklerini garantiye aldılar. Bir demokratik ulus olarak, dünya ulusları içerisinde, özgürce yeniden doğdular, ulusal diriliş devrimlerini gerçekleştirdiler. Demokratik devrimlerini derinleştiriyorlar. Ve özgürlük, duygu, düşünce, kültür devrimlerini sürekli geliştirmeye devam ediyorlar. Bütün bunlar ifadesini Serxwebûn'da buluyor.

Tüm bu gelişmelerin yolunu Serxwebûn gazetesi aydınlattığı gibi, tüm bu tarihsel mücadele pratiği gün gün, hafta hafta, ay ay, yıl yıl nasıl yaşanmış ve gelişmiş hepsini Serxwebûn sayfalarında bulmak mümkün oluyor. Bu bakımdan da Serxwebûn bir tarihtir. Kürt halkının varlık ve özgürlük tarihidir. Modern uluslar camiasına doğma tarihidir. Demokratik ulus haline gelme tarihidir. Başı dik, onurlu, cesur, fedakar bir demokratik ulus olarak bu dünyaya yeniden doğmuş olma tarihidir. İsteyen herkes bu tarihsel gerçeği Serxwebûn sayfalarında bulabilir. Kürdistan Özgürlük Direnişi'ne ait araştırma yapmak isteyen herkesin başvurduğu en önemli kaynak Serxwebûn sayıları olmaktadır. 40 yıllık bu kahramanca direnişin ne zaman, nerede, nasıl geliştiğini öğrenmek ve anlamak isteyenler için en önemli araştırma kaynağı Serxwebûn'un bu 420 sayısı ve onlarca özel sayı, albüm ve kitapları olmaktadır. Serxwebûn yayıncılık külliyatı, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin en zengin edebiyatını oluşturmaktadır. Dost da düşman da bu gerçeği böyle biliyor. Bu temelde de 35 yıllık bu sistemli birikim, Kürdistan Özgürlük tarihini araştırmak isteyenler için en sağlam arşiv olma özelliğini sürdürüyor. Bu şimdiden kanıtlanmış bir gerçekliktir ve dünya var oldukça bu gerçeklik devam edecektir.

Tabii bütün bu gelişmelerin nasıl olduğu sorusu önemlidir. Nasıl oldu da bu kadar çok bildiğini sanan, her gün yazıp-çizen birçok kalemşor kırk-elli sayılık dergi çıkaramadan iflas etti de, buna karşılık Serxwebûn kırk yıldır yüzlerce sayı çıkartan ve sistemli bir biçimde mevcut yayıncılığı sürdürmeye devam eden bir gazete oldu? Bunun sırrı, kerameti nerede? Bu nasıl ger-

çekleşiyor? Esası, gerekli olanı aslında bunu anlamaktır. Doğrusu, bunu anlamaya ulaşmaktır. Bu bakımdan da Serxwebûn yayıncılığının doğuş sürecini anlamak her şeyi anlamak açısından önemlidir. Önder Apo; "Tarih günümüzde gizli biz tarihin başlangıcında gizliyiz" dedi. Serxwebûn için de bu geçerlidir. Serxwebûn'un gücü; doğuşunda, başlangıcında saklıdır. Dolayısıyla bu doğuşu, başlangıcı anlamak bizce daha önemlidir. 35. yıldönümü vesilesiyle bu başlangıcın hikayesini kısaca özetlemek istiyoruz. Serxwebûn okurlarının, gazetelerinin temellerinin nasıl atıldığını bilmeleri, nasıl bir sağlam başlangıç yaptığını ve nelere dayanarak geliştiğini görmeleri, onları daha güçlü kılacak, Serxwebûn'a daha çok bağlayacak, Serxwebûn'dan öğrendiklerine daha çok inandıracak, gazetelerine daha fazla güvenmelerini sağlayacaktır. Bunun inancındayız. Bu temelde söz konusu sürecin tanığı ve bir emekçisi olarak işin hikayesini okurların affına sığınarak kısaca izah etmek istiyoruz.

PKK başlangıçta yazılı ya da sözlü basını değil, ayakta, ayaklı gazete gibi çalışan kadroculuğu esas aldı

Bilindiği gibi Kürdistan'da ilkel milliyetçi akım yazılı basınla yola çıkamadı, öyle bir yayıncılığı geliştiremedi. Onlar için temel yayıncılık radyoculuktu, sözlü yayıncılıktı. Fakat reformist, milliyetçi çizgi yayıncılığı temel bir çalışma ve örgütlenme tarzı olarak benimsedi. Özellikle Bakurê Kurdistan'da 1974 Ocak ayında Ecevit-Erbakan affı ardından oluşan kısmi siyasallaşma ortamında mantar biter gibi her taraftan gruplar ortaya çıktığı gibi, bu grupların örgütlenme ve çalışma alanları olarak ya gazete, dergi ya da dernekçilik gelişti. Bu gerçek Türkiye'de de böyleydi, Kürdistan'a özgü gruplar açısından da aynıydı. Kemal Burkay, Özgürlük Yolu adı altında bir dergiyle işe başladı. İsmail Beşikçi ve Kotan kardeşler Rizgarî ismiyle dergi çıkardılar. Bazı kesimler DDKD benzer dernekler kurdular. Kawa vb isimli dergiler çıktı. Kürdistan'da, varlığını ve özgürlüğünü ifadelendirmeye çalışan bu çabalar, bir tarz olarak gelişti. Kuşkusuz PKK böyle bir hareket olarak doğmadı. Başlangıçta yazılı ya da sözlü basını, yayıncılığı esas alan değil, ayakta, ayaklı gazete gibi çalışan bir kadroculuğu öngördü ve bunu bir tarz olarak esas aldı. Bu, o zorlu dönemde hem güvenlik sağlayıcı hem de kadroyu geliştirici, güçlendirici bir tarzdı. Uzun süre sözlü propaganda, PKK gruplaşmasını geliştiren çalışmanın esası oldu.

Fakat grup büyüyüp gençlik hareketi haline geldi. Giderek onu da aştı ve halkın değişik kesimleriyle ilişki ve irtibat kurarak bir halk hareketi ve bir silahlı direniş hareketi haline geldi. 1978 yazındaki Hilvan direnişiyle de artık amatör grup durumunu aşıp, hem disiplinli bir devrimci parti olarak örgütlenmek gerekli oldu hem de kadro ve sempatizanları eğitecek, onları mücadelede yönlendirecek bir yayıncılık başlatmak zorunlu hale geldi.

Böyle bir durumda, ideolojik ve politik çizgisi gereği, o zamana kadar var olan parti ve hareketler gibi hareket edemezdi. Türkiye koşullarında yasal bir dergi veya gazeteyle öngördüğü mücadeleyi aydınlatamaz ve yürütemezdi. Nasıl ki dernekçilik temelinde örgütlenerek faşist sömürgeci saldırılara karşı bir direnişi, örgütü yaratmak mümkün değildiyse, benzer bir biçimde yasal bir dergi veya gazete çıkartarak da parti, kadro ve sempatizanları eğitmek, yönlendirmek mümkün değildi. Çünkü PKK'nin yazacaklarını Türkiye'nin yasal ortamının kabul etmesi imkansızdı; PKK, o ortamı reddediyordu. Onun alternatif, demokratik yaşamı, Kürt halkının özgürlüğünü öngörüyordu. Onun için de PKK yayıncılığı illegal, sistem yasallığı dışında, PKK yasalarına ve meşruiyetine uygun bir biçimde örgütlenip hazırlanarak geliştirildi.

Bu konuda da önemli bir dönemeç 1978 baharıdır. Xarpêt'te (Elazığ) yapılan bir değerlendirme toplantısı, partileşme sürecinin geliştirilmesini, bunun için bir yandan örgütlenmeyi ve direniş mücadelesini geliştirirken, diğer yandan da parti merkez organı olarak bir derginin örgütlenip çıkartılmasını da kararlaştırmıştı. Buna göre de ilk somut iç örgütlenmesini geliştirmişti. Pratik çalışmaları yöneten bir yönetim olduğu gibi, bir de merkez yayın organını çıkartacak bir yayın kurulunu görevlendirip bu yayın çalışmalarını başlatmayı esas almıştı. Bu temelde yaz başından itibaren yayın kurulunun önemli çabaları, toplantı ve çalışmaları oldu. Yayın kurulunda Mazlum arkadaş, Hayri arkadaş vardı, Fatma vardı, Önderlik doğrudan yayın kurulunu koordine ediyordu. Zaman zaman toplantılar oldu. Tartışmalar yürütüldü. Hangi konularda yazılıp, çizilmesi, nasıl bir yayıncılık geliştirilmesi çerçevesinde planlar, programlar yapıldı. Bütün bunlar Kürdistan'ın merkezi, Amed'de oluyordu. Rêzan'da (Bağlar) tutulan bir evde yayın kurulu, söz konusu tartışma ve hazırlık çalışmalarını yürüttü. Mazlum arkadaşın ilk elden teorik birikimi gereği yazmaya, dergi sayılarında yer alacak makaleler hazırlamaya yönelik çabaları gelişti ama yeterli değildi. Toplantılar, planlamalar oluyordu, fakat pratikleşmiyordu. Bu durum defalarca tekrarlandı ve biraz da sıkıntı yarattı. Nedenini tartıştığımızda Hayri arkadaş biraz sabırlı olmak gerektiğini söyledi. Gerçekten kendisi, Eyyüb sabrına sahip bir insandı. Mücadeleyi yerli yerince, doğru kararlarla yürütmezsek zarar göreceğimizi iyi biliyordu. O değerlendirmesinden anladık ki, bu işi biraz ciddi, dolayısıyla daha derin, daha kapsamlı, daha sabırlı ve örgütlü ele alıp yürütmek gerekiyor.

Sonrasında tüm bu tartışmalar, Curnê Reş (Hilvan) ve çevresinde gelişen yoğun mücadele içerisinde Temmuz ayı ortasında Kürdistan Devrimi'nin Yolu adlı Parti Manifestosu'nu, Amed-Şehitlik'teki bir evde Önder Apo'nun yazdığını biliyoruz. Önder Apo sabahtan akşama kadar yazdı, biz Mazlum arkadaşla yazılanları daktiloya geçirdik. Üç nüsha daktilo ediyorduk ki, tedbir olsun. Biriki nüsha kaybolursa hiç olmazsa biri elimizde kalsın. O güne kadar Parti'nin yazılı belgesi sadece program taslağıydı. Manifesto, o on üç sayfalık taslağı üçdört kat aşan çok daha kapsamlı, teorik analizler geliştiren, o dönemdeki bütün tartışma konularını aydınlatan bir içeriğe sahipti. Önder Apo, Manifesto'yu yazdı. Yayın kurulu tartışıp redaksiyondan geçirdi. Manifesto hazır hale gelince, dönüp baktık ki dergi çıkartmak için yeterli bir yazı hazırlanmış. O durumda daha başka makaleler yazmak yerine, hemen basım işlerini düzenleyerek Manifesto'yu Serxwebûn dergisinin ilk sayısı olarak basmak ve böylece hem Parti Manifestosu'nun daha geniş çevrelere ulaşmasını sağlamak hem de Serxwebûn dergisini çok kapsamlı ve içerikli bir yazıyla, çok güçlü bir biçimde başlatmak mümkün oldu.

Amed'in bütün matbaalarını gezdik...

Yazı bunu içeriyordu ve bizim için artık gerisi basım işlerini hazırlamak, o zor koşullarda ve imkansızlıklar içerisinde böyle kapsamlı, sistemli ve teorik analize sahip bir basımı gerçekleştirmekti. Ancak bu nasıl olacaktı? Bu konuda destek alacağımız bir güç yoktu. Böyle bir yayını basacak dostumuz, taraftarımız söz konusu değildi. Bu amaçla Amed'in bütün matbaalarını gezdik, acaba satın alınabilir mi diye? Çok pahalıydılar. Çalabilir miyiz diye baktık, çok kabaydılar. O kadar ağır demir yığınlarını çıkarmak, başka yerlere taşımak gerçekten zordu. Dolayısıyla bu işi geçerli olan o büyük matbaalarla yapmak mümkün değildi. Böyle bir arayış içerisindeyken ve yayın kurulu basım işlerini örgütlemekle beni görevlendirmişken, nasıl bir çözüm buluruz sorusuna cevap aradığımız bir süreçte, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün teknik resim bölümünü bitirmiş, öğretmen olmuş, okuldayken grupla tanışmış, biraz geriye düşse de yine de güçlü ilişkileri olan bir ressamın varlığını öğrendik. Adını vermekte bir sakınca yok. Daha sonra da Siverek Direnişi sürecinde askerlik yapmaya çalıştı bu şahıs. Fehmi Yılmaz isimli Karadenizli birisiydi. Teknik resim okumuştu, çeşitli baskı türlerini öğrenmişti. Onunla tartışınca bu işin kolay olduğunu, kendisinin kapak basımı yapabileceğini belirtti. Kapak basımı olursa içeriğini de zaten kitap formatında yazmak, hazırlamak, böylece kitap ebadında bir basımı yapmak istiyorduk. Yayın kurulumuzun derginin formatına ilişkin görüş ve kararı bu çerçevedeydi.

Bunun üzerine bir yandan Fehmi'nin basım için öngördüğü malzemeleri bulmaya, diğer yandan da yazıyı yazıp basacağımız geniş klavyeli daktilolar ve teksir makinalarını elde etmeye yöneldik. Daktilo ve teksir işi zor değildi. O zaman bu malzemeler devrimciler tarafından kamulaştırma ile elde ediliyordu. Biz de örgütlü yapımızı harekete geçirdik, fazla zorlanmadan bize iki büyük daktiloyla birkaç sağlam teksir makinası elde ettiler. Daktilo yazımı ve teksir basımını tabii ki grup olarak '74-'75'ten itibaren öğrenmiştik. Bildiri yazıyor, çoğaltıyor ve dağıtıyorduk. Fakat kapak basımı ciddi bir işti. İstiyorduk ki matbaa basımı gibi güzel ve orijinal olsun. Çünkü içindeki yazının kapsamı ve içeriği gerçekten de en güzel basımı yapmaya, en güzel kapağın içine girmeye layıktı. Diğer yandan ise bizim dışımızdaki örgütler yasal yayıncılık yaptıkları için, çok orijinal dergi ve gazeteler basıyorlardı. Onların çok gerisine düşmek, içerik nitelikli olsa da en azından biçim açısından bize kaybettirirdi. Dolayısıyla o duruma düşmememiz gerekiyordu. Onun için de, kapağın matbaa basımına yakın olması, içeriğinin gücü ve zenginliğiyle de birleşirse yayıncılıkta da diğer grupları geçme, devrimci gençliği etkileme ve böylece eğitim ve örgütleme çabalarımızı hızlandırma, büyütme imkanı bulacaktık. Bu yüzden esas sorun; kapak basımı oldu. Fehmi uzun bir liste çıkardı. Ve ben o listeyi temin etmek için Amed'denkalkıp Ankara'ya kadar gittim.

Ankara'da günlerce, haftalarca malzemeleri temin etmek için aradım. Saman pazarından bit pazarına, şurada bulunur burada bulunmaz diye sormadığım ve dolaşmadığım ticarethane kalmadı. Birisi oraya gönderdi diğeri oraya. Çok zormuş bu malzemeleri bulmak. O kadar bulunmaz olduğunu bilsem belki de bu işe girmezdim. Ama bir kere girdik, artık mutlaka bulup sonuca gitmekte, ne kadar zaman alsa da, yorucu olsa da ısrar ettik. En son bazı malzemeleri Ankara'nın paslanmış, tozlanmış bazı ticarethanelerinde bulduk. Herhalde artık basım geliştiği için o tür malzemeler kullanılmaz olmuştu. Dolayısıyla da eski yerlerde, raflarda numunelik olarak kalmıştı. Neyse, malzemeyi bulmamız büyük bir umut ve heyecan verdi. Hepsini toparladık, ardından ver elini Amed... Tekrar Amed'e getirip oradaki yayın kurulu evimize yerleştirdik. Ondan sonra teknik resim ustası Fehmi'yle birlikte yayın kurulundan bir arkadaşın da yardımıyla malzemeleri hazırlamaya ve kapak basımını yapmaya yöneldik. Şimdi hatırlamıyorum ne tür baskı diyorlar. Bezlerin üzerine klişe yapılıyor. Ondan sonra bir cetvel gibi düz bir şeyle bastırarak mürekkep çekilip o klişeden baskı çıkarılıyordu. Tabii kaç renk vuracaksan o kadar klişe yapmak gerekiyordu. Tekrar tekrar kartonlara basmak gerekliydi. Onun için gereği kadar dergi kapağı olacak karton da aldık. Malzemeleri tamamladık, klişelerin yapımı epey uzun sürdü. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmeyeceği de belli değildi.

İlk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncu olmasıydı. Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydi. Temel sloganı Yaşasın Bağımsızlık, yani 'Bijî Serxwebûn'du.

İlk sayıyı Amed-Rêzan'da Serxwebûn ismiyle bastık

Önder Apo biraz meraklanmış, heyecanlanmış, biraz da tereddüde düşmüş olacak ki, basım işiyle uğraştığımızı duyunca bir gün basıma başlamadan önce çıkıp basım yaptığımız eve geldi. Kapakları basıp ilk nüshalar netleşene kadar evde kaldı ve çalışmayı izledi. Herhalde tereddüdünü aşmak istiyordu. Bir de işi ne kadar ciddiyetle ele aldığımızı herhalde doğrudan görmek istiyordu. Biz mürekkebi vurdukça evde dolandı, geldi ikincisine baktı, ta ki sonucusu tamamlanıp Serxwebûn ismiyle renkli bir kapak ortaya çıkıncaya kadar, onu görünce biraz memnuniyetini ifade etti, heyecanlandı, ancak o zaman çıkıp gitti. Bu biçimde iki-üç sayıya yetecek kadar kapak bastık. Her sayı için iki yüz elli-üç yüz düşünüyorduk. Beş yüz-altı yüz dergi çıkartacak kadar kapak basımı yaptık. Zor oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse bilmediğim için benim açımdan da bu işi yapmak çok heyecan verici ama ne kadar başarılı olup, olamayacağımız konusu da başlangıçta kuşku vericiydi. Ancak klişeleri hazırladığımız zaman, bu işin olacağına tam inandım. Zorlu bir çalışmayla kapak hazırlığını Amed-Rêzan'da yaptık.

Bu ilk sayıyı Serxwebûn ismiyle bastık. Serxwebûn ismiyle dergi çıkartma kararı yayın kurulunun kararıdır. Önder Apo'nun onayıdır. Çok fazla tartışıldığını da hatırlamıyorum. Çünkü biz grup olarak Serxwebûncular olarak biliniyorduk. Rizgarîciler vardı, Özgürlükçüler vardı, Kawacılar vardı. PKK'nin bütün bunların ötesindeki teorik, ideolojik orijinalliği Serxwebûncu olmasıydı. Kürdistan'da bağımsızlığı dillendiren tek hareket PKK'ydi. Temel sloganı Yaşasın Bağımsızlık, yani 'Bijî Serxwebûn'du. Ruhta bağımsızlık, duyguda bağımsızlık, düşüncede bağımsızlık, yönetimde bağımsızlık, ideolojide bağımsızlık PKK'nin temel ilkesiydi, duruşuydu. Bağımsız Kürdistan kavramını da dillendiren, tartışan, talep eden yegane grup PKK'ydi, yani Apocular grubuydu. Diğer gruplar özgürlük, kurtuluş, benzeri kavramları söyleseler de, ba-

ğımsızlığı söyleyemiyorlardı. Çünkü ruh, duygu ve düşüncede fazla bağımsız değillerdi. Bağımsızlık düzenden kopmayı, hem kapitalist modernite düzeninden hem soykırım düzeninden hem mevcut devletçi-iktidarcı düzenden kopmayı gerektiriyordu. Kendi olmak, kendini var etmek, kendi kendini yaşatmak ve yönetmek anlamına geliyordu ki; bu çizgi, bu ruh, bu bilinç Önder Apo'nun çizgisiydi, Önder Apo'nun ruhu ve bilinciydi. Dolayısıyla diğer kavramların paylaşıldığı, bağımsızlığın da karakteri gereği PKK'ye düştüğü bir süreçteydik. Diğer kavramlar zaten başka gruplar tarafından kullanılmış dergi ve gazete adları haline getirilmişti.

Onun için PKK'nin; hem ideolojik duruş gereği, hem de içinde bulunulan ortam gereği çıkaracağı yayın organının adını Serxwebûn koymasından daha doğal bir durum yoktu. İdeolojik adı Serxwebûnculardı. Onun için de Serxwebûn ismiyle derginin çıkartılması hem yayın kurulunun hem gruba öncülük eden bütün kadroların ifade ettiği, beklediği, değerlendirip kararlaştırdığı bir husustu. Basımı hazırlamakla görevli olduğumuz için bize de derginin Serxwebûn adıyla çıkarılacağı, kapağa Serxwebûn yazılacağı belirtiliyordu. İlk kapağı üstten beyaz kağıt üzerine yanlış hatırlamıyorsam kırmızı boyayla Serxwebûn ismini büyük harflerle yazdık. Diğer kapağın belli renklendirmeleri vardı. Şimdi onların ayrıntılarını pek ifade edecek durumda değilim. Ama mevcut kapak basımı hedeflediğimiz gibi, hatta beklediğimizden daha da iyi oldu. Öyle ki, neredeyse çok iyi bilmeyenler tarafından matbaada basılmış sanılacak kadar güzeldi. Belki yayıncılığı iyi bilenler onun matbaa baskısı değil, elle hazırlanmış bir baskı olduğunu bilebilirlerdi. Ama genelde matbaa basımıyla yarışacak netlikte, orijinallikte bir kapak yapımını gerçekleştirdik.

Xarpêt'te çatışmalı bir süreç yaşandığı için makinalarımızı sırtlayıp Çewlîg'e taşındık

Kapak ismi bittikten sonra sıra derginin yazısının hazırlanmasına geldi. Yazım işlerini Xarpêt'te (Elazığ) yapmayı planlamıştık. Daktilo ve teksir makinalarımız Xarpêt'te devrimcilerin elinde olan mahallelerdeydi. Fakat o dönemde Xarpêt çok çatışmalı bir süreç yaşadı. Her gün polisle çatışmalar vardı. Böyle olunca baktık ki rahat çalışamayacağız, onun üzerine daktilo ve teksir makinalarımızı sırtlayıp Çewlîg'e (Bingöl) taşındık. Çewlîg'de, teksir makinasını prefabrik bir deprem evine yerleştirdik. Daktiloyu ise değerli şehidimiz Zeki Yıldız'ın evine koyduk. Planladığımız biçimde bir A-4 kağıdını ikiye katlayarak kitap düzeninde formatlar yaptık ve mumlu kağıda Kürdistan Devrimi'nin Yolu yazısının hepsini geçirdik. Zeki yoldaş yayın kurulumuzda değildi ama hem evini açtı, tüm ailesinin büyük desteği, katkısı oldu hem de bizzat kendisi de basımla görevli bir yoldaşmış gibi çalışmaya katıldı, destek verdi. Okudu, zaman zaman yazdı. Günlerce süren titiz bir çalışma ardından Manifesto'nun mumlu kağıda geçirilmesini tamamladık. Kapağı hazırladıktan sonra derginin yazısını hazırlayıp basmamız için Önder Apo'dan Serxwebûn'un çıkışına ilişkin bir sunum yazısı hazırlamasını talep ettik. 'Serxwebûn Çıkarken' başlıklı üç kitap sayfası olacak düzeyde yayın ilkelerimizi içeren manifestonun içeriğine uygun olan çok güzel bir 'Çıkarken' yazısı hazırladı. Onu da derginin başyazısı olarak mumlu kağıda geçirdik, hazırladık.

Böylece dizgi işi bitti, hazırlanan mumlu kağıtların basılma aşamasına geçildi. Bayram tatili günlerini denk getirerek, gidiş gelişlerin çok olduğu, herkesin bayram işleriyle uğraştığı bir süreçte biz basımla uğraşan üç-dört kişilik grup olarak, mumlu kağıtta hazırladığımız yazıları teksir makinasında üç-dört günlük yorucu bir çalışmayla gece-gündüz durmadan bastık. İlk sayı olduğu için 300 adet basıyorduk. Ona göre bütün sayfaların basımını yaptık. Sonra sıralamasını yaptık. Yazıları düzenledik. Amed'den hazırladığımız kapaklardan o sayı için kullanacağımız kadar Çewlîg'e taşıdık. Büyük bir baskı makinası almıştık. Bütün sayıları hazırlayıp, tek tek kapağın içerisine koyarak zımbaladık. Büyük telli zımbalardı. Sağlam olsun diye bütün sayfaları tek bir telle zımbalayabiliyorduk. Ondan sonra cetvel ve keski makinalarıyla bütün sayıların üç tarafını tek tek kestik. En zor iş kesmek oldu. Düzgün kesmek de zordu. Bütün aramamıza rağmen elle taşınabilecek, kenarları kesecek bir alet bulamamıştık. Onu ancak sert bir cisim üzerinden cetvel yardımıyla ve keski bıçağıyla kesme biçiminde kenarlarını kesip düzgün hale getirdik. Bu daha fazla zamanımızı aldı, daha zor oldu. Gerçekten de günlerce yatmadık, uyumadık. Kısa dinlenmeler sonucunda çalıştık. Doğru dürüst yiyip içmedik de. Çünkü gizli kalıyorduk. Hiç kimse bilmiyordu. Baskıyı yaptığımız evde doğru dürüst yiyecek içecek, herhangi bir şey yoktu. Çok kalınan bir ev değildi. Yemek yapma malzemeleri de yoktu. Sonuçta biz 300 sayıyı hazırladık. Zorlansak da, biraz girintili çıkıntılı olsa da kenarlarını da kestik. Yani bir biçime girdiler. Tabii tamamlanması rahatlık ve heyecan veriyordu insana. Başarmış olma bütün yorgunlukların atılmasını getiriyordu.

'Serxwebûn Çıkarken' yazısına Önder Apo yayın ilkeleri koymuştu. O ilkeler 35 yıllık sistemli çıkan dergiler için de geçerlidir. Bundan sonra da her zaman geçerli olacaktır. Oradaki en temel bir ilke; "Kürdistan'ın içine düşürüldüğü bu halinden dolayı duyduğumuz utanç duygusu, görevlerimizi başarmada gerçek güç kaynağımız olacak" tespitidir. Önder Apo soykırıma maruz kalmayı, sömürü ve köleliğin Kürt topluma dayatılmış olmasını Kürtler için, Kürt toplumu için, aydınlanmış bir Kürt için en utanç verici durum olarak değerlendiriyordu.

Genel planlamamız, bir bölümünü saklamak, bir bölümünü kaldırmaktı. Yayın kurulunun kararı ve Önderliğin talimatı bu çerçevedeydi. Onun için yarıya yakın (sanırım 130-150 arasında) sayıyı büyük bir valize koyduk Çewlîg'de örgütü temsil eden, Çewlîg çalışmaları yapan Hüseyin Durmuş arkadaşa saklaması için teslim ettik. (Hayri arkadaşın küçük kardeşi. Darbeden sonra Kanîreş (Karlıova) ilçesinde çatışmada şehit düştü. Hem Zeki Yıldız yoldaşı hem de Hüseyin Durmuş yoldaşı bu vesileyle saygı ve minnetle anıyorum.) Hüseyin arkadaş gittikten sonra bir saat geçmedi ki, bize çok acil bir bilgi geldi. Hüseyin arkadaşın yakalandığı ve valiz içindeki bütün dergileri yakalattığı, hepsinin polisin eline geçtiği belirtildi. Böylece telaş başımızı aldı. Geri kalan bütün dergileri hemen alanlara dönük orada düzenledik. Ama hızla değişik yerlerden çıkartıp başka yerlere dağıttık. Arkadaşları bilgilendirdik. Tüm bölgelere geciktirilmeden ulaştırılması gerektiğini söyledik. Çünkü bir kere polisin eline geçmişti. Eğer değerlendirirlerse bu temelde operasyon yapacakları kesindi. Operasyon yapınca da tabii onları taşımak zor olacaktı. Ancak henüz daha örgütlü bir durum yoktu. Polisin elinde öyle bilgiler yoktu. Dolayısıyla poliste bir değerlendirme, bu tür şeylerle karşılaşınca daha geniş bir operasyon yapma pozisyonu da mevcut değildi. Onun için elimizde kalan dergileri dağıtma zamanı vardı. Eğer hızlı davranırsak bunu başarabilecektik. Nitekim geri kalanları bütün bölgelere dağıtıp, her yere ulaştırmayı başardık.

Bizde ilk yazı olarak Parti'nin program taslağı dağıtıldı

Ancak saklamak istediklerimiz polisin eline geçti. Eğer yakmamışlarsa polis saklamış olmalı. Saklamışsa da şimdi açığa çıkarsa iyidir. Ama geri kalan zaten bizim dağıtacak olanımızdı. Dağıtmayı düşündüğümüz kısımdı. Onları dağıttık. Bütün bölgelerde kadro yapısının eline geçti. Derginin kapağı, içeriği, gerçekten de bir matbaa baskısı gibiydi. Elimizde illegal biçimde kendi matbaamızı kurarak öyle bir dergi çıkarmamız 1978'in Eylül sonu, Ekim başında böyle bir yayın yapar durumda olmamız parti olmaya hazır olduğumuzu gösteriyordu. Apocu grubun işe ciddi yaklaştığını, gelişme sağlayarak büyük bir örgüt haline gelmiş olduğu gerçeğini ortaya koyuyordu. Düzeyi görünce Önder Apo'nun memnuniyetini hissettik, duyduk. Tüm yoldaşlarda büyük bir heyecan oldu.

Bizde ilk yazı olarak Parti'nin program taslağı dağıtıldı. On üç daktilo sayfasıydı. Daktiloyla yazılmış pelür kağıt üzerinde nüshalardı. Herhangi bir basımı yoktu. Kadroların toplantılarda okuması için her bölgeye birer adet verilmişti. Çok sistemli ve içerikliydi. Bütün kadrolarda büyük bir heyecan yaratmış, mücadeleye kat kat daha fazla ve ciddi, sıkı sarılmayı getirmişti. Serxwebûn dergisinin ilk sayısında çıkışı ve Manifesto baskısı, bunun illegal koşullarda ama bir kitap biçiminde, orijinal bir kapak ve okunaklı bir içerikle basılabilmiş olması tabii daha büyük bir heyecan, coşku yarattı; kadrolara güç verdi. Hareketin gücünü ve ciddiyetini gösterdi. Hem içeriği hem de biçimi gerçekten de kadroları daha büyük bir ciddiyetle, güvenle ve istekle devrimci çalışma yürütmeye yöneltti. Sadece PKK kadrolarını da değil, esas olarak Parti ortamında dağıtıp kadro ve sempatizanlar tarafından okunmasını öngörmemize rağmen, aynı zamanda yurtsever çevrelere dağıtmayı da öngörmüştük. Yani sadece Parti ortamıyla dağıtımı sınırlı değildi. Dolayısıyla dürüst, yurtsever gördüğümüz diğer farklı örgüt ve gruplarda yer alan kesimlere de dağıtımını yaptık. Ya tümden verdik ya da geçici sürelerle üç gün, bir hafta, on gün okuyup tekrar iade etmeleri biçiminde dağıtımını yaptık. Aynı etkiyi; Parti kadrolarında ortaya çıkardığı coşku, ciddiyet ve güven etkisinin bir benzerini birçok yurtsever çevre üzerinde yarattığına da tanık olduk. Örneğin; Amed'de, Sêwereg'de, diğer yerlerde okunması için verdiğimiz birçok çevre Manifesto'dan çok etkilendi. Bizimle tartışmalara girdiler. PKK bu yazılanları gerçekten uygulayacak mı, uygulamayacak mı? diye sordular. Uygulama ciddiyetini görünce PKK'ye daha çok yaklaştılar. Bir çoğu kendi örgütünden ayrılıp PKK grubuna katıldı. Veya PKK'ye dost, sempatizan haline geldiler. Böylece Serxwebûn gazetesinin ilk sayısı kadroları eğitici olduğu kadar, propaganda edip, örgütü büyütücü, önemli bir örgütleme etkisi yaratıcı bir konumda da oldu. Bu da gerçekten de işin ciddi ele alınıp, doğru düşüncelerin dile getirilmesi ile toplumun ne kadar çok etkilenebileceğini. Eğitilip, örgüt ve eyleme çekilebileceğini bize gösterdi.

Birinci sayıda içerik ve biçim olarak çıta çok yüksek tutulmuştu, o düzeye hiç ulaşamadık

Serxwebûn'un ilk sayısı partileşme sürecini çok daha hızlı yürüyen bir süreç haline getirdi. Manifestonun okunması bütün kadroları Parti komitelerinde örgütlenmeye hazır kıldı. Nitekim program bölgelere dağıtılmıştı. Serxwebûn sayısı biçiminde Manifesto'nun da dağıtılıp okunarak tartışılması ardından, artık Apocu grup kongre yapmaya ve parti olarak kendisini örgütlemeye hazır hale gelmişti. Nitekim iki ay sonra Licê'nin Fîs köyünde, 26-27 Kasım 1978 tarihinde yapılan Birinci Kuruluş Kongresi'yle PKK'nin resmi kuruluşu gerçekleşti. Serxwebûn'un ilk sayısı Parti kuruluşunun hazırlık sürecinde yapılan en ciddi çalışmalardan birisi oldu. En önemlisi Hilvan Direnişi ve bu direnişin zaferiydiyse benzer önem taşıyan bir diğeri de Manifesto'nun Serxwebûn dergisi biçiminde hazırlanıp basılarak, tüm kadrolara dağıtılıp okutulması ve kongreye, parti olmaya hazır hale gelinmesiydi.

Birinci sayı içerik olarak, biçim olarak o kadar iyi hazırlanmıştı ki, ondan sonra sayılar hazırladıkça o dönemin yayın kurulları birinci sayının çok gerisinde olduğunu gördüler. Birinci sayıda içerik ve biçim olarak çıta çok yüksek tutulmuştu. O düzeye hiç ulaşamadık. Oraya ulaşamayınca da ondan sonra ki çıkan sayılara ikinci, üçüncü sayı diyemedik. Ne yapalım diye bir çözüm arama tartışması yürüttükten sonra, ancak özel sayı biçiminde çıkartırsak olabilir, dedik. Serxwebûn olsun ama ana sayı değil, özel ek sayı gibi çıksınlar, bir daha benzer nitelikte bir yazıya ulaşırsak ikinci sayıyı o zaman çıkartırız, diye değerlendirdik. Bu kadar titiz davranmada, tüm bunları böyle belirleyip yürütmede kuşkusuz Önder Apo'nun yönlendiriciliği belirleyici oldu. Fakat Mazlum ve Hayri arkadaşların düşünce güçleri, bağlılıkları, ciddiyetleri, çalışma tempoları da tüm bunların bu biçimde başarılmasını sağladı. Bu vesileyle onlar şahsında tüm şehitlerimizi de saygı ve minnetle anıyorum.

'Serxwebûn Çıkarken' yazısına Önder Apo yayın ilkeleri koymuştu. O ilkeler 35 yıllık sistemli çıkan dergiler için de geçerlidir. Bundan sonra da her zaman geçerli olacaktır. Oradaki en temel bir ilke; "Kürdistan'ın içine düşürüldüğü bu halinden dolayı duyduğumuz utanç duygusu, görevlerimizi başarmada gerçek güç kaynağımız olacak" tespitidir. Önder Apo soykırıma maruz kalmayı, sömürü ve köleliğin Kürt toplumuna dayatılmış olmasını Kürtler için, Kürt toplumu için, aydınlanmış bir Kürt için en utanç verici durum olarak değerlendiriyordu. Dolayısıyla böyle bir rejime karşı yürütülecek özgürlük savaşında en temel gücü, bu utanç duygusundan aldığını belirtiyordu. Utanç duygusu, bir duyguyu da devrimci bir duygu haline getiriyor, devrimci görevleri başarmanın temel güç kaynağı yapabiliyordu. Faşist soykırımcı rejimin katliamları, saldırıları, Kürt insanına hala bu çağda köleliği dayatma çabaları, bunlar kırılıp yok edilmediği müddetçe utanç verici olmaya devam ediyor. Dolayısıyla da bu durumdan duyduğumuz utanç duygusu, bu dayatmaların ortaya çıkardığı öfke, tepki, kin, nefret devrimci görevlerimizi başarma gücümüz, devrimci irademiz ve mücadele kaynaklarımız olacak. Hepsini bilinçli, örgütlü bir kişiliğe dönüştürerek devrimci görevlerin başarısının temel kaynağı yapacağız.

40 yıldır Serxwebûn'un var olması, 35 yıldır hiç kesinti vermeden aylık bir yayın organı olarak sürekli çıkabilmesi, bunun gücüne, enerjisine, bilincine, iradesine ve emeğine sahip olması işte ilk sayının böyle çıkmasıyla bağlantılıdır. Temeli güçlü atılmıştır. Bu temel üzerine daha çok büyük özgürlük binaları inşa edilebilir, daha çok uzun yıllar halkı ve insanlığı aydınlatan dergiler, gazeteler çıkarılabilir, yayıncılık yapabilir. Bu bakımdan Serxwebûn var olmaya devam edecek, yayın yapmaya devam edecek, Parti, halkı ve insanlığı aydınlatmaya devam edecek. Serxwebûn gazetesi daha çok ama çok uzun süre çıkacak, ışığını bütün insanlığa saçacaktır.

■■■

Kürt halkı 40 yıllık birikimiyle mücadeleyi yükselterek soykırımcı, faşist sistemin sonunu getirecektir

✔ Kürt toplumu çaresiz değildir. Kendini örgütleyip mücadelesini büyütebilir. AKP faşist iktidarı en zayıf dönemdedir. Gerilla etkili bir mücadele yürütmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi zayıf değildir. Bakur'da da, Başûr'da da, Rojava'da da, Rojhilat'ta da mücadele yürütmektedir. Yurtdışındaki halkımız da bu mücadelenin bir parçası olarak ayaktadır. Bu yönüyle şu anda AKP-MHP iktidarına karşı yoğun bir mücadele vardır. ✔

Mustafa Karasu

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'dır. Bu savaşın Ortadoğu merkezli olmasının cinsiyetçiliğin, sınıfların ve devletlerin ilk burada ortaya çıkmasıyla bağı vardır. Şu anda yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı sadece kapitalist modernitenin ve soğuk savaş sonrası Ortadoğu'daki sistemin yaşadığı krizin sonucu değildir. Kriz ve gerçekleşen savaş, beş bin yıllık devletçi sistemin krizidir ve bu krizin yarattığı sorunların ortaya çıkardığı savaştır. Bu gerçeklik görülmeden ne savaşın karakteri anlaşılabilir ne de bu savaştan doğru bir çıkış yapılabilir.

Artık Ortadoğu'da 20. yüzyılın dengeleri yıkılmış, iki yüzyıllık kapitalist modernitenin yarattığı tüm kurumlar yerle bir olmuş, kapitalist modernite iflas etmiştir. Beş bin yıllık devletçi sistemin yarattığı kurumlar da halkların sorunlarına çözüm bulamamaktadır. Hem devletçi sistem hem kapitalist modernite hem de soğuk savaş döneminde ortaya çıkan statükocu devletler bırakalım sorunlara çözüm bulmayı, daha da ağırlaştırmaktadırlar. Bu açıdan artık eski dünya savaşlarında olduğu gibi güç alanlarının yeniden paylaşımı temelinde devletçi sistemin ya da kapitalist modernist iktidarların restorasyonu gerçekleşmeyecektir. Ya da bu savaşta kapitalist modernitenin bazı güçleri kendini hakim kılıp etkin olamayacaklardır. Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çıkış, birçok şeyin önemli düzeyde değişmesi temelinde olacaktır. Beş bin yıllık devletçi sistemin, kapitalist modernist sistemin ve soğuk savaş döneminin yarattığı sorunları aşacak, aştıracak bir zihniyet, bir yapılanma, bir siyasal sistem ortaya çıkmazsa da, göreceli de olsa statüko kurulup bir istikrar sağlanamayacaktır. Kuşkusuz bugünden yarına devletçi sistemin, kapitalist modernitenin ve soğuk savaşın yarattığı sorunların tümünün ortadan kalkması, kaldırılması söz konusu olmayacaktır. Ama eski biçimde de yürünemeyecektir. Ya da belli düzeyde restorasyonlar yapılarak yeni dengeler ve buna dayalı statükolar kurulamayacaktır. Bu açıdan Ortadoğu'daki mücadelede bu sorunlara çözüm gücü olacak zihniyet, politika, proje sahibi olanlar daha şimdiden avantajlı konuma gelmişlerdir. Bu gerçekliğin özellikle görülmesi gerekiyor.

Eğer Üçüncü Dünya Savaşı'ndan, ağır sorunlarından bahsediyorsak bunun doğru ele alınması, doğru çözümlenmesi, çözüm yollarının da doğru gösterilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla başarılı olmak isteyenler hangi zihniyetin, politikaların, yol ve yöntemlerin yaşanan sorunlara çözüm olacağını, hangilerinin çözüm olmayacağını bilmeleri gerekir. Bu çerçevede çözümleme, değerlendirme yapanlar, sonuç çıkaranlar bu mücadelenin sonucunda kazançlı çıkacaklardır. Yoksa sadece askeri güce dayanarak, ekonomik güce ya da şu bu güce dayanarak Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı sonrası etkin olmak, sorunlara çözüm gücü olup yeni dengeler ve statükolar oluşturmak mümkün değildir.

Şu anda Avrupa'da, ABD'de, dünyanın birçok yerinde -buna Türkiye de dahil- sağ siyasi güçlerin iktidara gelmesi tesadüfi değildir. Dünyada yaşanan siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik sorunların bir sonucudur. Sağ iktidarların şu anda etkili olmasının nedeni; kapitalist modernitenin ve beş bin yıllık devletçi sistemin ve onun yarattığı kurumların bir kriz içine girmesidir. Mevcut toplumsal sorunlara, ekonomik ve siyasal sorunlara çözüm bulamamasıdır. Artık sosyal demokratlar, liberaller devletçi sistemin ve onun son temsilcisi kapitalist modernitenin krizine çözüm bulamamakta, çözümsüz kalmaktadırlar. Sorunlar her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır. Artık klasik liberal, sosyal demokrat yöntemlerle sorunlara çözüm bulunamıyor. Sosyal demokratlar, liberaller sorunlara çözüm bulacak güçten yoksundurlar. Sorunların ağırlığı karşısında onların çözüm yolları palyatif kalıyor. Sorunları çözmüyor, sorunları daha da ağırlaştırıyor. İşte bu koşullarda sağın karakteri olan demagoji, halkın tepkisini değerlendirme, ağır sorunlar karşısında bu sorunları zapturapt altına alarak, keserek, biçerek, otoriter hakimiyetle ağırlığını ortaya koyarak, İskender gibi kılıcını çekip sorunları çözeceğini söyleyerek iktidara gelmektedirler. Ya da halk bu tür söylemlere sarılmaktadır. Dikkat edilirse her yerde sağ sorunları ortaya koyuyor, bu sorunlara çözüm bulunamadığını, kendilerinin gelip çözeceklerini iddia ediyor. Bir çözüm alternatifi, çözüm gücü olacaklarını söylüyorlar. Bu sorunlarla yaşanamayacağını söylüyorlar. Bu tür durumlarda gerçek solun, sosyalistlerin, demokratik toplumcuların alternatif olması gerekirken, bunun yerine sağ iktidara geliyor. Çünkü reel sosyalizmin yıkılmasından sonra sol ağır darbeler yemiş, sosyalistler yıpranmış, yıpratılmıştır. Kapitalist modernite sağıyla, soluyla, liberaliyle, sosyal demokratıyla gerçek sola saldırmış, solu etkisiz kılmak için her yol ve yöntemi denemiştir. İşte bu nedenlerle krizin olduğu ortamda solun, sosyalistlerin mücadeleyi yükselterek, kapitalist modernitenin toplumu sömürmesine, çürütmesine ve bitirmesine karşı alternatif demokratik sosyalist çözümü, demokratik konfederalist çözümü, demokratik toplumcu çözümü ortaya koymaları gerekirken, bu yapılamamaktadır.

Sağ iktidarlar sorunlara çözüm bulamayacaklardır

Solun, sosyalistlerin bıraktığı bu boşluktan yararlanan sağ ideolojiler, sorunları çözme iddiasını ortaya koyup iktidara gelmektedir. Sağın iktidara gelmesi çözüm projeleri olduğundan değil, sol ve sosyalistlerin çözümsüzlüğünden ileri gelmektedir. Sağ geçmişteki gibi baskıyla, zorla, asarak, keserek, vurarak, sert tedbirlerle sorunları çözeceğini sanmaktadır. Ancak o dönem geçmiştir. Artık sorunları o tür yöntemlerle çözmek mümkün değildir. Bu yöntemlerle geçmişte bile sorunlar çözülememiştir, şimdi ise hiç çözülemeyecektir. Hatta sağ her yerde iktidara gelerek sorunları daha da derinleştirecek, daha da kapsamlılaştıracak, daha da işin içinden çıkılmaz hale getirecektir. Böylece sosyalistlerin, solun, demokratik sosyalizmin, örgütlü topluma dayalı demokratik konfederalizmin alternatif olacağı yeni bir dönem ortaya çıkacaktır. Sağın iktidara gelmesi, aslında solun, sosyalizmin, demokratik konfederalizmin iktidara gelmesinin kuluçka dönemi olacaktır. Sağ iktidarlar sorunlara çözüm bulamayacaklardır. Çünkü tepki iktidarlarıdır, demagojinin iktidarlarıdırlar. Dolayısıyla ağır sorunlar karşısında çözüm olamayacaklarından gerçek alternatif solun, sosyalistlerin önü açılacaktır. Dünyamız, insanlık böyle bir dönemece girmiştir. Sağ iktidarların her yerde yükselişe geçmesini böyle ele almak, böyle değerlendirmek gerekir.

Bu çerçeveden bakıldığında sosyalistlerin, solun bütün sorunlara çözüm olacak projeler ortaya koyması gerekmektedir. Tabii ki, bu klasik iktidarcı, devletçi modellerle olamaz, olmayacaktır. Önder Apo, devletçi iktidarcı sistemlere, kapitalist moderniteye ve her türlü statükoculuğa karşı halkların, ezilenlerin çözüm projesini, bunun model sistemini, yapılanmasını ortaya koymuştur. Bu da örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik konfederal temelde sistemleşmiş demokratik sosyalizmdir. Eğer örgütlü topluma dayalı demokratik konfederal sistemle yaklaşılırsa çözülmeyecek hiçbir sorun kalmayacaktır. Dinciliğin, milliyetçiliğin sorunları çok ağırlaştırdığı Ortadoğu'da demokratik ulus projesi sorunlara çözüm olacaktır. Hem Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı hem de dünyada sağ iktidarların etkin olması, Önder Apo çizgisinin alternatif olmasına, etkin olmasına zemin sunmaktadır. Bu açıdan ezilenler, sömürülenler, işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler devletçi sistemin, kapitalist sistemin, soğuk savaş sonrası dönemin krizine hazırlıklıdırlar. Bu yönüyle Önder Apo'nun ortaya koyduğu çözüm projeleri böyle bir döneme hazırlıklı olmanın projeleridir. Eğer Önder Apo'nun ortaya koyduğu zihniyet, alternatif yapılanmalar doğru taktiklerle, doğru yol, yöntem ve tarzla pratikleşirse Önder Apo'nun çizgisinin sadece Ortadoğu'da değil, dünyada kazanacağı bir döneme girmiş bulunmaktayız.

Devrimcilik tam da böyle dönemlerde rolünü oynayacaktır

Bu açıdan hem Ortadoğu'daki savaş dönemine hem de dünyada sağın iktidara gelme sürecine devrimci bir bakışla yaklaşılması gerekmektedir. Tam da devrimciliğin, Önder Apo çizgisinin devreye gireceği bir zamandan geçmekteyiz. Devrimcilik tam da böyle dönemlerde rolünü oynayacaktır. Bu açıdan bizler için görev; ele geçirilen bazı imkanları korumak değildir. Bazı küçük şeyler elde etmeyle yetinmek değildir. Bize düşen görev; Üçüncü Dünya Savaşı'nı, dünyadaki kapitalizmin ve devletçi sistemin krizini görüp doğru bir tarzla, hamleci bir yaklaşımla her yerde Önder Apo'nun çizgisini, demokratik sosyalizm çizgisini hakim kılmaktır. Hem Önder Apo'ya karşı sorumluluğumuz bunu gerektirmektedir hem de tarihin şu anda önümüze koyduğu görev bunu gerektirmektedir. Kaldı ki Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı ortamında bekleyerek, azla yetinerek, 'mevcudu koruyorum' diyerek bir yerlere varmak ve Kürt halkını özgürleştirmek mümkün değildir. Bu tür şiddetli mücadelenin sürdüğü dönemlerde 'mevcudu koruyorum' diyenler kaybetmeye mahkumdurlar. Böyle dönemlerde ancak devrimci olanlar, hamleci olanlar, mücadeleci olanlar kazanır. Onun dışındaki her yaklaşım kaybetmeye mahkumdur. Kaybetmeyi seyreden bir tavır içine girmektir. Bu açıdan Ortadoğu'da yaşanan savaşı da, dünyada sağ zihniyetlerin iktidara gelişini de doğru anlamak, buna göre politikalar, buna göre örgütlenmeler, buna göre ittifaklar, buna göre mücadele araçları geliştirmek gerekmektedir.

Hiçbir güç tek başına Ortadoğu'da sorunları çözme gücüne sahip değildir

Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü Ortadoğu'da uluslararası güçlerin müdahalesi daha da artmaktadır. ABD de, Rusya da ağırlığını koymaktadır. Yine Avrupa ülkeleri de ağırlığını ortaya koymak istemektedir. Bu, Ortadoğu'daki sorunların dünyanın diğer tarafındaki sorunları ağırlaştırmasıyla ilgilidir. Burada gerçekleşecek çözüm, dünyanın diğer taraflarındaki sorunları ya hafifletecek ya da daha da ağırlaştıracaktır. Nitekim Ortadoğu'daki birçok sorun, dünyanın her tarafına yansımakta ve yansıtılmaktadır. Bu açıdan sadece kendilerini siyasi güç yapma açısından

değil, kendilerinin istikrar ve huzur içinde yaşamaları açısından da Ortadoğu'da etkin olmak istemektedirler. Bugün Suriye ve Irak merkezinde yaşanan mücadele bu gerçekliği ortaya koymaktadır. ABD ve Rusya'nın müdahalesi yanında bölge devletleri de giderek Ortadoğu'daki savaşın içine daha fazla girmektedir. Türkiye'nin Suriye'ye girmesi, İran'ın Irak ve Suriye'de etkili olması bu gerçekliği ortaya koymaktadır. Yine Afrika'nın kuzeyinde ve Yemen'de çatışmalar yoğun biçimde sürmektedir. Gelinen aşamada Ortadoğu'daki savaş öyle bir noktaya gelmiştir ki, herkes zarar görmektedir. Bu açıdan herkes Ortadoğu'da kendi çıkarlarını koruyacak bir denge ve buna dayalı statüko arayışı içindedir. Bu yönüyle yoğun ittifaklar, uzlaşmalar gündemdedir. Yakın zamana kadar bir araya geleceği düşünülmeyen güçler, şimdi bir araya gelmektedir. Türkiye ve Rusya kanlı bıçaklı iken, Türkiye Suriye ile kanlı bıçaklı iken şimdi ortak toplantılar yapmaktadırlar. ABD ile Rusya birçok yerde karşı karşıya gelirken, Ortadoğu'da ortak noktalar bulmaya çalışmaktadırlar. Öyle ki Amerika, Astana toplantısına gitmese de elçisini gözlemci olarak göndermiştir. Birleşmiş Milletler de Suriye temsilcisini Astana'ya göndermiştir. En son Trump hükümetinin bir bakanının, 'Suriye'de Rusya ile uzlaşabiliriz, ortak çalışma yapabiliriz' demesi de bu gerçekliği ifade etmektedir. Çünkü hiçbir güç tek başına Ortadoğu'da sorunları çözme gücüne sahip değildir. Ne Rusya ne de ABD bunu yapacak durumdadır.

Zaten Türkiye'nin bırakalım çözme gücünde olması, nereye el atıyorsa orada sorunları ağırlaştırmaktadır. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı bir taraftan bütün yoğunluğuyla sürerken, diğer taraftan uzlaşma arayışları da artmaktadır. Savaş öyle bir noktaya gelmiştir ki, belirli uzlaşma noktaları bulunmadan bu savaşı sonlandırmak mümkün değildir. Suriye'de nasıl bir sistem olacaktır? Sadece Rusya'nın, İran'ın, Suriye'nin dediği olabilir mi? Ya da sadece ABD ve Avrupa'nın dediği olabilir mi? Sadece bu soruları sorup cevabını almak bile Suriye'de herhangi bir tarafın tek başına yeni Suriye'nin oluşmasında rol alamayacağını ortaya koymaktadır. Ya da kim böyle rol almak ister ve diğerlerini dışlamaya çalışırsa bu yeni çekişme, çatışma anlamına gelecektir. Bunu Rusya da, ABD de, bütün güçler de görmektedir. Ne kadar savaşılsa da, karşı karşıya gelinse de sonunda ortak noktaların bulunması kaçınılmaz hale gelecektir. Bu çerçevede doğru politika; bir yere angaje olmaktan çok, doğru bir çizgide, doğru bir tutumda, doğru projeler üreterek herkesin uzlaşacağı bir zemin yaratmakla olur. Herkesin uzlaşacağı siyasal yaklaşımların ortaya konulması gerekmektedir. Böyle yaklaşanlar daha sonuç alıcı politikalar üreteceklerdir.

Suriye'nin tek muhalefeti Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

Bu açıdan Suriye'de Rojava Devrimi, Demokratik Suriye Güçleri ve şimdi oluşan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu avantajlı konuma gelmiştir. Her ne kadar Astana'ya çağrılmasalar da gerçeklik budur. Çünkü hiçbirisine angaje olmadan 'üçüncü çizgiyim', diyerek Suriye açısından proje üretmesi, Demokratik Suriye projesini ortaya koyması önemlidir. Rejimin yaklaşımıyla sorunlar çözülemez. Mevcut muhaliflerin yaklaşımlarıyla sorunlar çözülemez. Bu açıdan Demokratik Kuzey Suriye Güçleri'nin ortaya koyduğu çözüm yeni Suriye'yi yaratma açısından buluşulabilecek ve uzlaşılabilecek bir zemindir. Suriye değişmek zorundadır. Suriye'nin değişim ihtiyacına en iyi cevap verecek olan yine Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun ortaya koyduğu demokratikleşme projesidir, demokratik ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışı ve demokratikleşme projesi Suriye'yi mevcut çıkmazdan çıkaracak projeler olmaktadır. İster kabul edilsin, ister kabul edilmesin gerçeklik budur. Bu açıdan 'neden Astana'ya çağrılmadı?' demenin de çok anlamı yoktur. Öyle Astana'ya çağrılmadı diye Kürtlerin dışlandığı, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun dışlandığı, Kürtler ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun dışında yeni bir Suriye'nin kurulacağı gibi bir yanılgı ve yaklaşım içine girilmemelidir. Ne Kürtler böyle bir yanılgı ve yaklaşım içine girmeli, ne Rusya, ne İran, ne de Suriye.

Şu anda Suriye'nin tek muhalefeti Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur. Diğerleri marjinaldir, Türkiye'nin işbirlikçileridir. Yerli olmaktan çıkmışlardır. Türkiye'nin çıkarı doğrultusunda işbirlikçi politika üretenlerin yeni Suriye'nin oluşumunda etkili olmaları mümkün müdür? Ya da onların düşüncelerinin bir uzlaşma zemini olması mümkün müdür? Kürt karşıtlığıyla, Rojava Devrimi karşıtlığıyla, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu karşıtlığıyla hangi Suriye kurulabilir? DAİŞ'e karşı en fazla Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu mücadele vermiştir. Demokratik yaklaşımı Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu göstermiştir. Suriye'nin her tarafında kan gövdeyi götürürken Kürtler, Araplar, Süryaniler, Türkmenler, Ermeniler, Çerkezler yıllardır kardeşlik ve barış içinde bir arada yaşamıyorlar mı? Toplumun düşüncesi ve iradesi olan meclisler belli bir etkinlik ortaya koymuyor mu? Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda oluşturulmuş sistem dış güçlerin değil de Suriye'nin çıkarını ortaya koyan bir siyasal etkinlik yürütmüyor mu? Bu gerçeklik ortadayken kim Rojava Devrimi'nin dışlanacağını, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun dışlanacağını söyleyebilir? Aslında tek alternatif Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu kalmıştır. Halep'te muhaliflerin yenilgisiyle birlikte artık söz konusu muhaliflerin, muhalif karakteri kalmamıştır. Eskiden de karakterleri işbirlikçiydi, Türkiye'nin uydularıydılar; Suriye'nin çıkarı için politika üretecek bağımsız bir durumları yoktu. Şimdi daha da marjinalleşmişlerdir ve Suriye açısından herhangi bir projeye sahip değildirler.

Astana'da oluşacak yeni Suriye Anayasası'nda 'Arap Cumhuriyeti' tanımı kaldırılacakmış, bölgesel yönetimler olacakmış. Farklı inançlar ve kültürler kendilerini ifade edeceklermiş. Kürtler dil ve kültürlerini yaşayıp geliştirebileceklermiş, gibi tartışmalar olmuş. Bunu sağlatan Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu değil midir? Suriye'de büyük bir demokratik hamle yapan, DAİŞ ve El Nusra gibi faşist çetelere karşı en büyük savaşı veren Rojava Devrimi ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu dikkate alınmadan, yeni Suriye'nin kurulması mümkün müdür? Nitekim bu gerçekliği gördüklerinden Rojava Devrimcileri ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Astana'ya çağrılmadığı halde bu güçlerin taleplerine cevap verme tartışması yapılması ya da bu yönlü önerilerin ortaya konulması durumu yaşanmıştır.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu etnik bir federasyon değildir

Türkiye'nin tek derdi kantonların birleşmesini önlemek için Bab'ı almaktır. Burayı bir hedef olarak önüne koymuştur. Ama Bab onun için bir çıkmazdır. Alsa da çıkmazdır, almasa da çıkmazdır. Bab, Türkiye'ye yük olmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Türkiye Bab'ı aldığında pazarlık konusu yapsa da bu pazarlık ters tepecektir. Kaldı ki, Bab önlerinde ne kadar zorlandıkları görülmektedir. AKP'li Numan Kurtulmuş; "Biz Bab'a, rejime teslim etmek için girmiyoruz" diyor. Orası Suriye'ye ait değil mi? Dolayısıyla böyle konuşmak bile Türk devletinin karakterini ortaya koymaktadır. Zaten oraya DAİŞ için girmemiştir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu engellemek için, Kobanê ile Efrîn kantonları arasının Kürtlere dost güçlerin eline geçmesini engellemek için girmiştir. Ama aylardır orada patinaj yapmaktadır. Türkiye'nin Kuzey Suriye'de etkin olması düşünülebilir mi? Türkiye artık istese de Kuzey Suriye'de demokrasi güçlerinin, Kürtlerin etkinliğini ortadan kaldıramaz. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içinde Kürtler de, Araplar da, Süryaniler de bulundukları yerlerde demokratik özerk yönetime kavuşacaklardır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu aynı zamanda özerk bölgelerden meydana gelmektedir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Kürtlerin federasyonu değildir. Bir etnik federasyon değildir. Ancak Kürtler, Süryaniler bulundukları yerlerde Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içinde, demokratik özerklik sistemiyle kendi kendilerini yönetecekler. Yerel demokrasiye dayalı özyönetimler, özerklikler halkların kardeşçe yaşamasını beraberinde getirmektedir. Nitekim her yerde savaş ve kavga olurken Araplarla Kürtler kardeşçe yan yana yaşamıyor mu? Süryaniler, Araplar, Kürtler kardeşçe yan yana yaşamıyor mu? Bütün kışkırtmalara rağmen, Türk devletinin, rejimin, çeşitli güçlerin kışkırtmalarına rağmen Kuzey Suriye'de Arapların, Kürtlerin, Çeçenlerin, Süryanilerin yan yana yaşaması zaten Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun başarısı değil midir? Rojava Devrimi'nin başarısı değil midir? Bu gerçekler ortadayken kim başka bir alternatif düşünebilir?

> ✔ Türkiye artık istese de Kuzey Suriye'de demokrasi güçlerinin, Kürtlerin etkinliğini ortadan kaldıramaz. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu içinde Kürtler de, Araplar da, Süryaniler de bulundukları yerlerde demokratik özerk yönetime kavuşacaklardır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu aynı zamanda özerk bölgelerden meydana gelmektedir. ✔

Kuşkusuz Suriye'de alternatif çözüm ortaya çıkmıştır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun olduğu bölgelerdeki yaşam, ilişki, siyasal anlayış, kültürel anlayış çözümün de nasıl olması gerektiğini ortaya koymuştur. Zaman zaman DAİŞ'in yaptığı bazı bombalı saldırılar dışında Suriye'nin en güvenlikli bölgesi Kuzey Suriye olmuştur. Bu gerçeklik ortadayken; kim bu alanda, bu devrimi yapan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu oluşturan halkların iradesini göz ardı edebilir? Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nda yaşayan Araplar, Süryaniler ne düşünecektir? Şu anda ne düşünmektedirler? Bu halklar eksiklikleri, yetersizlikleriyle çok şiddetli savaş ortamında, kanın gövdeyi götürdüğü bir yerde nasıl bir huzur, barış ve istikrar içinde yaşadıklarını görmüşlerdir. Bunu yaratan oradaki demokratik zihniyettir, demokratik anlayıştır, demokratik sistemdir. Bu açıdan Suriye üzerinde herhangi bir uzlaşma olacaksa Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu dışlanamaz. Ne Rusya, İran, Suriye, Türkiye görüşmeleri dışlayabilir, ne ABD, Rusya, Türkiye ve diğer güçlerin herhangi bir toplantıları Kürtleri dışlayabilir?

Cenevre'nin neden başarısız olduğu açıktır. Kaldı ki şu anda Cenevre görüşmeleri sırasında belli bir gücü olan muhalefetin hiçbir gücü kalmamıştır. Bu yönüyle Suriye'de giderek Kürtlerin yarattığı demokratik zemin üzerinde gelişecek bir çözüm projesinin başarı şansı her türlü toplantıdan, her türlü ilişkiden daha güçlü konumdadır. Bunu böyle görmek gerekmektedir. Kürtlerin, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu güçlerinin herkesle ilişkileri var. Avrupa ile de var, Rusya ile de var, ABD ile de var. Yine Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na saygılı olan tüm güçlerle ilişkileri var. Bu açıdan şu anda dışlanan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu değildir, aksine Türkiye'dir. Türkiye kendine zorla bir yer tutmaya çalışıyor. Bab'ı alıp, "ben de şurayı aldım", demeye çalışmaktadır. Ama ne Rusya'nın ne ABD'nin ne de başka bir gücün tümden bir desteği vardır. Herkes Türkiye'yi belli düzeyde kullanmak için Cerablus'a ve Bab'a girmesine göz yummuştur. Bu açıdan Türkiye'nin, "ben Minbic'i alacağım, ben Rojava kantonlarını yıkacağım, yerler bir edeceğim, Efrîn'i yok edeceğim", sözleri boştur. Bunlar Türkiye'nin hayalleridir. Bu tür yaklaşımlar, saldırılar Türkiye'yi ağır bir yenilgiye götürmekten, Türkiye'nin bir bataklık içinde debelenmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Şu anda DAİŞ'e karşı kim savaşmaktadır? Şu anda bile DAİŞ'in merkezi sayılan Rakka etrafında kim savaşmaktadır? Eğer Türkiye çeşitli güçlere şantaj yaparak engellemeseydi, şimdiye kadar Bab çoktan alınmıştı. Türkiye Bab'ın alınışını Kobanê ile Efrîn birleşmesin diye şimdiye kadar engelledi. Şimdi de, "ben gireceğim", diyor. Girmesi kolay olmayacaktır. Kaldı ki, Bab'ın çevresinde Demokratik Suriye Güçleri vardır. Bab'ın içine girse de Türkiye'nin buraya dayanarak etkili bir rol oynaması söz konusu olmayacaktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu askeri güçleriyle kuşatılmış olacaktır. Hatta kendini Demokratik Suriye Güçleri'yle bir savaş içinde bularak çıkmak istese de Suriye'den çıkamayacaktır.

Türkiye'nin Suriye politikası iflas etmiştir

Zaten Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu güçleri, Rakka'nın önemli alanlarını tutmuş durumdadırlar. Bu yönüyle DAİŞ'e karşı şimdiye kadar en etkili mücadeleyi veren Rojava Devrimcileri'dir, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu güçleridir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun oluştuğu alanın büyük çoğunluğu son iki yılda DAİŞ'in elinden alınmıştır. Bugün de DAİŞ'e karşı en etkili mücadeleyi verecek olan bu güçlerdir. Türkiye istediği kadar ABD'ye 'Bizimle şurayı, burayı alın' dayatması içinde olsun. Bu dayatmaları DAİŞ'e karşı savaşmak için yapmıyor, bu çerçevede Kürt düşmanlığını ABD'ye, Rusya'ya kabul ettirmeye çalışıyor. "Ben, Kürt düşmanlığı yapıyorum, herkes de benim, Kürt düşmanlığıma destek versin", diyor. Kürt düşmanlığına destek almak için kendini pazarlamaya çalışıyor. Türkiye'nin Suriye'deki konumu böyledir. Suriye politikası iflas etmiştir, Suriye'de etkisiz hale gelmiştir, herkese yaranarak orada bir yer tutmak istiyor. Böylelikle kendi iç kamuoyunu tatmin etmeye çalışıyor.

AKP-MHP iktidarının bu kadar dışa yönelmesi, Kürt düşmanlığı yapması, bu kadar "Suriye'ye, Irak'a gireceğiz" demesi, 'Mûsil'a, Şengal'e gireceğiz" demesi bir yönüyle de içeride yaşadığı ağır krizle bağlantılıdır. Tüm faşist iktidarlar nasıl ki, dışarıda maceralara girerek halkın dikkatini dışa yöneltip, şovenizmi yükseltir, iktidarlarını korumaya çalışırlarsa, AKP-MHP faşist iktidarı da aynı yöntemi kullanmaktadır. Halkın dini ve milliyetçi duygularını kışkırtarak, kendine iç-dış düşmanlar yaratarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Türkiye'nin Suriye ve Irak politikasının bir boyutunu da böyle görmek gerekir. Dışarıda iflas etti, içeride de çöktü. Artık dışarıdan vazgeçti, içeride kendini kurtarmaya çalışmaktadır. Şu anda dışa yönelik tüm hamlelerinin iç politikayla doğrudan bağlantısı bulunmaktadır.

İstese de Suriye ile anlaşması gibi bir durum söz konusu değildir. Suriye devleti, hükümeti sürekli AKP hükümetine karşı güvensizliğini ortaya koymaktadır. Mevcut ortamda Suriye iktidarının AKP ile çok fazla iş yapacak durumda olduğu söylenemez. Türk devleti, "Kürt düşmanlığında birleşelim" diyorsa da, artık AKP-MHP faşist iktidarına hiç kimsenin güveni kalmamıştır. Suriye rejimi, Suriye'nin bu hale gelmesinden birinci dereceden Türkiye'nin sorumlu olduğunu bilmektedir. Onların verdikleri sözlere kimsenin güveni kalmamıştır. Son 4-5 yılda izlediği politikalar AKP iktidarının ne kadar güvenilmez bir iktidar olduğunu ortaya koymuştur. Yakın zamana kadar en fazla dost olduğu Suudilerle bile sorunlar yaşamaktadır. Rusya, Türkiye gerçeğini çok iyi öğrenmiştir. Avrupa, mülteci sorununu Türkiye'nin yarattığını bilmektedir. DAİŞ'i, El Nusra'yı kontrol etmek için yüz binlerce mülteciyi Türkiye'ye çekti, kamplar oluşturdu. Bu kamplar üzerinden hem DAİŞ ile El Nusra'yı kontrol edecek hem de Suriye politikasında etkin olacaktı. Onun için bu kadar ağır mülteci sorununu ortaya çıkardı. Mülteciler üzerinden ulaşmak istediği hedefler gerçekleşmeyip, hatta politikalar ters tepince bu defa da şantaj olarak mültecileri Avrupa'ya gönderdi. Bunu Avrupalılar görmektedir, ABD görmektedir. Bu açıdan dış dünyada fazla inandırıcılığı kalmamıştır. Rusya ile nasıl bir sorun yaşadılar, ondan sonra nasıl gidip Rusya önünde diz çöktüler, bunu herkes bilmektedir. İran geçmişte AKP ile çok iş tuttu, AKP ile ortak politikalar yürütmeye çalıştı. Ama sonunda gördü ki AKP tamamen aldatan, kandıran, oyalayan, fırsatını bulduğunda da darbeyi vuran kalleş bir güçtür. Bu açıdan Türkiye'nin Suriye'de öyle müttefik bulması da mümkün değildir. Yalnız kalmıştır. Kendisini pazarlayarak bir yere yamamaya çalışmaktadır. Her güç de Türkiye'yi kullanmaya çalışmaktadır. Şu anda Türkiye'nin Suriye ve Irak'taki konumu Erdoğan'ın bir zamanlar söylediği gibi oyun kurucu olmak değil, körebeliktir.

Irak'ta Mûsil operasyonuna katılacaktı, Başika'da bilmem ne olacaktı! Ama Mûsil operasyonunda herhangi bir etkinliği olmadığı gibi, ortada kalmıştır. KDP belli yerlerde operasyona katılsa da asıl operasyon gücü Iraklılardır. Türkiye'nin ve KDP'nin aleyhinde çok propaganda yaptığı Şii milis gücü Haşdi Şabi de işin içindedir. Orada da oyun kurucu olamamıştır. Erdoğan, 'Halep bizi ilgilendirir, Mûsil bizi ilgilendirir, biz masada olacağız, şurada olacağız, burada olacağız' diye bağırırken, ayazda kalmıştır. Düne kadar düşman olduğu güçlerle ilişkiyi düzeltmek isterken, Rusya dışında hiç kimseyle ilişki düzeltememiştir. Ne Suriye ile ilişkisi tümden düzelmiştir ne de Irak'la. Irak'a geldi, Irak'ta Kürt karşıtlığı, PKK karşıtlığı üzerinden bir politika yapacaktı ama Irak, Türk hükümetinin ne kadar ikiyüzlü olduğunu gördü. AKP ile yürütülecek bir politikanın kendisine hiçbir faydası olmayacağını görerek hemen görüşmeden sonra tutumunu ortaya koydu. Bu bile dış politikadaki yenilgisini ortaya koymuştur. 'Dün herkesle ilişkilerimiz kötüydü, şimdi düzeltiyoruz' gibi bir şey yok. Kimseyle hala ilişki düzeltmiş değildir. Sadece Rusya ile ilişkilerin düzeldiği yönünde resimler verilmektedir. Ancak ne kadar düzeldiği belli değildir. Rusya ne hesap yapıyor tam belli değildir. Ancak Türkiye'yi Rusya'nın oynattığı açıktır. Rusya'nın uçağını vuracak, Rusya'nın elçisini öldürecek ama bunlar Rusya açısından geçiştirilecek! Bu mümkün müdür?

Ortadoğu'da, Türkiye'nin güçlenme durumu yoktur. Türkiye güçlenmekten çok kendisini pazarlayarak Kürtlerin önünü almaya çalışmaktadır. Öyle, "biz beklemeyeceğiz, gideceğiz, oldukları yerde onları vuracağız" gibi sözler de boş sözlerdir. Bunlar Türkiye'nin boyunu aşan sözlerdir. Sadece eskiden olduğu gibi ABD'nin onayıyla, KDP'nin onayıyla hava saldırıları yapmaktadırlar. Dün de yapıyordu, bugün de yapmaktadır. Bu açıdan Türk devletinin, Türk askerinin Ortadoğu'da askeri gücüyle, siyasi gücüyle kurucu olacak, aktör olacak, oyun kurucu olacak, masanın baş köşesine oturacak durumu yoktur.

Öte yandan Türkiye'nin içinde olduğu Astana görüşmelerinden bir şey çıkması mümkün değildir. Söylenildiği gibi, "Rusya'nın Ortadoğu hakimiyeti oluyor", değerlendirmeleri de abartılıdır. Evet, Rusya, Suriye'ye doğrudan müdahil olmuştur. Ama, 'Rusya doğrudan müdahil oldu, bu nedenle Suriye'de tek başına kurucu olacak, Ortadoğu'da istediğini yapacak' gibi yaklaşımlar gerçeği ortaya koymamaktadır. Şu anda her gücün politika yaptığı, belli düzeyde etkin olduğu bir durum vardır. Rusya'nın eskiye göre daha aktif olma durumu vardır. Rusya'nın Suriye'ye girmesiyle birlikte Türkiye ve Türkiye'ye bağlı çeteler geriletildi. Rusya'nın girişiyle kaybeden esas olarak Türkiye olmuştur. Türkiye, Suriye politikasında etkisizleşmiştir. Bunun dışında şu güç, bu güç gerilemiş durumda değildir. Sahada ABD de vardır, Rusya da, Avrupa da vardır ama hiç birisinin de tek başına bir çözüm gücü yoktur. Cenevre'ye de birçok devlet katıldı ama bir sonuç çıkmadı. Astana'da ABD dışlandı gibi bir gerçeklik de söz konusu değildir. Çünkü oradan çıkacak ciddi bir sonuç yoktur. Suriye'de uzlaşma olacaktır. Nitekim ABD'nin son açıklamaları zaten önümüzdeki sürecin özellikle Suriye üzerinde, Ortadoğu üzerinde belli bir uzlaşma durumunun ortaya çıkacağını göstermektedir. Çünkü sorun sadece Suriye ya da Irak sorunu değildir; beş bin yıllık devletçi sistemin, kapitalist sistemin ve soğuk savaş sonrası dönemin sorunudur. Bu nedenle şu ya da bu güç, "ben etkin olacağım, hakim olacağım" diyemez.

Halkların iradesini dikkate almayan hiçbir çözümün başarı şansı yoktur

Gelinen aşamada halkların iradesini dikkate almadan hiç kimse bir çözüm bulamaz. Halkların iradesinin tümden dışlandığı yerde sorunlar daha da ağırlaşır. Bu yönüyle demokratik güçlerin, halkların iradesi dikkate alınacak, alınmak zorundadır. En başta da Ortadoğu'nun en dinamik demokratik ve özgürlük gücü olan Kürtlerin varlığı, gücü dikkate alınmak durumundadır. Bir değişim olacaksa ancak Kürtlere ve Kürtlerin demokratik zihniyetine dayanarak olacaktır. Türk devletinin Kürt düşmanlığıyla, demokrasi düşmanlığıyla Ortadoğu'da yeni bir durum, yeni bir değişim, yeni bir düzen kurulabilir mi? Demokrasi karşıtlığı; Kürt karşıtlığıdır. Ortadoğu'da Kürt karşıtı olmak; demokrasi karşıtı olmaktır, özgürlük karşıtı olmaktır. Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi karşıtlığıyla hangi değişim yaratılabilir? Suriye'de hangi değişim yaratılabilir? Ya da Ortadoğu'nun ağır sorunları bu yaklaşımlarla hafifletilebilir mi? Dolayısıyla Ortadoğu'da bir değişim olacaktır, Suriye'de, Irak'ta bir değişim olacaktır. Bu değişimlerde de halkların, demokrasi güçlerinin iradesi belli düzeyde dikkate alınacaktır. Başka türlü yeni bir Suriye, yeni bir Irak, yeni bir Ortadoğu yaratmak mümkün değildir. Artık cin şişeden çıkmıştır. Taşlar yerinden oynamıştır. Restore ederek, cilalayarak, boyayarak, yamayarak bir yere varılamaz. Çünkü sorunların ağırlığı kapsamlıdır, boyutludur. Şu güç, "benim dediğim olacak" diye ona göre herhangi bir yapılanma yaratılamaz. Ne ABD'nin istediği olabilir, ne Rusya'nın ne Suriye'nin, ne İran'ın, ne de Türkiye'nin. Bu gerçeği herkesin görmesi gerekmektedir. Bu kadar kavga, dövüş, çatışma olmuştur, bunlar niye çıkmıştır? DAİŞ ve El Nusra nasıl ortaya çıktılar ve etkin oldular? Çözümsüzlükte yaratılan boşluklardan güç devşirdiler. Bunların yararlandığı boşluklar ancak demokratik siyasetle, demokratik yaklaşımla doldurulabilir. Halkların iradesi dikkate alınarak doldurulabilir. Çünkü onlar da halkların iradesinin dikkate alınmadığı, dış güçlerin ve despot güçlerin halklar üzerinde otorite kurduğu bir sürecin sonunda ortaya çıkan sorunlara dayanarak harekete geçtiler. Önderlik boşuna; "Bunlar kapitalist modernitenin gübreliğinde yetişti" demedi. O zaman bu gübreliğin ortadan kaldırılması gerekmektedir.

Öte yandan DAİŞ, El Nusra ve diğer çeteler hangi zeminde ortaya çıktı? İhvan-ı Müslim nasıl ortaya çıktı? Bunun sosyolojik, ideolojik ekonomik nedenleri var. Dolayısıyla bunları sadece silahlı mücadeleyle, zorla etkisizleştirmek mümkün değildir. Sadece silah gücüyle etkisizleştireceğini sanmak çözümsüzlüktür. Bu açıdan bu güçler karşısında etkili olacak ve tek çözüm gücü ortaya koyacak olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun çizgisidir, Rojava Devrimi'nin çizgisidir. Rojava Devrimi neden başarılıdır? Çünkü DAİŞ'e karşı, El Nusra'ya karşı sadece silahlı mücadele vermedi, ideolojik mücadele verdi, siyasal yapılanmayla, projeleriyle mücadele verdi, demokratik ulus anlayışıyla mücadele verdi. Bu nedenle DAİŞ ve El Nusra geriletildi, çeteler etkisiz hale getirildi. Bu bakımdan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun, Rojava Devrimi'nin DAİŞ'e karşı mücadelesinin karakterini

herkes görmek durumundadır. Sadece askeri güçle kimse sonuç alamaz. Türkiye, "ben askeri güçle bilmem şöyle yaparım", Rusya diyor, "böyle yaparım", ABD ve rejim de, "şöyle yaparım" diyor; bunlar doğru şeyler değildir. Kuşkusuz DAİŞ ve El Nusra'ya karşı askeri mücadele verilecektir, bunlar ezilecektir. Ama askeri mücadele, ideolojik mücadeleyle birlikte yapıldığında etkili olur. Savaşıyorsun, alternatifin ne, çözümün ne, neyi yerine koyuyorsun? Ne koyacaksın? Bunlar ortaya konulmadan DAİŞ'e ve El Nusra'ya karşı başarılı bir mücadele verilebilir mi? Kürt Özgürlük Hareketi, Rojava Devrimcileri esas olarak ideolojik ve siyasi güçleriyle başarılı oldular. DAİŞ bu nedenle Rojava Devrimcileri karşısında geriledi. DAİŞ bu nedenle Şengal'de, Kerkûk'te, Mexmûr'da püskürtüldü. Dikkat edilirse. Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik, teorik, politik etkinliğinin olduğu yerde DAİŞ etkin olamıyor. DAİŞ gelişecek zemin bulamıyor, geriliyor. Bu yönüyle eğer Üçüncü Dünya Savaşı ya da Ortadoğu'daki süreç yeni bir sistem yapılanması temelinde bir istikrar, barış, göreceli bir statüko ile sonuçlanacaksa; bu DAİŞ, El Nusra, Ahrar El Şam gibi çetelere karşı askeri mücadele yanında ideolojik ve siyasi mücadele verilerek olacaktır.

Bölgede bir çözüm olacaksa demokratik ulus çizgisiyle olacaktır

Üçüncü Dünya Savaşı'ndan ve Ortadoğu'daki krizden çıkışın çizgisini Kürt Özgürlük Hareketi ortaya koymuştur. Bu da demokratik ulus anlayışıdır, bütün farklılıkların örgütlenmesine dayalı, örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik konfederalizm anlayışıdır, demokratik özerklik anlayışıdır, yerel demokrasinin geliştirilmesidir. Tüm bunlar Suriye'nin sorunlarına da, Irak'ın sorunlarına da tek çözüm alternatifi olmaktadır. Bugün Mûsil'da savaş var, Irak'ta savaş var, bu savaştan sonra bir çözüm olacaksa demokratik ulus çizgisiyle olacaktır. Demokratik ulus çizgisi Şiilerin, Sünnilerin, Kürtlerin, Süryanilerin, Arapların, farklı toplulukların bir arada yaşamasını ifade ediyor. Mûsil'da Kürtler var, Şiiler var, Sünniler var, Süryaniler var. Bunların arasında yaşanan sorunlar demokratik ulus çizgisiyle çözülür ve bu temelde kardeşlik içinde yaşam ortaya çıkar. Demokratik ulus çizgisi temelinde her toplumun kendi iradesiyle oluşturacağı bir sistem kurulur. Herkes Mûsil'un yönetimine demokratik iradesiyle katılacaktır. Bir demokratik Mûsil yaratılacaktır. Böyle olursa bir çözüm olur. Yoksa sadece askeri güçlerle girerek, Mûsil'u alarak Mûsil'daki sorunlar çözülemez, Irak'taki sorunlarla çözülemez. DAİŞ'le, çetelerle mücadele verilmelidir ama bununla birlikte ideolojik ve siyasi yaklaşım konularak sorunlar çözülebilir. Yoksa bir savaş biter başka bir savaş başlar. Ya da Mûsil alınır ama sorunlar tam çözülemez. Ya da DAİŞ, Rakka'dan sökülüp atılır ama Suriye'de sorun çözülemez.

Suriye'de Rojava Devrimi neden etkili oluyor denilirse bunun cevabı ideolojik ve siyasi mücadelenin olmasıdır. Sadece askeri yöntemlerle sorunu çözme yaklaşımı olursa hiçbir yerde sorunlar çözülemez. Bunu derken tabii ki DAİŞ, El Nusra ve Ahrar El Şam ya da İslami Cephe'yle askeri olarak da mücadele edilecektir. Askeri mücadele ile ezilecektir. Bunların hepsi çetedir, halk düşmanıdır, insanlık düşmanıdır. Kendisi dışındaki bütün farklılıklara düşmandır. Bunlar tabii ki etkisizleştirileceklerdir. Ama onları ortaya çıkaran zeminin kurutulması en temel sorundur. Bu zemini kurutacak çizgi demokratik ulus çizgisidir, demokratik topluma dayalı demokratik konfederalizm çizgisidir, yerel demokrasidir, demokratik özerkliklerdir, özyönetimlerdir, tüm farklılıkların kendi kimliği ve kültürüyle yönetimlere katılmasıdır, tüm farklılıkların kendini örgütlü toplum haline getirmesidir. Böyle olduğu takdirde Ortadoğu'da yeni bir dönem, yeni bir tarih başlayacaktır. Önder Apo'nun çizgisi, Kürt Özgürlük Hareketi bunun ideolojik, teorik, siyasal çözümlemelerini, projelerini ve yapılanmalarını ortaya koymuştur.

> ✔ Suriye'nin değişim ihtiyacına en iyi cevap verecek olan yine Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun ortaya koyduğu demokratikleşme projesidir, demokratik ulus anlayışıdır. Demokratik ulus anlayışı ve demokratikleşme projesi Suriye'yi mevcut çıkmazdan çıkaracak projeler olmaktadır. İster kabul edilsin, ister kabul edilmesin gerçeklik budur. Bu açıdan 'neden Astana'ya çağrılmadı?' demenin de çok anlamı yoktur. ✔

Türk devleti Kürt halkına karşı tam bir soykırım savaşı yürütmektedir

Irak ve Suriye'de ağır siyasi kriz ve çatışmalar yaşanırken, Türkiye'deki durumda buralardan çok farklı değildir. Türkiye, tarihinin en çalkantılı dönemini yaşamaktadır. Özellikle Kürt halkına karşı yürüttüğü savaş ağır sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Türk devleti Kürt halkına karşı tam bir soykırım savaşı yürütmektedir. Bu açıdan Türkiye'de de ciddi bir savaş durumu vardır. Türk devletinin bu kadar zor, şiddet politikalarına yönelmesi, Kürtler üzerinde uyguladığı soykırım politikasında diğer yol ve yöntemlerin iflas etmesi sonucudur. Diğer yandan da Kürt Özgürlük Hareketi'nin gücü görüldüğünden; savaşla, şiddetle, zorla bu gücü ezme politikasına yönelmiştir. Ya Kürt sorununu çözeceklerdi ya da bu politikaya yöneleceklerdi. Çünkü Kürdün güçlenmesi Kürt sorununun çözümünü dayatıyordu. Çözüm politikası olmayanlar da çözüm dayatan Kürt halkının örgütlü gücünü dağıtmayı hedefleyeceklerdi. Bir buçuk yıldır saldırılar bu nedenle artarak sürmektedir. Ama bir buçuk yıl içinde Türk devletinin ne hale geldiği ortadadır. Türkiye tarihinde bu bir buçuk yıl kadar ağır dönem yaşanmış mıdır? Türkiye, tarihinde bu bir buçuk yıl kadar zor duruma düşmüş müdür? Eğer bu soruların cevabı verilirse AKP iktidarı yönetimi altında Türk devletinin neden bu duruma düştüğü, neden AKP iktidarının kendini kurtarmak için seferberlik ilan ettiği, neden dikkatleri dışa yönelttiği daha iyi anlaşılır. AKP iktidarı, Türkiye tarihindeki herhangi bir iktidar değildir. Belki 1945 öncesi tek partili döneme benzetilebilir ama o zaman tek parti vardı. Şimdi sözüm ona çok parti var. Ama Erdoğan ve AKP iktidarı kesinlikle seçimle iktidarı bırakmak istemiyorlar. Her türlü yol ve yöntemle iktidarda kalarak Türkiye'yi kendilerine göre şekillendirmek istiyorlar. Böyle bir dayatma içindedirler. Bu yönüyle her türlü zor, özel ve psikolojik savaş yöntemini kullanarak kendini ayakta tutmaya çalışıyor.

Seferberlik ilanı bir savaş ortamında bütün toplumu kendi etrafında toplamak için yapılır. Erdoğan'da, Türkiye ortamının bir seferberlik ortamı olduğunu, bir savaş ortamı olduğunu söyleyerek her kesimi yanına çekmek istiyor. Böyle bir ortamda "ya bizi desteklersiniz ya da hainsiniz" diyor. Zaten 'İstiklal Savaşı, Kurtuluş Savaşı' verdiğini söylüyor. Türkiye'nin 'beka sorunu' olduğunu söylüyor. Böylece kendisini desteklemeyenleri hain

ilan etme ortamı yaratmış oluyor. Seferberlik çağrısı bu anlama geliyor. 'Ya benim politikamı desteklersiniz ya da hain olursunuz! Beni desteklemeyen herkese karşı savaş açarım, mücadele ederim' diyor. Seferberlik ilanının bundan başka anlamı yoktur. Toplumu psikolojik ve özel savaşla, zorla, şiddetle kendi etrafında toplamayı amaçlıyor. Ortada gerçekten bir 'İstiklal Savaşı' olmadığına göre, Türkiye'nin bir 'beka sorunu' olmadığına göre, bu durum AKP-MHP ittifakının ne kadar sıkıştığını gösterir. Türkiye'de AKP-MHP iktidarının beka sorunu vardır. Çünkü Kürt sorunu çözülüp demokratikleşme geliştiğinde AKP ve MHP gibi partiler tasfiye olacaktır. Demokratik olmayan bütün partiler tasfiye olacaklardır. Bu yönüyle de Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi'ni ezmek istiyorlar. Çünkü Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi demek; demokratikleşme mücadelesi demektir, demokratikleşmenin Türkiye'ye dayatılması demektir. Kürt Özgürlük Hareketi ezilirse demokratikleşme ihtiyacı kalmaz. Bu nedenle kendini ayakta tutmak için seferberlik ilan etti. Her ne kadar; "savaş anlamında seferberlik ilan etmedim, Türkiye'ye yönelik saldırılara karşı seferberlik ilan ettim" dese de, AKP dışındaki herkes seferberliğin AKP iktidarını kurtarmak için ilan edildiğini bilmektedir. Bu bakımdan AKP-MHP iktidarı gerçekten çok sıkışmış durumdadır ve beka sorunları vardır. Ya faşist diktatörlükle demokrasi güçlerini, Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezecek, ayakta kalacaklardır ya da bunu başaramayacaklar, Türkiye demokratikleşme, onlar da tasfiye sürecine gireceklerdir. Türkiye'nin önümüzdeki süreçte yaşayacağı gerçeklik budur.

Bir ömür biçilecekse AKP-MHP iktidarına biçilebilir

İçişleri Bakanı'nın, "bahara kadar PKK yok olacak, tasfiye olacak" yaklaşımları bir psikolojik savaştır. Bunu defalarca duyduk. 1984'ten beri 30 yıldan fazla her kış, 'baharda sonları gelecek' propagandası yapılmıştır. Şimdi de bunlar yapılmaktadır. Türk devletinin en güçlü olduğu dönemlerde bu tür saldırılar yaptılar, sonuç alamadılar; şimdi içeride ve dışarıda en zayıf oldukları dönemde bu saldırıların sonuç vermesi mümkün müdür? Ateşkeslerin, çatışmasızlığın olmadığı her dönem zaten saldırmışlardı, şimdi de saldıracaklardır, saldırıyorlar. Kışın da operasyon yapıyorlar, yapmaya devam edecekler. Bunlar savaşın gereğidir. Kürt sorununu çözemeyenler saldırılarını arttıracaklardır. Hele kendilerinin beka sorunu olduğu bu dönemde daha fazla saldıracaklardır. Çünkü sonuca ulaşamazlarsa kendileri yok olacaklardır. Bir ömür biçme yapılacaksa AKP-MHP iktidarına ömür biçilebilir. Ya iddia ettiği gibi Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye edecektir ya da kendisi tasfiye olacaktır. Bu açıdan esas olarak AKP iktidarının bir ömür sorunu vardır. Bu bir yıl içinde bir şeyler yaptı yaptı, sonuç aldı aldı, alamazsa tasfiye sürecine girecektir. Sonuç almaları da zaten mümkün değildir. İçişleri Bakanının; "ben, Kürt Özgürlük Hareketi'ni bitireceğim" dediği dönemde tam da Türk ordusunun en seçkin birliklerinin olduğu yerde, Kayseri Komando Tugayı'nda ağır darbe yemişlerdir. Bütün yaz boyu polis ve askeri karakolları yerle bir olmadı mı? Bu duruma düşenler nasıl Kürt Özgürlük Hareketi'ne ömür biçebilir? Artık yol kenarlarında karakol kalmamıştır. Karakolların etrafı birkaç halka biçiminde bariyerlerle kaplıdır. Bu düzeyde savunma içinde olan, kendini savunmak zorunda kalan polislerin faşist şefi nasıl oluyor da Özgürlük Hareketi'ne ömür biçiyor? Bunlar psikolojik savaş söylemleridir. Kendileri de inanmıyorlar ama toplumun desteğini almak için bu tür şeylere başvuruyorlar.

Bahara kadar Kürt Özgürlük Hareketi'ni bitireceğini söyleyen bu iktidar, şimdi diyor ki, baharda referandumla başkanlık sistemi getirilirse o zaman Kürt Özgürlük Hareketi bitirilecekmiş! Başkanlık sistemiyle birlikte Kürt Özgürlük Hareketi bitecekmiş! Bu söylemler bile ne kadar yalancı olduklarını, nasıl bir özel savaş içinde olduklarını ortaya koymaktadır. Başkanlık sistemine başvurmalarının bile Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütecekleri savaşla ilgili olduğunu itiraf etmişlerdir. Başkanlıkla birlikte Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı farklı bir savaş yürüteceklermiş. Açıkça Kürtlere karşı tam bir savaş sistemi kuruluyor. Düşündükleri sistem için öngördükleri anayasal değişikliklerin halka, demokrasi güçlerine ve Kürt halkına karşı yürüttükleri soykırım savaşıyla ilgili olduğu netleşmiştir. Çünkü Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında o kadar çaresiz kalmışlardır ki, mevcut faşist anayasa ve yasalarla ve buna dayalı politikalarla sonuç alamıyorlar. Bugün Türkiye Cumhuriyeti döneminin en şiddetli saldırılarını yürüttükleri halde yine de sonuç alamıyorlar. Kürt Özgürlük Hareketi karşısında yıkılmakla karşı karşıya kalan AKP iktidarı, başkanlık sistemini getirerek artık hiç bir kimseyi dinlemeyecek, hiçbir anayasa ve yasaya bağlı olmayacak bir yönetim olacaktır. Türkiye bir askeri güç gibi yönetilecek, ordu gibi yönetilecek, emir komutayla yönetilecek. 'Başkan' yani Tayyip Erdoğan bu savaşı kendisi koordine edecek, toplumu zorla seferberlik içinde harekete geçirerek bu savaşı kazanmaya çalışacak! İşte 'anayasa değişikliği' denilen şeyin altında yatan gerçeklik budur. Bu zaten bir zayıflığın ifadesidir. AKP iktidarı bu kadar zayıf duruma düşmeseydi toplumu ikiye bölen böyle kritik bir sistem değişikliğine gidebilir miydi? Gidemezdi. Öte yandan eski devlet yıkılmış, dağılmış, yenisi de demokratik temelde kurulamıyor. Bu bakımdan AKP-MHP iktidarı hem dağılan sistem yerine dinci, milliyetçi, hegemonik bir sistem kurmak hem de Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için Türkiye'yi ekonomiden siyasete, sosyal ve kültürel alana kadar bir savaş komutanı gibi yöneteceği başkanlık sistemine geçmek istemektedir.

Ancak toplumun AKP'nin durumunu ve gerçek amacını görmemesi için de psikolojik savaşı dünyada görülmedik biçimde artırmış bulunuyorlar. Herhalde hiçbir faşist iktidar bu düzeyde bir psikolojik savaşa başvurmamıştır. Kürtlere karşı yürüttükleri savaşta zorlandıkları ve sarsıldıkları için toplumun desteğini kaybetmekten korkuyorlar. Toplum gerçekleri görürse AKP iktidarı dağılır. AKP-MHP ittifakı dağılır. Bu nedenle toplum gerçekleri görmesin, toplum mevcut gerçek dışında başka bir şey görsün yaklaşımıyla psikolojik savaş daha da boyutlandırılmıştır. Şu anda Kürtlere karşı yürütülen soykırım savaşının yüzde 90'ının psikolojik savaş olduğunu görmek lazım. Psikolojik savaşla AKP iktidarı kendisini etkin kılmaya, kendisini güçlü göstermeye çalışıyor. Bu temelde toplumun desteğini almaya çalışıyor. Yine psikolojik savaşla demokrasi güçlerini, halkı yıldırıp mücadeleden alıkoymaya çalışıyor. Psikolojik savaşla dünyayı, herkesi aldatmaya çalışıyor. Psikolojik savaşla toplumu da, halkı da, dünyayı da olaylara ve olgulara kendisi gibi bakmaya zorluyor. Ancak psikolojik ve özel savaşın karakteri kısa sürede sonuç almaya bağlıdır. Her gün yalan söyleyen birisine daha sonra doğru söylese bile inanılmazmış. Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış. Yalan söyleyerek işini yürütmek isteyenler sonunda inandırıcılığını kaybeder. AKP iktidarı psikolojik savaş gereği o kadar yalan söyledi ki, artık bunun da sonuna gelinmiş bulunuyor.

Bugün bir taraftan psikolojik savaş tırmandırılıyor, diğer taraftan bütün gerici güç odaklarını etrafında toplayarak kendisine dayanak yaratmaya çalışıyor. Faşist odakları, çeteleri, tüm Kürt düşmanlarını kendine dayanak yaparak ömrünü uzatmaya çalışıyor. Ömrünü uzatma telaşına giren, bu konuda herkesle işbirliği yapan AKP-Erdoğan rejimidir. Denize düşen yılana sarılır misali herkese sarılıyor. Dün birbirine küfrettikleri, düşman oldukları güçlerle bile yan yana geldiler. Erdoğan orduda darbe yapacaklar diye birçok generali cezaevine attı, Ergenekon davası adı altında yargılama yaptı. Şimdi bunlarla kol kola, tüm şovenistlerle kol kola. Dün birbirlerine her türlü küfrü yaptıkları MHP ile kol kola. Bu durum AKP iktidarının durumunu ortaya koymuyor mu? Söylendiği gibi Ergenekon, Balyoz vb davalar Fethullahçıların bir kumpası değildi. Bu tutuklama ve yargılamaları birlikte yaptılar. Şimdi de 'kumpas' diyorlar. Ergenekoncular da diğer yargılananlar da gerçeğin ne ol-

> ✔ AKP iktidarının sonuna gelinmesi, Türkiye'deki 90 yıllık iktidarların sonunun gelmesidir. Artık AKP-MHP iktidarı Kürt soykırımında kullanılacak en son iktidardır. Bu da etkisiz kaldığında artık Kürtlere karşı, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kullanılacak tek bir politika kalmayacaktır. Soykırımcı politikalar bitecektir. Bunun yerine tek yol kalacaktır, bu da demokratikleşme ve demokratikleşme temelinde Kürt sorununun çözümüdür. ✔

duğunu biliyorlar. Ama şimdi Kürt düşmanlığı ekseninde bir araya gelerek kendi amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Bu kadar zıt güçlerin, bu kadar birbiriyle anlaşmaz güçlerin ittifak etmesi, çok zayıf duruma düştüklerinin ifadesidir. Hepsi birbirine ihtiyaç duyuyor. Böyle bir dönemden geçiyoruz.

AKP iktidarı en zayıf dönemini yaşıyor

Gerçekten de AKP iktidarı en zayıf ve en sıkıntılı dönemini yaşıyor. Bu hem içeride hem de dışarıda böyledir. Türkiye dış politikasında tarih boyu bu düzeye zora düşmüş müdür? Türkiye yüz elli yıldır dış dengelere ve çelişkilere dayanarak ayakta kalıyordu. Yüz elli yıldır kendisini ayakta tutan bu dış dengeler, dış çelişkiler sistemi de ayağının altından kaymış bulunuyor. Bu nedenle bir oraya, bir buraya savruluyor. Yüz elli yıldır kendini ayakta tutan politika, diplomasi, dış ilişki ve ittifaklar bugün kendisi açısından kaygan zemin haline gelmiş bulunuyor. Öncesini saymasak bile yüz elli yıldır Avrupa, ABD ve NATO ile ilişkilidir. Yüz elli yıldır Avrupa ülkelerinin birbiriyle ya da Rusya ile çelişkisine dayanarak yürürken, şimdi bu tür çelişkilere dayanma zemini de zayıflamış bulunuyor. Aslında ABD devlet başkanının Rusya ile anlaşabiliriz, demesi, yüz elli yıldır Türk devletinin dayandığı uluslararası zeminin ortadan kalkması anlamına geliyor. Trump'un, "NATO'nun kuruluş gerekçeleri kalmamıştır, yeniden ele alınmalıdır" demesi, Türkiye'nin dayandığı NATO'yu da sarsmıştır. Bir ABD başkanının NATO için bunu demesiyle birlikte NATO artık eskisi gibi kalabilir mi? ABD şimdiye kadar NATO'nun vasisi ve hamisiydi. Türkiye dış çelişkilere, dengelere ve NATO'ya dayanarak kendini ayakta tutuyordu. Dolayısıyla dış dengelere ve dış çelişkilere dayanamadığı an bitecektir.

Kendini NATO'dan, Avrupa'dan, ABD'den Rusya'ya doğru atması, Rusya ile ilişkilerini bir şantaj olarak kullanması, yüz elli yıldır yaşadığı dengelerin kaymasının yarattığı şaşkınlık sonucudur. Bu, onun kaybettiğini ifade ediyor. Eskisi gibi stratejik konumunu pazarlayarak ya da dış dengelere dayanarak yürüyemediğini gösteriyor. Bu, Türkiye açısından çok ciddi bir durumdur. Türkiye'nin var olma koşullarının ve Kürtler üzerinde soykırımı eskisi gibi sürdürme imkanlarının azaldığını göstermektedir. Türkiye'de 'Kurtuluş Savaşı ve yeni Türkiye'nin oluşumu' bile çelişkiler üzerinden gerçekleşti. Yeni Türkiye'nin kuruluşunda Rusya'nın desteği önemli rol oynadı. Sonra da bu durumdan yararlanarak Batı'nın desteğiyle kendini ayakta tuttu. Ancak şimdi ne Rusya-Avrupa, Rusya-ABD çelişkileri Sovyet Devrimi döneminde olduğu gibidir ne de soğuk savaş döneminde olduğu gibidir. Bu açıdan Türkiye'nin uluslararası ittifak ve ilişkilerinde bir güç kayması yaşanmaktadır. Eksen kayması deniyor, eksen kaymasından öte, değişen siyasal ilişki ve dengeler sonucu güç kayması yaşanıyor.

Türkiye ancak Kürt sorununu çözüp demokratikleşerek varlığını sürdürebilir

İstediği kadar Rusya ile ilişki kursun, hala dayandığı ittifak güçleri Avrupa ve ABD'dir. Ekonomik, siyasi ilişkileri oraya bağlıdır. Ama oradan da istediği desteği alamıyor. Bu zaten Türkiye'nin çok zor durumda olduğunu göstermiyor mu? Öyle soğuk savaş dönemindeki gibi "ben, Rusya'ya yanaşırım, şantaj yaparım", diyerek bu sıkışık durumdan kurtulması mümkün değildir. Bu açıdan Türkiye ancak Kürt sorununu çözüp demokratikleşerek kendi varlığını sürdürebilir. Yüz elli yıldır çelişkilere dayanarak, dengelere dayanarak, jeopolitik konumunu kullanarak Kürtler üzerinde sürdürdüğü soykırım politikasını sürdürme imkanı kalmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti Lozan'dan sonra bir soykırım politikası yürütmüş, Kürtlere karşı bir soykırım cumhuriyeti, soykırım devleti, bir özel savaş devleti olarak şekillenmiştir. Ama bugün Lozan'la kurulan dengeler dağılmıştır. Siyasi statüko bozulmuştur. Çünkü ekonomik ilişkiler, sosyal-kültürel durum, siyasi ve diplomatik ilişkiler bilimsel teknik devrimin etkisiyle birçok bakımdan değişmiştir. Bu kadar değişiklik ortamında Türkiye değişmek istemiyor. Yüz, yüz elli yıl öncesi gibi kalmak istiyor. 'Ben yüz yıldır Kürtlere soykırım uyguluyordum, Ermenileri yok ettim, şimdi de Kürtleri yok edeceğim' anlayışıyla hareket ediyor ama bölge böyle değil, dünya böyle değil, soykırım politikası yürüttüğü Kürtler eski Kürtler değil. Bütün bunlar dikkate alındığında Türk devletinin mevcut politikalarla kendini içeride istikrara kavuşturması, dışarıda dikkate alınır bir ülke durumuna gelmesi mümkün müdür?

Tayyip Erdoğan, iki-üç yüzyıl öncesinin zihniyeti ve devlet anlayışıyla hareket ediyor. Hatta soğuk savaş döneminin tarzıyla hareket ediyor, bununla sonuç alacağını düşünüyor. Zaten kaybettiği, kaybedeceği nokta burasıdır. Artık o yaklaşımlarla sonuç alması mümkün değildir. Zamanını doldurmuş zihniyet ve iktidar anlayışındadır. Son kullanım tarihi 20. yüzyılda bitmiş bir zihniyet ve iktidar anlayışıyla Türkiye'yi yönetmek istiyor. Türkiye'nin ihtiyacına çare olmayacak yol ve yöntemler deniyor. Kullandığı ilacın zamanı geçmiş, etkisi olmayacak bir ilaçtır. Bu bakımdan başkanlık sistemi ve AKP iktidarının uyguladığı politikalar kendisini kurtarmak yerine sonunu daha da hızlandıracaktır. AKP iktidarı kendine göre bir Türkiye kurmak isterken, bunun altında kalacaktır. Aslında kendi kendisini bitireceği, altında kalacağı bir siyasal sürece girmiş bulunuyor. Öyle, 'ben kendimi pazarlar, Rusya'yı, Avrupa'yı, ABD'yi yanıma alırım, Kürtleri bitiririm' zihniyet ve politikalarının sonuna gelinmiştir. Artık bu yönlü tehditler, şantajlar sonuç vermeyecektir. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kaldı ki, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi de, Türk devletinin bu saldırılarına cevap vermektedir. Türk devletinin saldırıları kırılacaktır. Türk içişleri bakanının bu kadar saldırgan söylemi, son çırpınışını ifade etmektedir. Bu son çırpınışı da kırılacak, sonuç almayacak ve böylelikle AKP iktidarının sonuna gelinecektir. AKP iktidarının sonuna gelinmesi, Türkiye'deki 90 yıllık iktidarların sonunun gelmesidir. Artık AKP iktidarı, AKP-MHP iktidarı Kürt soykırımında kullanılacak en son iktidardır. Bu da etkisiz kaldığında artık Kürtlere karşı, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kullanılacak tek bir politika kalmayacaktır. Soykırımcı politikalar bitecektir. Bunun yerine tek yol kalacaktır, bu da demokratikleşme ve demokratikleşme temelinde Kürt sorununun çözümüdür. Ancak bunu da sağlatacak olan, mücadeledir. AKP'den bekleyerek, CHP'den bekleyerek, şu ya da bu partiden bekleyerek Türkiye'de ne demokratikleşme ne de Kürt sorununun çözümü sağlanır. Bu yönüyle Kürt sorununun çözümü kesinlikle halkın ve demokrasi güçlerin mücadelesiyle gerçekleşecektir.

Geçen dönem bir ihtimal demokratik siyasal müzakerelerle çözüm olur mu yolu denenmişti. Ama bunun olamayacağı görülmüştür. Çünkü zihniyeti değişmemiştir. Zihniyeti değişmeyen, demokratik olmayan hiçbir partiyle Kürt sorunu çözülemez. Dünyanın başka yerlerinde sağ iktidarlarla, şu bu iktidarlarla herhangi bir sorun çözülebilir, herhangi savaşta bir uzlaşmaya gidebilirler ama Türkiye'de bu gerçekleşmez. Çünkü Türkiye'deki sorun bir siyasal çatışma değildir. Şu ya da bu siyasal talebin karşı karşıya gelmesi değildir. Herhangi bir iktidar gücünün diğer iktidar gücüyle karşı karşıya gelmesi değildir. Türkiye'de Kürde yönelik yürütülen savaş bir soykırım savaşıdır. Kürtleri bitirme savaşıdır. Bu anayasasıyla, yasasıyla bir sistemdir, bir zihniyettir. Bu bakımdan köklü bir zihniyet değişimi yaratılmadan Kürt sorununu, Alevi sorununu çözmek mümkün değildir. Dolayısıyla sorunların çözümünü ne Kürtler, ne Aleviler, ne diğer etnik ve dinsel topluluklar mevcut iktidarlardan beklemelidir. Büyük mücadeleyle bu soykırım iradesi, bu tekçilik zihniyeti kırılırsa o zaman çözüm gelir. Çözüm de bu partilerle değil, değişmiş zihniyet, değişmiş kafalarla gelir. Demokratik güçlerle olur. Bu bakımdan AKP iktidarına karşı mücadele sadece AKP iktidarının etkisizleştirilmesi, kırılması mücadelesi değil; 90 yıllık soykırımcı sistemin kırılması mücadelesidir, Tür-

✔ Kürdistan'ın her köyü, her mahallesi, her kasabası eylem alanı olarak görülmelidir. Her mahalle rahatlıkla kendini örgütleyebilir, eylem yapabilir. Bu bakımdan her mahallede kırk yıllık mücadele içinde siyasi bilinci ve örgütsel tecrübesi oluşmuş tüm yurtsever demokratlar doğal önder olarak çevresini, sokağını, mahallesini örgütleyip önemli günlerde halkı eyleme geçirebilir. AKP iktidarının herhangi bir saldırısına karşı mahallesinde yarattığı örgütlülükle mücadele geliştirebilir. ✔

kiye'yi demokratikleştirme mücadelesidir. Hiçbir dönem bir iktidara karşı mücadele bu düzeyde demokratikleşme mücadelesi haline gelmemişti. Çünkü bu iktidarın gidişinden sonra benzer bir iktidar gelemeyecek, kesinlikle demokratik bir yönetim ortaya çıkacaktır, Türkiye demokratikleşme sürecine girecektir. Kürt sorununu çözme sürecine girecektir. Bu açıdan bütün Kürtler, bütün demokrasi güçleri, AKP ve MHP'ye karşı mücadeleyi bu düzeyde stratejik, sonuç alıcı, bu düzeyde tarihsel bir mücadele olarak görmelidirler.

Faşist iktidarlar zaten saldırırlar. Herhangi bir legal örgütlenme zemini bırakmazlar. Toplumun örgütlülüğünü tamamen dağıtarak, toplumu örgütsüz bırakarak kendilerini hakim kılmaya yönelirler. Bu açıdan 7 Haziran'dan sonra AKP-MHP faşizminin aldığı karar Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme kararıdır. Bu kararın uygulanması da her zaman mücadelenin toplumsal desteğini ortadan kaldırmakla olur. Bu da, 'suyu kurut, balığı öldür' politikasıdır. Faşist iktidarlar en başta da buna başvururlar. Bu açıdan Kürdistan'da halka saldırılması, şehirlerin yakılıp yıkılması, bütün demokratik siyasetçilerin tutuklanması, belediyelerin tasfiye edilmesi, bunların hepsi faşist iktidarın yapacağı uygulamalardır. Bu yönüyle Türkiye'de faşizm etrafında tüm gericileri toplayarak ve çok yönlü saldırılarını arttırarak demokrasi güçlerini, halkın mücadelesini ezme çalışması yürütmektedir. OHAL de, yeni anayasa da, kurduğu ittifaklar da bunun içindir. Hepsi demokrasi güçlerini ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezme ve tasfiye etmeye yöneliktir. Kuşkusuz her faşist iktidarın saldırılarının bazı sonuçları olacaktır. Faşist iktidarlar saldırdığında toplumsal örgütlenmede, eylemsellikte belli bir dönem daralma, zayıflama ortaya çıkabilir. Burada önemli olan, buna karşı mücadelenin yapılıp yapılmayacağıdır, mücadelenin süreklileşip sürekli̇leşmeyeceğidir. Soruna böyle bakmak lazım.

Son yıllarda mücadelesiz sonuç alınacağını sanan reformist anlayışlar gelişmiştir

Kuşkusuz geçen dönemde Türk devletinin, AKP iktidarının karakterini anlamayan, sadece legal ve kolay yol ve yöntemlerle sonuç alacağını düşünen bir reformist zihniyet ya da mücadelesiz sonuç alınacağı, çok fazla zorluklara katlanmadan sonuç alınacağı gibi bir yanılgılı yaklaşım ortaya çıkmıştır. Şu açıktır; Kürt Özgürlük Hareketi 1970'li yıllarda bu yanılgılı yaklaşıma karşı mücadele ederek halkı ayağa kaldırmış, mücadeleyi bugüne kadar getirmiştir. Eğer 1970'lerdeki reformist anlayışlara karşı, zorluklara katlanmadan sonuç alınacağını düşünen anlayışlara karşı mücadele edilmeseydi Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmek mümkün olmazdı. PKK bu anlayışlara karşı ideolojik mücadele ettiği ve bu ideolojik mücadeleyi kazandığı için gençlik, kadın ve bir bütün olarak halk ayağa kalkmıştır ve mücadeleyi yükseltmiştir. Bütün örgütler 12 Eylül geldiğinde tasfiye olduğunda, Kürt Özgürlük Hareketi ayakta kalmıştır. Belki örgütsel daralma yaşamıştır, halktan tutuklanmalar olmuştur, Diyarbakır Zindanı'nda PKK tutsakları şahsında Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilmek istenmiştir ama doğru devrimci anlayış olduğu için, doğru zihniyet olduğu için, kolay yollarla sonuç almak isteyen diğer Kürt örgütleri tasfiye olurken, devrimci mücadeleyi, zor koşullarda mücadeleyi esas alan Kürt Özgürlük Hareketi ayakta kalmış ve gelişimini sürdürmüştür. Mücadeleyi geliştirmek açısından neyin doğru, neyin yanlış olduğunu Özgürlük Hareketi'nin mücadele tarihine bakarak anlayabiliriz.

Geçen 5-6 yıldaki yaklaşımlar yanlış yaklaşımlardı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tarihini bilmeyen, Türk devletinin ve AKP'nin karakterini bilmeyen anlayışlardı. Legalizme sapan ve AKP iktidarını tanımayan anlayışlardı. Halbuki Önder Apo, savunmalarında AKP iktidarını çok net çözümlemeye tabi tutmuştur. Son savunmalarındaki AKP bölümünü herkes tekrar tekrar okumalıdır. Eğer onlar okunursa bugünkü AKP iktidarının uygulamaları da anlaşılır. Ama kafa kuma gömüldüğü için, kolay kazanma isteği içinde olunduğu için, konformist anlayış olduğu için, niyetlerle hareket edildiği için gerçeklerden kopulmuştur. Bunun sonucu da Türk devletinin, AKP'nin gerçek karakteri ortaya çıktığında bu yanılgılı, yanlış eğilimler, reformist eğilimler hayal kırıklığına uğramıştır. Mücadelesiz kazanma eğilimleri Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik siyasi çizgisinden koptuğu gibi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin geçmişte mücadele vererek etkisizleştirdiği anlayışları Özgürlük Hareketi'nin içine sokma ve Özgürlük Hareketi'ni geçmişte karşı durduğu, mücadele ettiği çizgiye çekme yaklaşımları içine girmiştir. Bu duruma düşme ve Hareketi de bu duruma çekme eğilimi zaten kaybetmenin kendisidir. Kendini etkisizleştirmenin yoludur.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun çizgisinden sapan, mücadele ve örgüt anlayışından sapan her yaklaşımın Kürdistan'da tasfiye ile karşı karşıya kalacağı açıktır. Önder Apo çizgisinden kopmak, Kürdistan gerçeğinden ve mücadele gerçeğinden kopmaktır, yanılgılar yaşamaktır, sapmayı yaşamaktır, kendini kandırmaktır. Geçmişte bu yönlü yaklaşımlar olmuştur. Özellikle de Önder Apo'nun ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin AKP iktidarına karşı, Türk devlet gerçeğine karşı politik mücadele sürecini doğru anlamayan, bu süreci bir mücadele süreci olarak anlamak yerine bu mücadele sürecinin rahat ortamı içinde şekillenen, çatışmasızlık ortamındaki gevşek, rahat ortamı genel bir siyasi çizgi, genel bir mücadele çizgisi haline getiren anlayışlar ortaya çıkmıştır. Bu anlayışlar AKP iktidarı ve Türk devletinin saldırıları karşısında mücadeleyi zaafa uğrattığı gibi, kendilerinin de büyük bir hayal kırıklığı içine düşmesi sonucunu doğurmuştur. Bu açıdan geçmiş dönemdeki yanılgıları aşmak çok çok önemlidir. Özellikle legal, yasal demokratik siyasal alanın kendi rolünü iyi tanımlaması gerekiyor. Bu mücadelenin geneli açısından kendi rolü nedir, nasıl bir düşmanla mücadele ediliyor, bu düşmanla mücadelede demokratik siyasetin rolü ne kadardır, bu düşmana karşı mücadelede demokratik siyaset ne kadar rol oynayabilir, bu konuda kendi yerini doğru tanımlamalı, sınırlarını doğru koymalı, neyi ne kadar yapacağını bilmeli ve buna göre hareket etmelidir. Kendini mücadelenin bütünü yerine koyarsa, mevcut devlet ve iktidar gerçeği karşısında kendisinin her şeyi yapacak bir güç olduğunu zannederse, bu tabii ki yakın zamanda görüldüğü gibi hayal kırıklıkları ortaya çıkarır, büyük yanılgılar ortaya çıkarır. Halbuki demokratik siyaseti ayakta tutan bu mücadelenin bütünlüğüdür. Mücadelenin bütünlüğüyle demokratik siyaset ortaya çıktı. Kendisini var eden bir gerçek varsa bütünlüklü bu mücadeleydi. Bu mücadeleyi görmeden, bu mücadelenin bütünlüğü içinde kendisinin bir mana ifade ettiğini, bir değer olduğunu; ancak bunu doğru anlayarak rolünü oynayabileceğini düşünmesi gerekirken, kendini neredeyse mücadelenin bütünü yerine koyan, her şeyi yapabileceğini sanan büyük bir yanılgıyla en başta da kendi kendini etkisiz hale getirmiştir.

Bu yönüyle legal siyasal alanın, demokratik siyasal alanın kendi konumunu, rolünü çok iyi tanımlaması gerekiyor. Nereye kadar rol oynayabilir, etkili olabilir, bu mücadelenin bütünlüğü içinde nasıl bir yere sahiptir, bunu mücadele tarihi içinde görüp anlaması gerekir. Demokratik siyasal alanın bu mücadele tarihi içinde yeri nedir, nasıl ortaya çıkmıştır; bu Türk devlet gerçeği nedir, AKP gerçeği nedir, bunlar doğru ele alınırsa bu legalite sapması içine giren reformist, mücadele etmeyen, konformist, kolay koşullarda bir şeyler elde etme anlayışları bir tarafa bırakılır. Bunun sonucu da mücadelenin zorlukları içinde kendine yer bulan, kendi rolünü gören bir demokratik siyasal alan yaklaşımı ortaya çıkar. Eğer böyle olursa demokratik siyasal alan bu mücadelede rol oynamaya devam eder. Yoksa 'meclise gidilecek, mecliste şu kadar milletvekili olacak, onunla sonuç alınacak' gibi yaklaşımlar Türk devlet gerçeğini tanımamak, sistem gerçeğini anlamamak olur. MHP bile HDP meclise girdiği zaman hiç tepki vermedi, konuşmalarına sessiz kaldı. Neden? Konuşsunlar yani. Kendilerini boşaltsınlar. Çünkü mecliste bu konuşmalarla sonuç almak mümkün değil. 200 milletvekili alsa bile mümkün değil. Ancak kendisini meclise taşıyan toplumsal gücüne dayanırsa, ona dayanarak mücadele ederse, demokrasi güçleriyle ortak bir mücadele yürütürse sonuç alabilir. Demokratik siyasal alan Türkiye gibi ülkelerde meclis dışı halkla, toplumla, demokrasi güçleriyle ortak hareket ettiği zaman bir anlam ifade eder. Çünkü o mücadeleyle o noktaya gelmiştir, ancak mücadeleyle kendisini siyasette etkili kılabilir. Bu gerçeklerin şimdi daha iyi anlaşıldığını düşünüyoruz. Bu yönüyle geçen dönemin kolay koşullarda kazanma anlayışı ve mücadeleyi pasifize eden konformist anlayışların aşılması gerekmektedir.

Kapitalizm Kürdistan'da bir soykırım sistemidir

Kapitalizmin, liberalizmin Kürdistan için soykırım demek olduğunun da anlaşılması gerekir. Kürdistan'da belli bir orta sınıf ortaya çıkmıştır. Çünkü Kürdistan'da kapitalizm geliştirilmek isteniyor. Türkiye kapitalist sistem içindedir. Bu çerçevede Kürdistan'da kapitalizm çerçevesinde belli bir ekonomik faaliyet imkanları ortaya çıkmaktadır. Başka türlü toplum ve insanlar imkan bulamıyor. Bu yönüyle bir kısım Kürt de bu kapitalizmin içinde yer alarak belli bir sınıf gerçeğine ulaşıyor. Tüketim maddelerine erişme imkanı buluyorlar yani maddi imkana sahip oluyorlar. Bunun sonucu konformist bir yaşam ortaya çıkarıyor. Bu yaşamın ortaya çıkardığı bir zihniyet oluyor. Kürdistan gerçeğine göre hareket edeceklerine, kendi gerçeklerine göre bir siyasi anlayışın, bir mücadele anlayışın olmasını dayatıyorlar. Bu aslında Kürt ve Kürdistan için tasfiyedir, sömürgeciliktir, soykırımdır. Kapitalizm gerçeği zaten Kürt için soykırımıdır. Bu bilince ulaşmak Kürtler için var olma bilincine ulaşmaktır. Kürt gerçeğinde toplumu dağıtmak, toplumsallığa her saldırı soykırımdır. Kapitalizm de bunu yapmaktadır. Bu nedenle kapitalizm Kürdistan'da bir soykırım sistemidir. Orta sınıfın da bu gerçeği görmesi ve bu gerçeği görerek hareket etmesi gerekmektedir. Kendi konformist yaşamını ve buna dayalı rahat yollarla sonuç alma yaklaşımını halka dayatmamalıdır. Eğer kendisi de var olacaksa, gerçekten demokratik ve yurtsever çizgide varlığını sürdürecekse, o zaman Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını sağlayacak, siyasi çizgi ve mücadele anlayışına da saygılı olması gerekiyor. Kendini dayatma yerine, Özgürlük Mücadelesi'nin parçası olarak bu mücadelede yer alması gerekiyor. Bu bakımdan önümüzdeki dönemde herkesin kendini doğru tanımlaması, bu mücadele içinde yerini doğru tespit etmesi, eğer yurtseverse ve gerçekten de Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını istiyorsa ona uygun bir siyasi zihniyet ve mücadele tarzına destek olması ya da böyle bir mücadele tarzının önünde engel olmaması gerekmektedir.

Her kasaba, her köy, her mahalle eylem alanı olarak görülmelidir

Faşist iktidarlara karşı mücadelenin her boyutu, her biçimi önemlidir. En küçük mücadele bile bu iktidarlara karşı önemli sonuçlar yaratır. Bu açıdan faşist iktidarlara karşı küçük, büyük demeden her türlü mücadele yöntemini kullanmak gerekmektedir. Öte yandan faşist saldırılarla Kürdistan'daki bütün legal, yasal örgütlenmeler dağıtılmıştır, ortadan kaldırılmıştır. Binlerce siyasetçi ve bilinçli yurtsever zindanlara atılmıştır. Öyle ki, Kürdistan'da Kürtlük bilincinde olan herkes bu saldırının hedefi durumundadır. Bu durum karşısında sadece kadroların değil, demokratik siyasetçilerin değil, bütün bilinçli Kürtlerin de sorumluluk duyması gerekiyor. Bulunduğu yerde doğal örgütlenmeler yapıp faşizme karşı mücadelenin ortaya çıkmasını sağlaması gerekiyor. Bu yönüyle

örgüt gelsin, şu kadro gelsin, şu siyasetçi gelsin bizi örgütlesin demeden bilinçli Kürtlerin kendi bulunduğu alanda yurtseverleri ve halkı örgütleme sorumluluğu taşıması gerekiyor. Kürt halkı öyle sıradan bir halk değildir. Kırk yıllık mücadele içinde pekişmiş, pişmiş hem siyasi bilinci hem örgütsel bilinci, tecrübesi, deneyimi olan bir halktır. Bu açıdan bu halk içinden binlerce doğal önder çıkabilir. Bu halkı örgütleme içine girebilir. Bu yönüyle halk içindeki bilinçli her Kürt, yurtsever her demokrat kendisini bu dönemde AKP faşizmine karşı mücadelede sorumlu görmelidir. Kendisi gibi düşünen insanları bir araya getirme çabası yürütmelidir. Her mahallede yurtseverler birbirini tanımaktadır. Birbirlerini örgütleyerek AKP faşizmine karşı mücadele içine girebilirler.

Örneğin; 15 Şubat geliyor, 8 Mart var, Newroz var, 28 Mart Kahramanlık Haftası var, bu önemli günlerin öncesinden başlayarak kendilerini örgütleyip bulundukları mahallelerde harekete geçebilirler. Bu dönemde ille de şöyle merkezi yürüyüş yapalım, Amed'in merkezinde şurada toplanalım, Wan'ın merkezinde şuraya toplanalım demeye gerek yoktur. Her mahalle eylem alanı olarak görülmelidir. Kürdistan'ın her köyü, her mahallesi, her kasabası eylem alanı olarak görülmelidir. Her mahalle rahatlıkla kendini örgütleyebilir, eylem yapabilir. Bu açıdan mahallelerin örgütlenip eylem yapma imkanı, kapasitesi vardır. Bu bakımdan her mahallede bilinci olan, tecrübesi olan, kırk yıllık mücadele içinde siyasi bilinci ve örgütsel tecrübesi oluşmuş tüm yurtsever demokratlar doğal önder olarak çevresini, sokağını, mahallesini örgütleyip önemli günlerde halkı eyleme geçirebilir. Sokağını ve mahallesini örgütleyip AKP iktidarının herhangi bir saldırısına karşı mahallesinde yarattığı örgütlülükle mücadele geliştirebilir. Bu bakımdan, 'düşman saldırıyor, örgütlerimiz dağıldı, belediyeler şöyle dağıtıldı, kadrolar şöyle etkisizleştirildi' diyerek AKP iktidarının saldırıları seyredilemez, mücadelesiz kalınamaz. Kürt halkı öyle bir halk değildir. Kırk yıllık mücadele içinde özgürlüğü için mücadele eden, savaşan bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Belki geçmiş dönemde özellikle legal alanda, demokratik siyasal alanda yanlış anlayışlar halkımızı da yanlış mücadele zihniyetine çekmiştir. Halkımızda da rahat koşullarda mücadele etme imkanları ortaya çıkmıştır. Bunların yanlış olduğu görülmüştür. Artık halkımız da karşımızda bir AKP-MHP faşist iktidarı olduğunu görmeli, Kürtlerin bir soykırım tehdidiyle karşı karşıya olduğunu, yapılan saldırıların sadece demokratik siyasetçilere yönelik değil, sadece şuna buna yönelik değil, tüm halka, kendisine yönelik bir soykırım saldırı olduğunu görerek bulunduğu mahallede, sokakta örgütlenerek harekete geçmeli, eylem içinde olmalıdır. Kürt halkını soykırıma uğratmak isteyen bu uğursuz saldırılar karşısında halkımız tarihi sorumluluk üstlenerek bulunduğu her yerde kendisini doğal önderler etrafında örgütleyip mücadele içine girmelidir.

Bu dönemde en geniş kesimleri mücadele içine çekmek önemlidir

Bu dönemin en önemli karakteri, demokrasi güçlerinin birliğidir, demokrasi cephesidir. Çok geniş yelpazede demokrasi cephesinin kurulması gerekir. Demokrasi hareketinin ortaya çıkarılması gerekir. 20. yüzyıldaki bütün faşist iktidarlara karşı her zaman demokrasi hareketleri, demokrasi cepheleri, faşizme karşı ortak platformlar oluşturulmuştur.

✔ Kürt ancak, zor koşullarda mücadele edip direnirse özgür ve demokratik yaşamı kazanabilir. Kürdün özgür yaşamı kazanma kanunu budur. O halde gençler, kadınlar, bütün dostlarımız Kürt halkı, özgür ve demokratik yaşam kanunu olan zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzını ortaya koymalı, direnişi bu temelde geliştirerek AKP-MHP faşizminin ömrünü kısaltmalıdır. ✔

Görüşleri farklı olabilir ama faşizme karşı olan, faşizmden zarar gören herkesin bir araya gelmesi gerekiyor. Bu, kanıtlanmış bir mücadele anlayışıdır. Bu açıdan 'AKP-MHP faşizmine karşı hangi araçlarla mücadele edeceğiz?' demek, halkların geçmişte faşizme karşı mücadele deneyimini görmezden gelmek olur. Demokrasi cephesi ve ittifaklar yaratmak açısından esnek olmak gerekiyor. Herhangi bir programın, herhangi bir düşüncenin, herhangi bir yaklaşımın öne çıkarılmaması gerekiyor. Mevcut durumda ortak payda AKP-MHP iktidarını etkisizleştirmek olmalıdır. AKP-MHP iktidarına karşı mücadele aslında bütün demokrasi güçlerinin programında olan amaçlara ulaşma mücadelesidir. AKP-MHP iktidarı tasfiye olduğunda, demokratikleşmenin önü açılacaktır. Kürt sorununun, Alevi sorununun, kadın ve gençliğin sorunlarının çözümünün de önü açılacaktır. Bu açıdan Türkiye'de AKP-MHP iktidarına karşı mücadelenin karakteri ve yaratacağı sonuçlar iyi görülmelidir. Burada sadece bir iktidarın gidişi söz konusu değildir. AKP-MHP iktidarı gittiğinde demokratikleşmenin önü sonuna kadar açılacaktır. Her siyasi gücün öngördüğü demokratik programın, özgürlükçü programın gerçekleşmesinin zemini ortaya çıkacaktır, ortamı sağlanacaktır. Böyle bir süreç başlayacaktır.

Bu bakımdan Kürtler de, liberaller de, sosyalistler de, emekçiler de, kadın örgütleri de dahil herkes ortak paydanın AKP-MHP iktidarına karşı mücadele olduğunu görmelidir. Sadece AKP-MHP iktidarına karşı olmak bile demokrasi ittifakı, demokrasi cephesi, demokratik hareket kurmak için yeterlidir. Mücadele içinde zaten asgari müşterekler ortaya çıkar. Asgari müşterekler bellidir. Temel sorun demokratikleşme sorunudur. Faşizme karşı mücadele her yerde, her zaman demokrasi cephesiyle yapılmıştır. Demokrasi cephesi de demokratikleşmeyle ilgilidir. Bu yönüyle demokratikleşmeyle ilgili asgari söylemler bu dönem için yeterlidir. Bu dönemde örgütlenmelerde esnek olmak, en geniş kesimleri mücadele içine çekmek önemlidir.

Şu anda Kürdistan'da AKP'ye oy vermiş Kürtler bile bu mücadelenin parçası olmalıdırlar. AKP soykırımcı faşist bir iktidardır. Dinciliği sadece milliyetçiliğinin örtüsüdür, kılıfıdır. Gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. AKP'nin İslam'la, Müslümanlıkla, dinle, imanla alakası yoktur. 90 yıllık Türkiye Cumhuriyeti tarihinde İslami kesim Kürtler üzerindeki ağır saldırılara, soykırım politikalarına bu düzeyde destek vermedi. Toplumsal düzeyde mevcut iktidarların Kürt politikalarına uzak durdu. Belki Kürtlerle ortak mücadele içine girmedi, açıktan açığa bu rejime karşı mücadele vermedi ama bu rejimin soykırım politikalarına da açık destek vermedi. Şimdi AKP iktidarı İslam adına, din adına soykırımcı politika üretmektedir. İlk defa milliyetçilikle, soykırımcılıkla dinin, Müslümanlığın yan yana getirildiği bir dönem yaşanıyor. Bundan daha büyük din karşıtlığı, İslam karşıtlığı olur mu? Böyle Müslümanlık olur mu? Müslümanlıkta soykırım var mıdır? Bir toplumu, bir halkı soykırıma uğratan her anlayış din düşmanıdır, İslam düşmanıdır, Müslümanlık düşmanıdır. Tek millet, tek vatan, tek devlet, tek bayrak demek İslam düşmanlığıdır. Osmanlı böyle değildi; farklı kimlikler vardı diyorlar. Ama şu gerçek ki, Osmanlı tek milleti esas almıyordu, tek vatanı esas almıyordu. Osmanlı toprakları herkesin ortak vatanıydı. İmparatorluk bütün farklı kimliklerin devleti gibiydi. Şimdi bütün farklılıklar bitirilmek, tek renk yaratılmak isteniyor. Kur'an'da, 'Biz sizi farklı yarattık ki birbirinizi tanıyasınız, birbirinizle kardeş olasınız' denilmemiş midir? AKP iktidarının zihniyetinde farklılığın kardeşliği yoktur, teklik vardır.

Tekliğin olduğu yerde kardeşlik yoktur. Kiminle kardeşlik kuracaksın; kimse yok ki, teksin zaten. Mevcut devlet sınırları içinde Türk'sün, Arap'sın, Fars'sın; kimle, hangi halkla kardeşlik kurulacak?

AKP'ye oy veren Kürtlere de gidilmeli, onlara AKP iktidarının durumu, soykırımcı karakteri anlatılmalıdır. Nasıl İslam'ı, Müslümanlığı soykırımla, milliyetçilikle, şovenizmle buluşturdu, bu yönüyle dini, imanı, İslamiyet'i kirlettiği ortaya konulmalıdır. AKP'ye oy veren Kürtler de AKP'ye karşı tutum almalıdırlar. AKP iktidarı bir zamanlar liberallerle ilişkiliydi, şimdi onlara da düşman olmuştur. Kürtleri kandırmak istedi, aldatmak istedi, şimdi en büyük Kürt düşmanlığını bu iktidar yapıyor. Bu yönüyle çok geniş kesimlere gitme, AKP faşizmine karşı geniş bir demokrasi bloğu, alternatifi, hareketi yaratma imkanları her zamankinden daha fazladır.

Kuşkusuz hiçbir mücadele alanı bırakılmayacaktır. Demokratik siyasal alanda da mücadele edilecektir; gençler, kadınlar mücadele edecektir, bütün çalışma alanları kendi çapında AKP faşizmine karşı mücadele yürüteceklerdir. Çünkü Türkiye'de onlarca yıla dayanan demokrasi mücadelesi vardır. Kürtler büyük demokrasi mücadelesi vermiştir, büyük bedeller ödemiştir. Solcular, sosyalistler, demokratlar, emekçiler, kadınlar, gençler büyük demokrasi mücadelesi vermiş ve ağır bedeller ödemişlerdir. Bu açıdan Türkiye geçmiş bu tarihine dayanarak, Kürdistan'ın tarihine dayanarak AKP-MHP faşizmine karşı demokrasi mücadelesini örgütleyip geliştirebilir. Kürt halkının, Türkiye halkının bu imkanları vardır. Türkiye'yi herhangi bir Ortadoğu ülkesiyle, Afrika ülkesiyle karıştırmamak gerekiyor. Türkiye'de bir demokrasi mücadelesi tarihi var, geçmişi var, deneyimi var, tecrübesi vardır. Türk halkı, yurtseverleri, demokratları bu tecrübeye dayanarak kendilerini örgütlü kılıp mücadeleyi geliştirebilirler.

Zaten on yıldan fazladır Önderlik, demokratik konfederalizm sistemini ilan etti. On yıllardır bunun çabaları, mücadelesi yürütülüyor. Halkın örgütlülüğüne dayanan, halkın meclislerine dayanan, halkın kendi kendisini yönetmesine dayanan bir demokratik sistem öngörülmüştür, bunun çabaları yürütülmüştür. Yetersiz olmuştur, eksik olmuştur ama bu da önemli bir deneyimdir. Kadın, gençler kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmiştir. Her alanda bütün farklılıklar kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmiştir. Bu bir tecrübe kazandırmıştır. Son on yılda topluma dayalı bir mücadele anlayışı geliştirilmiştir. Bunun toplumda yarattığı siyasal bilinç, ideolojik bilinç, örgütsel bilinç vardır. Bu açıdan toplumumuz çaresiz değildir, Kürt toplumu çaresiz değildir. Kendini örgütleyip mücadelesini büyütebilir. AKP iktidarı o kadar güçlü değildir. AKP faşist iktidarı en zayıf dönemdedir. Gerilla etkili bir mücadele yürütmektedir. Bu halkın özgürlük mücadelesi olan Kürt Özgürlük Hareketi zayıf değildir. Bakur'da da, Başûr'da da, Rojava'da da, Rojhilat'ta da mücadeleyi yürütmektedir. Yurtdışındaki halkımız da bu mücadelenin bir parçası olarak ayaktadır. Bu yönüyle şu anda AKP-MHP iktidarına karşı yoğun bir mücadele vardır. AKP-MHP iktidarı bu mücadele karşısında sallanmaktadır.

Şubat ayıyla birlikte yeni bir mücadele dönemine giriyoruz

AKP ve MHP iktidarı o kadar güçlü değildir. Psikolojik savaşla, televizyonları, basını kullanarak kendini güçlü göstermektedir. Zaten demokrat basını, Kürt basınını bu nedenle etkisizleştirmişlerdir. Özel savaşla, psikolojik savaşla kendini güçlü gösterip halkın mücadelesini engellemek istemektedir. AKP-MHP psikolojik savaşla halkın mücadelesini engellemek istiyorsa halkımız da psikolojik savaş gerçeğini görmeli, AKP iktidarının içeride ve dışarıda zayıf konumunu görerek kendini örgütlü kılıp AKP faşizmine karşı mücadele etmelidir. Şubat, Mart ve Nisan ayları önemli aylardır. Şubat ayıyla birlikte yeni bir mücadele dönemine giriyoruz. 2016 yılı büyük bir mücadele dönemi oldu, 2017 de büyük bir mücadele dönemi olacaktır. 2016'da halkımız büyük bir kahramanlık mücadelesi verdi, kahramanlık gösterdi. Sûr'da da, Cizîr'de de, Nisêbîn'de de halkımızın, YPS'nin gösterdiği direniş ve kahramanlık destansı olmuştur. Artık halkımız geçmişteki rehavet döneminin mücadele anlayışını aşmıştır. Artık o dönem son bulmuştur, yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, mücadele edip kazanmanın dönemine girilmiştir. Özyönetim direnişleri, koşullar ne kadar zor olursa olsun mücadele edip kazanmanın ruhunu yaratmıştır. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, saldırılar ne kadar ağır olursa olsun, direnip mücadele etmenin ölçülerinin yükseldiği bir direniş gerçeği olarak tarihe geçmiştir. Onlar mücadele ölçülerini, mücadele düzeyini yükseltmişlerdir.

Halkımızın özgürlük mücadelesi özyönetim direnişleriyle yeni bir düzey kazanmıştır. Bu, yeni mücadele döneminde halkımızın güç kaynağıdır. Türk devletinin bir buçuk yıldır içine düştüğü durum ortadadır. Darmadağın olmuştur, rezil olmuştur, kepaze olmuştur. İçeride ve dışarıda bütün politikaları çökmüştür. Bu açıdan halkımız bu gerçekliği görerek AKP-MHP faşizmine karşı mücadele içinde olmalıdır. Mücadele edildiği an; bu iktidar yıkılacaktır. Bu açıdan herkesin bulunduğu yerde rolünü oynaması gerekmektedir. Küçük, büyük demeden her türlü tutum, her türlü söz AKP faşizmi için büyük bir mücadele ifade etmektedir. AKP-MHP faşizmi karanlıktır, aydınlıktan korkar, en küçük eylemden korkar. Bu bakımdan gençler, kadınlar tüm halkımız, demokrasi güçleri, dostlar bulundukları her yerde imkanları değerlendirerek kendilerini örgütlü kılıp AKP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

Demokratik siyaset de rolünü bu koşullara göre oynayacaktır, kadınlar ve gençler de bu yeni koşullara göre mücadeleyi üstleneceklerdir, halkımız da bu yeni koşullara göre mücadelesini geliştirecektir. Tabii ki saldırılar ağırdır, zorlukları vardır, sıkıntılar vardır. Ama Kürt halkının mücadele tarihi, kırk yıllık zorluklar içinde mücadele etme tarihidir. Zaten Özgürlük Mücadelesi'nin karakteri, koşullar ne olursa olsun en zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzıdır, başarmanın çizgisidir. Zor koşullarda direnmenin çizgisidir. Kürt ancak, zor koşullarda mücadele edip direnirse özgür ve demokratik yaşamı kazanabilir. Kürdün özgür ve demokratik yaşamı kazanma kanunu budur. O halde gençler, kadınlar, halk, bütün dostlarımız Kürt halkı, özgür ve demokratik yaşam kanunu olan zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzını ortaya koymalı, direnişi bu temelde geliştirerek AKP-MHP faşizminin ömrünü kısaltmalıdır. Önümüzde kompleksiz...

■■■

Sakine Cansız Yoldaş'ın yaşamı ve mücadelesi Kadın Özgürlük Mücadelemizin tarihidir

Besê Erzincan

Fransa'nın başkenti Paris'te, 9 Ocak 2013'de üç Kürt kadın devrimci Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez katledildi. Katliamın üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen Fransa hükümeti tarafından açılması gereken mahkemeden henüz bir sonuç çıkmadı. Davanın görülüp görülmeyeceği netlik kazanmadı. Davanın görülmesi ve katliamın ardındaki gerçeklerin açığa çıkarılması için Kürt halkı ve kadınları olarak 4 yıl boyunca her hafta alanlara çıkıldı. Bunun için kadınların mücadelesi halen sürüyor ve bu devamda edecektir.

Bilindiği gibi Kürt halkının, başta da kadınların özgürlük mücadelesi ve direnişi tarihsel olarak egemenlikçi sistem tarafından sürekli yok sayılmış, saptırılmış ve üstü örtülmüştür. Halkların, kadınların tarihsiz bırakılması ya da yanlış bir tarih anlayışı temelinde şekillendirilmesi devletçi ve iktidarcı güçlerin temel hedefidir. Burada amaç; toplumda ortak direniş değerlerinin ve hafızanın oluşumunu engellemektir. Çünkü bir toplum tarihsiz, direnişsiz kılınmışsa egemen sistemin yaşam anlayışına eklemlenmiş, teslim olmuş anlamına gelir. İşte tam da bu noktada, toplumun özgürlük seslerinin rengini kendi şahsında temsil eden öncü kişiliklerin mücadelesi, örgütlülüğü öne çıkar. Öncülük; toplumun ahlakını, vicdani sesini, doğruları, iyiliği ve güzelliği kendi şahsında temsil eden kişiliklerden oluşur. Buna karşılık egemen sistem, özgürlükçü, direnişçi güçleri, öncüleri hedefleyerek sahte, yalan tarih yaratımlarının zeminlerini geliştirmek ister.

Sakine Yoldaş'ın yaşamı, kadın özgürlük tarihimizin özünü temsil etmektedir

Bu anlamda tarihsel düzlemlerde, özgürlüğü kendi kişiliğinde somutlaştırmayı başarmış öncü kişiliklerin komplo, yalan, tuzak ve şiddet çarkları çalıştırılarak etkisiz kılınması ve imha edilmesinin birçok örneğine rastlamaktayız. Kürt halkının özgürlük mücadelesinde Önderliğimize, hareketimize, halkımıza ve öncü güçlerine karşı geliştirilen komplo, katliam ve saldırıların da bu bağlam da ele alınması gerekir. Öncülerin hedeflenmesi ve ortadan kaldırılması ile özgürlük güçlerine, halklara çeşitli mesajlar verilmekte, toplum sindirilmeye, yalnızlaştırılmaya, korkutulmaya ve teslim alınmaya çalışılmaktadır. Paris Katliamı ile de yapılmak istenen budur. Katliam ile Kürt halkının, kadınların özgürlük istemlerine, onurlu barış taleplerine, halk olarak kimlik kazanma mücadelesine darbe vurulmak istendi. Önderliğimiz, Sakine Cansız Yoldaş'ın katledilmesini; ikinci Dersim Katliamı olarak değerlendirdi. Sakine Yoldaş; Kürt halkının kimlik mücadelesini, sosyalizm ile birleştirmişti. Kadın öncülüğünü, kapitalist sistem yaşamının tüm tuzaklarına karşı direniş temelinde geliştirmeyi başarmıştı. Kürdistan Devrimi'nin kadındaki özgürlük düzeyinin somutlaşmasının, canlılığının, moralinin, coşkusunun örneğini temsil etmekteydi. Sakine Yoldaş, PKK kurucu kadrolarındandı. Diyarbakır Zindanı'nın kadın direniş sembolü idi. Tüm yaşamı kavga ve direnişle geçmişti.

Kapitalist sistem, Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'i hedefleyerek Kürt Kadın Hareketi'ne karşı ilk kez kapsamlı, birleşik ve planlı bir katliamı göz göre göre açık bir şekilde geliştirdi. Bu Türk devleti şahsında Avrupa'nın da Kadın Özgürlük Hareketimizi ne denli büyük bir tehlike ve alternatif olarak gördüğünün somut ifadesidir.

Kürt Kadın Hareketi olarak tüm bu yaşananları değerlendirmekte ve özgürlük mücadelemizi başarıya götürebilmenin mücadele ve planlamasını daha güçlü bir şekilde yapmaktayız. Kadın Özgürlük Mücadelemiz, kapitalist sistemin kadın için çizdiği tüm yaşam kalıplarına karşı çok güçlü alternatifler geliştirmektedir. Kadın, demokratik modernite sisteminin içinde, yaşamın tüm boyutlarında öncü bir rol ve misyon içerisinde mücadelesini yürütmektedir. Özgür yaşamın temeli; Kadın Özgürlük Mücadelemizdir. Sakine Yoldaş; Kadın Özgürlük Mücadelemizin öncü kadın devrimcilerindendir. Sakine Yoldaş'ın yaşamı, kadın özgürlük tarihimizin özünü de temsil etmektedir.

Şunun farkındayız; tarihte direnişçilerin adı hep unutturulmaya çalışılır. Komplocular, katliamcılar; egemen sistem tarafından hep korunur, saklanır hatta aklanmaya çalışılır. Yine failler egemen sistemin çıkarları için gerekirse vurulur, ortadan kaldırılır. İşte Ömer Güney örneği ortadadır. Egemen sistemin yalanlarla örülü, ikiyüzlü, sahte maskesinin açığa çıkması ve tüm toplum tarafından görülmesi engellenmek isteniyor. Maskeler korundukça; başka katliamların, komploların zeminleri de canlı tutulmak isteniyor.

Önderliğimizin İmralı da geliştirdiği savunmaların bir nedeni de kapitalist sistemin komplocu yüzünü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkarmak idi. Kürdistan tarihinde birçok ayaklanmalar ve isyanlar oldu. Ama ne içinde yaşayanlar, ne de buna öncülük edenler bu ayaklanmalarda nasıl kaybedildiğini anlayamadılar. Çünkü bütünlüklü ve geniş bir çerçeveden yorumlama bilinçleri fazla gelişmemişti. Kaybedişin iç ve dış nedenleri de fazla net değildi. Önderliğimiz başta Uluslararası Komplo olmak üzere, Kürt halkı ve kadınlar üzerinde gerçekleştirilen komplo ve katliam gerçekliğini sistemsel boyutta geniş açıklamalarla ortaya çıkarttı. Bir kez daha hakikatin savaşçısı olduğunu bu yönü ile savunmalar da ortaya koymuş oldu. Biz, Önderliğin mücadele tarzı ve yöntemi ile Paris davasına yaklaşırsak, güçlü sonuçları elde edebiliriz.

Paris Katliamı, Türkiye ve Fransa'nın işbirliğini çok net ortaya koymaktadır

Bu anlamıda hareket olarak, halk olarak Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in katillerini ve arkasındaki güçleri, bu katliamın sebeplerini, gerçekleşen bu hain saldırıyı tüm boyutları ile açığa çıkarabiliriz. Sonuçlarını tüm insanlığa mal edebiliriz.

Ömer Güney'in ölmesiyle Paris davası önemsizleştirilmeye, anlamsızlaştırılmaya ve kapatılmaya çalışılıyor. Bu konuda sorumlu olan Fransa devletidir. Fransa, özgürlükler ülkesi olarak tanınıyor. Tarihte Rönesans çağı, Aydınlanma çağı denince akla ilk Fransa geliyor. Ancak Fransa, Avrupa kıtasının özgürlük merkezi olarak tanınmasına rağmen, günümüz de tam tersi bir tutum içinde olduğunu gösterdi. Paris Katliamı; Fransa istihbaratının haberi olmadan gerçekleşemezdi. Ömer Güney'in öldürülmesi ile Fransa her şeyin üstünü kapatıp son yüzyılın en çirkin katliamını gündemden düşürmeye çalışıyor. Ömer Güney bir piyondur. Bir MİT elemanıdır. Paris Katliamı, Türkiye ve Fransa işbirliğini çok net ortaya koymaktadır. Türk devletinin Kürt sorununu müzakerelerle çözmemesi, barış yolunun kapatılması, Önderlikle görüşmelerin kesilmesi için hazırlanan bu katliam çok hedeflidir. Avrupa, Türk-Kürt barışını asla istememektedir. Parçalanmış bir Türkiye, zayıf bir Türkiye istiyor. Bu amaçla da Türk devletinin sömürgeci politikalarına göz yumuyor, ortak oluyor ve hatta Türk-Kürt barışının gelişmemesi için katliamlar da geliştiriyor. Paris Katliamı bunun somut bir örneğidir.

Dolayısıyla Paris Katliamı davasında sorun sadece Ömer Güney'in varlığı değildir. Ömer Güney'in arkasındaki siyasi, askeri güçlerdir. Bunun açıklanması ve tüm dünya kamuoyuna deklare edilmesi, bilinmesi gerekmektedir. Kürt halkı ve kadınları, tüm sosyalist, özgürlükçü güçler de bunun cevabını beklemektedir. Fransa da Ömer Güney'in ölümü ile çok kolay bir yolla kendisini bu davadan sıyırabileceğini düşünüyorsa yanılmaktadır. Fransa devletinin gerçek yüzü, Kürtler tarafından açığa çıkarılacaktır. Paris, daha önce de çeşitli Kürt önderlerine komplo ve tuzakların kurulduğu ve katliamların gerçekleştiği bir başkenttir. Burada Fransa bir yandan Kürt dostu imajını çizerken, diğer yandan da özgürlük güçlerine karşı gerçekleşen bu operasyonlar, Fransa'nın tehlikeli rolüne işaret ediyor. Paris Katliamı'nın faillerinin açığa çıkarılmaması, Fransa'nın da Kürtler açısından sürekli bir töhmet altında kalması anlamına gelecektir.

Fransa halkının, demokrasi ve özgürlük güçlerinin de kendi devletlerinin, hükümetlerinin yaptıklarını bilmeleri ve aydınlanmaları gerekiyor. Paris Katliamı'ndan çıkarılacak en temel bir sonuç da budur. Fransa devletinin tutumu anlaşılmak isteniyorsa Paris Katliamı'nın sonuçları birçok gerçeği son derece net ortaya çıkaracak niteliğe sahiptir. Bu anlamı ile Paris'te yaşanan bu katliamın failleri örgütümüz, halkımız ve kadınların mücadelesi, eylemliliği, takibi ile açığa çıkarılacaktır.

Sakine Cansız arkadaş kadın özgürlük tarihimizin, Kürt Özgürlük Mücadelemizin öncü kurucu kadrolarındandır. Sakine arkadaş, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni kendi kişiliğinde somutlaştırmış ve sistemin yaratmak istediği kadın kişiliğine, Kürt kişiliğine karşı çok büyük bir savaş yürütmüştür. Mücadelemizde ilkelerden olmak; bütün zorlukları, çelişkileri, karmaşık ilişki dünyasını bütün şiddeti ile yaşamak anlamına gelir.

Özgürlüğe adanmış bir kadın ömrü insanlık için değerlidir, kıymetlidir

Sakine arkadaşın mücadelesine bakış açımız şimdiki zaman koşullarından, örgütün, halkımızın, şimdiki gelişim seyrinden bakmak, bizi yanılgılara, yüzeyselliğe götürür. Kürt halkının çok derin bir inkar, imha ve asimilasyon politikası içinde yaşadığı bir dönemden bahsetmekteyiz. Bu konuda Dersim'de devrimci olmak isteyen bir kadın için özellikle de avantajları kadar, dezavantajları da çok fazladır. Türkiye sol güçlerinin de Kürdistan'ı tanımadığı, inkar ettiği, yol şaşırttığı bir dönemde Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne katılmak ondaki düşünsel netlik ve sezgilerindeki derinlikle bağlantılı bir durumdur.

Sakine arkadaş bir kadın olarak yaşamdaki verili kalıpların hepsini yerle bir etmiş, davaya bağlılık anlamında engel tanımaz kişiliği ile tarihsel örnek bir kişilik olduğunu çok erkenden göstermiştir. Bir kadın olarak yaşam bütün ağırlığı ile üzerine geldiğinde bile dik, onurlu, inatçı ve net duruşunu asla bırakmamıştır. Dolayısıyla Kürt halkının ve kadınların özgürlük mücadelesini kendi kişiliğinde yaratmayı ve yaşatmayı başarmış öncü bir kadın kişiliğidir. Özgür, onurlu yaşam, toprağa bağlılık ve direniş simgesidir. Diyarbakır Zindanı'nın kadın direniş sembolüdür, boyun eğmez, kararlı, onurlu kişiliğidir. Sakine arkadaşın en önemli bir özelliği de; örgüt içinde düşündüklerini her koşul altında ifade etmesiydi. İnandıklarını kararlı bir şekilde savunmasıydı. Bu da, bir kurucu kadro da olması gereken en temel özelliktir.

Sakine arkadaş aynı zamanda Kadın Özgürlük Mücadele tarihimizin başlangıç nüvelerini ilk atan kadın arkadaşımızdır. Leyla Qasimların direniş ruhunu her zaman kendisine örnek almıştır. Nasıl ki Leyla Qasim, Arap Baas rejimine, Saddam diktatörlüğüne karşı durmuşsa; O'da Türk devletinin inkarcı, imhacı karakterine karşı durmuştur. Kürt halkının Arap, Türk ve Fars devletleri tarafından sömürgeleştirilmesini asla kabul etmemişlerdir.

Sakine arkadaşın yaşamı ve mücadelesi, Kadın Özgürlük Mücadelemizin de tarihi olmaktadır. İlk kadın örgütlenmelerini, toplantılarını, eğitim gruplarını örgütleyen öncü kadın arkadaşımızdır. Her zaman inandığı düşünce ve duygular temelinde yaşamaya özen göstermiştir. Bu anlamı ile kendi kişiliğinde özgürlük mücadelesini büyük bir kavga ile yaratırken, tüm halkımıza, halklara, kadınlara ilham kaynağı olmuş bir kişiliktir. Sakine Cansız arkadaş direnişin, özgürlüğün, eşit ve özgür yaşamın ilham kaynağıdır. Kürt sorunun barışçıl yollardan çözümü için her zaman büyük çabaların sahibi olmuştur. Sadece Kürt halkının özgürlüğü için değil, Ortadoğu'da ki tüm halkların, insanlığın özgürleşme mücadelesi içinde büyük bir çaba sarf etmiş ve her kesimden, her yaştan, her inançtan ve her halktan insanlarla çok sıkı bir ilişkilenme içinde olmuştur. Sakine arkadaşın karakterine damgasını vuran, evrensel bir özgür kadın kişiliğidir. Bu anlamda uluslararası güçlerin hedefi olmasının çok ideolojik, siyasi boyutları vardır ve Paris Katliamı hesaplanarak geliştirilmiştir.

Kürt Kadın Hareketi olarak Sakine Cansız arkadaşı, Kürt halkının özgürleşme mücadelesine öncülük yapan ilk kadın arkadaş olarak görüyoruz. Çünkü mücadelenin başlangıcından şahadetine kadar özgürlük saflarının en zorlu alanlarında kaldı. Şehirler, zindanlar, dağlar yaşadığı her mekan onun için kavga ve direniş alanları oldu. Tüm yaşamını özgür yaşamın inşasına, toplumsallığına adadı. Toplumsal değer yargılarını, kadının namus olarak görülmesini, mülk olarak tanımlanmasını ve bu tarz uygulamaları asla kabul etmedi. Örgüt içinde her zaman özgürlük, demokrasi ilke ve kurallarının işletilmesi için çok çalıştı ve bunu temsil etti. Son derece inatçı ve kendine güvenli tavırları ile Kürdistan'ın dört bir yanında tüm kadınlara öncülük etti.

Bu anlamıyla biz kadınların, özgürlük militanlarının Sakine Cansız yoldaşın yaşamından çıkaracağı çok büyük dersler vardır. Özgürlüğe adanmış bir kadın ömrü insanlık için çok değerlidir, kıymetlidir. Günümüzde insanlığın yaşadığı kriz ve bunalımlar göz önüne getirildiğinde özgürlüğe adanmış kadın yaşamları herkes için ekmek, su kadar hayati önem arz ediyor. Sakine arkadaşın yaşamı ayrıntılarına kadar anlaşılmalı hayat karşısında ki kavgaları yöntemi, üslubu iyi kavranmalıdır. Sakine arkadaş, sistemin verili yaşamının sınırlarına asla takılı kalmadı. İnandıklarının peşinden gitmekten asla vazgeçmedi. Sezgilerine güvenmeyi hep esas aldı. Bir kadın olarak kendisini tanıma, bilme konusunda yaşamdaki devrimci duruşu ve pratikleşmesi ile çok güçlü, ileri bir düzey yakaladı. Bilge bir kadındı. Yaşamın güzelliklerini, coşkusunu hep içinde taşıdı ve böyle yaşadı. Önderliğe, yoldaşlarına karşı sonsuz bir sevgi ve bağlılık içindeydi. Büyük insan, sevgisini çıkarsız, beklentisiz yaşadı. Yaşattı.

PKK'de özgür kadın kimliğini Sakine arkadaş başarı ile temsil etmişti. Kadın özgürlük mücadelemizin öncü bir kişiliği olarak insanlık tarihine adını altın harflerle yazdırdı. Bu yönü ile Kürt Kadın Hareketi olarak onun yaşam duruşunu, ilkelerini, mücadele tarzını, özgürlük tutkusunu, özgürlük davasına adanmışlığını, cesaretini, korkusuzluğunu, yaşam disiplini her zaman esas alacağız. Özgürlük, Sakine arkadaş şahsında kazandı. Başarıldı. Biz de başaracağız!..

■■■

❊❊❊❊❊

Komplocular, katliamcılar; egemen sistem tarafından hep korunur, saklanır hatta aklanmaya çalışılır. Yine failler egemen sistemin çıkarları için gerekirse vurulur, ortadan kaldırılır. İşte Ömer Güney örneği ortadadır. Egemen sistemin yalanlarla örülü, ikiyüzlü, sahte maskesinin açığa çıkması ve tüm toplum tarafından görülmesi engellenmek isteniyor. Maskeler korundukça; başka katliamların, komploların zeminleri de canlı tutulmak isteniyor.

❊❊❊❊❊

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların öncülüğünde özgürlük mücadelemiz zaferden zafere koşacak

Duran Kalkan

Fransa yönetimi ve savcılığının neyi araştırdığını, neden 4 yıldır sorumluları bulamadığını anlamakta zorlanıyoruz. Gerçekten araştırıldı mı? Yoksa gerçekler örtbas edilmeye mi çalışıldı? Sorumluların üzeri mi kapatılmak istendi? O da tam bilinmiyor. Fakat Paris Katliamı siyasi açıdan bir dönemeçti. Onu çok iyi biliyoruz. Önder Apo görüşmeler yaparken bu katliam gerçekleşti. Bu, önceden planlanmış ve hazırlanmış bir saldırıydı. Tekil bir saldırı değildi.

9 Ocak Paris Katliamı'nın 4. yıldönümü. Ve 2017 ile birlikte Uluslararası Komplo'ya karşı yeni bir mücadele yılına giriyoruz. Bu vesileyle Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların anısına, onlar şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Bir süreden beri katliamı protesto eden eylemler, katliamın 4. yıldönümü olması vesilesiyle daha güçlü bir biçimde yapılıyor. Bunda, bir süre önce mahkemenin başlayacağının açıklanmış olması önemli bir rol oynuyor. Yine bu açıklama ardından tetikçi Ömer Güney'in cezaevinde ölmüş olduğunun açıklanması da bu öfke ve tepkinin büyümesinde bir role sahiptir.

Yeni bir 9 Ocak'ı bu temelde geride bıraktık. Aslında dikkat edilirse katliam koşulları devam ediyor. Herhangi bir değişiklik, düzeltme veya katliamı doğuran siyasi zeminin ortadan kalkması söz konusu değildir. Aslında katliamlar, yeni katliamlarla komplolarla devam ettirilmeye çalışılıyor. Ne yazık ki, 4. yıl dönümünde Paris Katliamı'nın koşulları hala böyledir. Bu durum, bundan sorumlu olanların suçu ve ayıbıdır. Zaten katliamın böyle gerçekleşmesinde Fransa yönetiminin bir sorumluluğu vardı. Ama 4 yıldır değil suçluları açığa çıkarıp cezalandırmak, bir mahkemeyi bile başlatamamış olması durumun ağırlığını, işin içinde farklı işlerin olduğunu bize açık bir biçimde gösteriyor.

Halbuki hukuki olarak da bu durum Avrupa hukukuna terstir. Soruşturmanın bu kadar uzaması, hızla yürütülerek bazı sonuçların alınıp mahkeme edilmesi gerekiyordu. Paris Katliamı'nda böyle olmadı. 4 yıl gibi bir zaman geçti. Bildiğim kadarıyla kendi hukukları bile çiğnendi ya da ona bir kılıf uydurdular. Sonuçta da tek sorumlu gösterdikleri tetikçinin cezaevinde öldüğünü açıklayarak olaydan sıyrılmaya çalışıyorlar.

Katliamın sorumlularının açığa çıkarılmaması, yargılanmaması, cezalandırılmaması biçiminde bir tutumun, çabanın ve gayretin olduğunu görüyoruz. Başkaları böyle yapıyor olsa da, bu bizim açımızdan suçluluğun daha fazla devam etmesi, katmerleşmesi, derinleşmesi anlamına geliyor. Bütün bunlara karşı biz hareket ve halk olarak, bütün devrimci-demokratik güçler, Kürt dostları olarak 4 yıl boyunca mücadele ettik. Bu 4 yıl, Özgürlük Mücadelemizin en çok geliştiği, boyutlandığı, uluslararasılaştığı bir süreç oldu. Sorumluların bilinmesi, açığa çıkartılmasında aslında öyle çok araştırma yapmaya gerek yok; bize göre ilk günden bu yana durum aydınlıktır. Bugünkü gelişmeler yeni katliamlarla karşı karşıya bulunmamız, aslında sorumluların, suçluların kimler olduğunu her gün hepimize gösteriyor.

Bu bakımdan öyle bizim için kapalı kalmış aydınlanmamış bir durum söz konusu değildir. Her şey aydınlık ve suçlular ortadadır. Buna karşı büyük bir mücadele var. 5. yılda bu mücadelenin daha çok gelişeceği ve örtbas etmek isteyenler de dahil, bütün suçluların açığa çıkartılıp insanlık ve kamuoyu nezdinde yargılanmalarının daha çok sağlanacağı kesindir.

Paris Katliamı Uluslararası Komplo'nun devamıdır

Biz, yeni bir katliama karşı mücadele yılına bu temelde giriyoruz. Şehit düşen yoldaşları, Sara, Ronahî ve Rojbîn yoldaşları bu temelde saygı ve minnetle anıyoruz. Amaçlarını başarma sözümüzü bir kere daha yeniliyoruz. 5. yıl mücadelesinde bunu çok daha güçlü bir biçimde geliştirip, bu yeni yılı başarılarla dolu bir mücadele yılı haline getireceğimizi ifade ediyoruz. Bu da bizim tutumumuzdur. 4 yıldır bunun gerekleri nasıl yerine getirildiyse 5. yılda da daha güçlü bir biçimde bu sözün gerekleri yerine getirilecektir.

Önder Apo, 9 Ocak 2013'te Paris'te gerçekleşen katliamı, "Uluslararası Komplonun devamı" olarak değerlendirmişti. Yine komplocuların bu katliamı gerçekleştiren güçler olduğunu ifade etmişti. Geçen 4 yıllık süreç, günlük olarak yaşadıklarımız, bu gerçeği tekrar tekrar gösteriyor. Önder Apo'nun ifadelerini eksiksiz doğruluyor. Özellikle son 18-19 aydır Bakurê Kurdistan'da AKP-MHP faşizminin geliştirdiği topyekun özel savaş saldırıları bu temelde Başta Cizîr, Sûr olmak üzere, mahallelerde, kasabalarda, kentlerde yaşanan yıkımlar, katliamlar, soykırımlar bu gerçeği net bir biçimde doğruluyor. Katliamcı zihniyetin devam ettiğini gösterdiği gibi, katliamcıların kimler olduğunu hiç tartışmaya, araştırmaya mahal vermeyecek kadar açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Fransa yönetimi ve savcılığının neyi araştırdığını, neden 4 yıldır sorumluları bulamadığını anlamakta zorlanıyoruz. Gerçekten araştırıldı mı? Yoksa gerçekler örtbas edilmeye mi çalışıldı? Sorumluların üzeri mi kapatılmak istendi? O da tam bilinmiyor. Fakat Paris Katliamı siyasi açıdan bir dönemeçti. Onu çok iyi biliyoruz. Önder Apo görüşmeler yaparken bu katliam gerçekleşti. Önderlik kendisinin bu biçimde tehdit edilmek istendiğini de ifade etti. Fakat bu, önceden planlanmış ve hazırlanmış bir saldırıydı. Tekil bir saldırı değildi. AKP ve Fethullahçı basın, çarşaf çarşaf zaten yazıyordu. 2011-2012 savaşı içerisinde faşist-soykırımcı güçler, öldürülmesi gereken PKK'li yöneticilerin isim listelerini yayınlıyorlardı. 'PKK'nin şu kadar yöneticisi öldürülürse bu iş biter, PKK direnişi yok edilir' diye söylüyorlardı. Böyle bir umut ve hesap içerisindeydiler.

Bu çabalar 2011-2012 topyekun özel savaş saldırısının daha da derinleştirilmesi, boyutlandırılmasını ifade ediyordu. Aslında faşist soykırımcı saldırılar yeni bir düzeye çıkartılmak, sahipleri tarafından sonuca götürülmek, başarıya ulaştırılmak isteniyordu. Paris Katliamı, Sara yoldaşların katledilmesi böyle bir sürecin ilk adımı ve başlangıcı oldu. Planlanan katliamcı saldırının ilk uygulanmasını ifade etti. Saldırıda diğer yoldaşlar da hedeflenseler de, esas olarak faşist soykırımcı rejim tarafından katliam listesine alınmış olan Sara yoldaş kuşkusuz birincil hedefti. Bu gerçekleri iyi biliyoruz.

Eğer o katliam planı daha sonra devam etmediyse bunu da Önder Apo'nun geliştirdiği 2013 Newroz deklarasyonuyla tüm kamuoyuna duyurulan, adına 'demokratik çözüm süreci' denen, ancak sonuca gitmeyen yeni sürecin geliştirilmesi önledi. Eğer 2013 ateşkesi olmasaydı, çözüm süreci denen sürece girilmeseydi net bir biçimde anlaşılıyor ki, faşist soykırımcı sistemin benzer saldırıları ülkede ve yurtdışında farklı devrimci demokratik güçleri hedeflemek üzere devam edecekti. Katliamları o dönemde Önder Apo'nun geliştirdiği ateşkes süreci durdurdu. En azından o biçimde gerçekleşmesini engelledi, erteletti. Farklı biçimlerde gelişseler de bu biçimde sürmesini bir süreliğine durdurmayı sağladı. Kuşkusuz tümden ortadan kaldıramadı ama katliam siyasetinin ortadan kaldırılabilmesi için oldukça elverişli, imkan ve fırsatlar ortaya çıkardı. Bunların yeterince değerlendirilip değerlendirilemediği ayrı bir konu ama doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirilseydi kuşkusuz katliam siyaseti daha çok ortadan kaldırılabilir, yenilgiye uğratılabilirdi.

Kürdistan'daki faşist soykırımcı katliamlar Paris Katliamı'nın birer devamıdır

Bunda yeterince başarılı olamama durumu, 24 Temmuz 2015 topyekun faşist özel savaş saldırısını gündeme getirdi. Bu çerçevede söz konusu katliamlar toplumun çok değişik kesimlerini hedefleme temelinde devam ediyor. Cizîr, Sûr katliamları; Amed, Pirsûs (Suruç), Ankara katliamları günümüzde Kürdistan'ın dört bir yanında yaşanan faşist soykırımcı katliamlar aslında 9 Ocak Paris Katliamı'nın birer devamı oluyorlar. Bunlar amaç bakımından da gerçekleştiren güçler bakımından da birbirinden kesinlikle kopuk değildir.

Dolayısıyla 9 Ocak Paris Katliamı da kendi öncesindeki katliamlardan kopuk değildir. Roboski Katliamı'ndan, Hrant Dink'in katledilmesinden kopuk değil; yüzyılı aşkın süredir Kürt toplumuna dayatılan katliam ve soykırımdan kopuk değildir. Kürt, Ermeni, Süryani ve Rum toplumlarına 20. yüzyılın başından itibaren İttihat ve Terakkici ırkçı milliyetçi zihniyet tarafından dayatılmış soykırımdan kopuk değildir. Bütün bun-

4 yıllık soruşturma boyunca ya kaçırılır ya da öldürülür beklentisi içinde olup da bu işten sıyrılamayan güçler, bütün muğlaklığına rağmen savcılığın durumu açığa çıkardığı ve mahkemeye karar verdiğini görünce harekete geçti. Söz konusu kişi kendini kurtarmak için mahkemede gerçekleri söyler korkusuyla, Paris Katliamı'nı yaptıran güçler tarafından besbelli ki susturuldu.

lar da kuşkusuz inkar ve imha sisteminden, iktidarcı devletçi egemenlik sisteminden kopuk değildir. Dolayısıyla katliamın soykırım rejimine dayandığı, soykırımcı güçler tarafından yapıldığı, Kürt toplumuna yüzyıldır dayatılan soykırımın bir parçası olduğu, Kürt soykırımını başarıya götürme hedefini, amacını güttüğü bunun için faşist soykırımcı güçler tarafından geliştirilmeye çalışılan yeni bir imha, planlı katliam hamlesinin bir parçası, bir ilk uygulaması olduğu tartışma götürmüyor. Bu gerçekleri böyle bilmek durumundayız. Devletçi iktidarcı sistemle, baskı ve sömürü düzeniyle, Kürdü inkar ve imha sistemiyle, Uluslararası Komplo saldırısıyla; daha dar olarak da AKP iktidarının Hrant Dink'i katletmeyle başlattığı katliamlar süreciyle bağını çok açık net bir biçimde görebilecek durumundayız.

Bu gerçekliği Tayyip Erdoğan yönetimi ve AKP yöneticileri başkalarının üzerine yıkarak kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Özellikle Fethullahçı Cemaat diye bir günah keçisi bulmuş durumdalar. Onlara yükleyerek kendilerini aklamak istiyorlar ama bu doğru değildir. Bir süre bazı çevreleri bu biçimde aldatmaya çalıştılar ama artık deyim yerindeyse 'Takke düştü kel göründü.' Maskeleri iyice düşmüş biçimdedir.

Evet, iktidar; AKP-Fethullah Gülen cemaati ittifakıydı. Kuşkusuz o dönemde yaşananlardan iktidarda olan bu ittifak sorumluydu. Fakat AKP'nin 'her şeyi Fethullahçılar yaptı, biz pirüpakız' demesi tam bir demagojidir. Gerçekleri ters yüz etme durumudur. Şimdi daha iyi açığa çıkıyor ki, aslında birinci derecede her şeyi yapan AKP yönetiminin ta kendisidir. Irkçı, şoven, milliyetçi zihniyette, faşist saldırıda, Kürt düşmanlığında Fethullahçılarla AKP arasında çok bir fark yoktur; al birini vur ötekine. Birbirlerine bir karpuzun dilimleri kadar benzerdirler. Bu nedenle başkalarına yükleme çabası AKP'nin ikiyüzlülüğü ve aldatıcılığıdır. Bir utanmazlıktır, yaptığına sahip çıkmayacak, başkalarına yükleyerek kendilerini kurtarmaya çalışacak kadar düşkünlük ve fukaralık oluyor. Tayyip Erdoğan şimdi ortalığa çıkarak; "Yiğitseler meydana çıksınlar" diyor. Aslında bu dünya Tayyip Erdoğan'dan bir yiğitlik göremedi, kendisi kimde yiğitlik arıyor ya da görmek istiyor insan buna şaşırıyor. Başkalarında yiğitlik arayanda ne ola yiğitliğin bir damarı bulunsa, aslında hepsi bir demagojidir. Gerçekleri tersyüz etme, ahmak haline getirilmiş ya da satın alınmış bazı yandaşları inandırarak kendi korku ve yalana dayalı terörle yürüyen sistemini devam ettirme çabası ve arayışından başka bir şey değildir.

Şimdi biz, hareket olarak geçen sürecin bu kadar uzaması nedeniyle bu gerçeklerin açığa çıkartılıp çıkartılamayacağı konusunda hep belli kaygılar ve endişeler yaşadık. 4 yıllık mücadele biraz da bunun önünü alma mücadelesiydi. Fransa Savcılığı'nın soruşturmaları sonuca doğru gidip iddianame hazırlanınca, hele hele 23-24 Ocak'ta ilk duruşmanın başlayacağının açıklanmasıyla bu komplonun 4. yıl dönümünde gerçeklerin biraz daha aydınlatılabileceği yönünde umutlanmıştık. Böyle uzun bir süre geçmiş olsa da karanlıklar biraz daha aydınlanabilir, Paris Katliamı açığa çıkabilir diye düşünüyorduk. Ciddi yetersizlikler olsa da aslında Fransa Savcılığı'nın soruşturmaları hazırladığı iddianame bunun ipuçlarını veriyordu. Zaman uzamış olsa da haklarını yememek lazım. Gerçekten ciddi bir araştırma ve soruşturma yapmışlardı. Ortaya çıkardıkları bulguların hepsini de iddianameye koymuşlardı.

Savcılık, katliamın arkasında H. Fidan yönetimindeki Türk MİT'inin olduğunu ortaya çıkarmış

Bu durum insanda mahkemeyle birlikte gerçeklerin daha çok aydınlanacağı, suçluların daha tam olarak açığa çıkartılıp yargılanacağı beklentisini, umudunu biraz yaratmıştı. Fakat bazı somut gerçekleri savcının net olarak ifade edememiş olması endişe ve kuşkuyu devam ettiriyordu. Bütün araştırmalar Paris Katliamı'nın örgütlü, planlı bir saldırı olduğunu gösteriyordu. Bunun arkasında da Hakan Fidan yönetimindeki Türk MİT'inin olduğunu net bir biçimde gösteriyordu. Aslında 4 yıllık soruşturmayla ortaya çıkartılan bütün bilgiler bunu net ortaya koyuyor. Savcılık bunu ortaya çıkartmış ve peş peşe sıralamıştır.

Ömer Güney denen tetikçi öyle sıradan bir insan değil; kendi başına da hareket eden biri değildir. Bir zihniyete ve ideolojiye sahiptir. Bu temelde eğitilerek Avrupa'ya gönderilip, Kürt kurumlarına sızdırılmıştır. Bunların sonucunda son derece profesyonelce örgütlü bir biçimde bu katliamı gerçekleştirmiştir. O kadar kendinden emin ki, katliamı gerçekleştiren kendisi olmasına rağmen, katliamdan sonra polise giderek görgü tanığı olarak ifade vermeye kalkmıştır. Olayı saptırmak ve başkalarının üzerine atmak ve böylece kendini sorumlu olmaktan çıkartmak için ifade vermeye kalkmış bir kişiliktir. Paris Savcılığı yürütmüş olduğu soruşturmalar sonucunda bunu tespit ediyor. Dahası, tutuklandıktan sonra da bağlı olduğu merkezle sürekli ilişki kurmaya çalışıyor. Hatta kaçış planları yapıyor. Gelip kendisini kaçırmaları yönünde, nasıl kaçıracakları konusunda Ankara'daki merkeze planlar sunuyor. Bunların hepsi yaşandı. Belgeler halinde yürütülen operasyonlarla ele geçirildi ve savcılığın elinde bütün bunlar var.

Savcılığın bu saldırının örgütlü, planlı bir saldırı olduğu değerlendirmesini yapmasına rağmen; bu örgüt kimdir? Bu saldırıyı planlayan kimlerdir? Saldırı kararını kimler vermiştir? Soruları yanıtsız bırakılmış. Bunları net olarak iddianamede ifade etmemişlerdir. Bu kadar planlı olacak, örgütlü olacak, bunu yapan fail de elde olacak, fakat yaptıranlar kimlerdir bilinmeyecek. Geride 'bu işi yaptıran geniş karanlık bir güç vardır' diyeceksin ama kim olduğunu söylemeyeceksin. Fransa yönetiminin durumu ve tutumu böyledir. Savcılık o yönetim adına tutumu böyle belirliyor. Ama hareket olarak bizde, bu eksiklik mahkemelerdeki tanık ifadeleriyle giderilir, Fransa yönetiminin de işin üzerini kapatma, sorumluluğu sadece tetikçi Ömer Güney'e yükleyerek işin içinden çıkma tutumu bozulur umudu vardı. Mahkeme edileceği açıklanınca, biz bu umudu daha çok geliştirdik. Fakat deyim yerindeyse umudumuz 'kursağımızda kaldı.' Üç gün geçmedi, elde tek veri olarak tutulan tetikçinin de öldüğü açıklandı.

Bu sefer de katiller susturuluyor, öldürülüyor

Ömer Güney'in öldüğüne dair yapılan açıklamanın inandırıcılığı yoktu. Bu nedenle ölüm haberini ilk duyduğumuz anda "öldürüldü" değerlendirmesini yapmak zorunda kaldık. Nasıl oldu da, mahkeme edileceği açıklanır açıklanmaz bu kişi öldü? Hasta olduğu, hasta olduğu için de MİT tarafından özel olarak seçilip böyle bir görevle görevlendirildiği söyleniyordu. Buna dayanarak hapiste tutulamaz yargısı sonucu, söz konusu katil gözü kara ve canice hareket edebilmişti. Ona bunlar söylenmiş, onun umudu da buydu. Mevcut hastalık durumunda ne yaparsa yapsın kimsenin kendisini hapse koyamayacağı, uzun süre hapiste tutamayacağı yargısına inandırılmış bir kişilik oluyor. Bunu kendisi de ifadelerinde söylüyor. Öncesinde de bu tür ifadeleri birlikte olduğu bazılarına söylüyor. Böyle bir durum da var. Fakat böyle olmasına rağmen, 4 yıl hapiste durup da mahkeme edilecek denilince, ikinci ya da üçüncü gün ölmek çok normal bir ölüm olarak gözükmüyor. 'Mahkeme oldu da ya da mahkeme edileceği açıklandı da korkudan öldü de' denemez. Çok net bir biçimde öldürme ve susturma var.

4 yıllık soruşturma boyunca ya kaçırılır ya da öldürülür beklentisi içinde olup da bu işten sıyrılamayan güçler, bütün muğlaklığına rağmen savcılığın durumu açığa çıkardığı ve mahkemeye karar verdiğini görünce harekete geçti. Söz konusu kişi kendini kurtarmak için mahkemede gerçekleri söyler korkusuyla, Paris Katliamı'nı yaptıran güçler tarafından besbelli ki susturuldu. Buna ölüm denmez, öldürme ya da susturma denir. Besbelli ki bir ajanlarını feda ettiler. Böylece kendilerine göre hem gerçeklerin açığa çıkmasını önleme imkanı bulmuş oluyorlar, hem de davayı mümkünse durdurabiliyorlar.

Gerçekten TC devletinin, Türk istihbaratının eli Avrupa cezaevlerinde insan öldürecek kadar uzun mu? Bu mümkündür. Ben de Avrupa'da, hem de cezaevlerinde kaldım. Hamburg cezaevinde bana tercümanlık yapan kişinin de MİT ajanı olduğu biz mahkemeye çıktıktan kısa bir süre sonra basına yansıdı. Avrupa'da MİT cirit atıyor. Avrupa'da Türkiye toplumu ve devleti adına kurumlaştırılmış, örgütlendirilmiş tüm yapılar içerisinde MİT'in çok güçlü bir örgütlülüğü vardır. Bunu biliyoruz ve biz buna tanığız. Defalarca bu gerçeklik açığa çıktı. Mümkündür. 'Nasıl öldürecek?' denilmemelidir. Fransa gibi bir devlet içerisinde bu nasıl yapılır? diye sorulmamalıdır. Yapılabilir, zaten yapılmıştır da.

Diğer yandan, devlet çıkarları söz konusudur. Türk devleti ve istihbaratı Fransa'ya rağmen iş yapmıyor ki! Kovuşturmanın, soruşturmanın bu kadar uzamış olması bile, aslında bu davanın devletlerarası ekonomi, siyasi çıkar mücadelesine ne kadar konu edildiğini gösteriyor. Dolayısıyla gerçek buysa, o zaman böyle bir öldürme, susturma olayı da iki devlet arasındaki çıkar işbirliği sonucu gerçekleşmiş olabilir. Siyasi zeminde Türk-Fransız ilişkilerinin, Fransa devletinin yaklaşımının buna açık olduğunu biz somut olarak, pratik olarak görüyoruz. Böyle bir durum da gerçekleşmiş olabilir.

Şimdi kısaca, katliamın 4. yıldönümünde yeni bir katliamla karşı karşıyayız. Bu sefer de katiller susturuluyor, öldürülüyor. Gerçekler açığa çıkmasın, durum aydınlanmasın, gerçek katiller suçlular açığa çıkartılıp yargılanmasın, teşhir olmasın diye böyle bir durumla karşı karşıya geldik. Dolayısıyla mahkemenin başlayacağı açıklamasının yarattığı umut tükenip gitti. Şimdi değil mahkemede gerçeklerin aydınlanmasını beklemek, mahkemenin edilip edilmeyeceği bile tartışmalı hale geldi. Belli ki, suçlular bu sonuca dayanarak davayı burada bitirmek, kapatmak böylece katliamın üstünü örtüp yargılanmaktan ve cezalandırılmaktan kurtulmak isteyecekler.

Mevcut durumu böyle değerlendirmemiz gerekiyor. Bu nedenle katliama karşı mücadeleyi şimdi bu 5. yılda katil Ömer Güney'in susturulmasına dayalı olarak davanın düşürülmesi, mahkemenin durdurulması ihtimaline karşı, mücadele olarak da geliştirmek gerekiyor. Onun için de bir mücadeleye ihtiyaç var ve daha şimdiden zaten kadınlar, Kürt halkı böyle bir tutumu ve duruşu direniş eylemlerinde ortaya koyuyorlar. Bunda ısrar etmek, daha fazla mücadele geliştirmek gerekiyor. Bu biçimde katil susturularak, cezaevinde öldürülerek davanın durdurulmasına, dolayısıyla katliamın davasının görülüp suçluların yargılanıp cezalandırılmasının önlenmesine fırsat ve izin vermemek gerekiyor. Biz bu konuda sonuna kadar ısrarcı ve mücadeleci olmalıyız. Gerçekler bizim açımızdan çok açık ve net olsa da yine de benzer saldırıların katliamların böyle kolaylıkla yaşanmasının önünü alabilmek, onu engelleyebilmek, azaltabilmek için de olsa bizim bu mücadeleyi yürütmemiz yerindedir ve gereklidir. Hem Kürdistan'daki katliamlara dönük hem genelde faşist sömürücü güçlerin benzer katliam uygulamalarına dönük bir mücadele argümanı olarak bu durumu kullanmalıyız. Bu gereklidir.

Fakat esas olan, mahkeme edilip yargılanma değildir. O işin bir parçasıydı. Daha gerçekçi olan kamuoyunun, toplumun kendi nezdinde mahkeme yapıp sorumluları mahkum etmesi oluyor. Kürt halkı, Kürt kadınları, devrimci demokratik güçler nazarında yargılamanın yapılıp mahkumiyetin sağlanması esasını ifade ediyor ki, bu zaten ilk günden itibaren yapıldı. Hareket olarak daha tetikçi katil yakalanmadan bile, söz konusu katliamın kimler tarafından örgütlendirilip yaptırıldığını tespit etmekte zorlanmadık. Çünkü siyasi-askeri mücadele ortamı hiçbir şüpheye yer vermeyecek kadar bu gerçeği gösterecek bir açıklığa sahipti.

Paris Katliamı'ndan soykırımcı zihniyet ve siyaset sorumludur

2012 yılı sonunda, 2013 yılı başında Kürdistan'da topyekun özel savaş saldırısı ve ona karşı Devrimci Halk Savaşı'nın ortaya çıkardığı somut durum, bu tür saldırıları kimlerin örgütleyip yaptırdığını herkese gösteriyordu. AKP-Fethullahçı basın çarşaf çarşaf böyle saldırıların yapılması gerektiğini yazıyordu. Katliam ardından da benzer propaganda devam etti. Katliam sahiplenildi, bazıları tarafından heyecanla karşılandı. Bunların hepsi belgelidir. O dönemin basınında vardır. Dolayısıyla Paris Katliamı'nı kim yaptı? sorusuna çocuklar bile 'MİT yaptı, AKP hükümeti yaptı' cevabını verecek bir bilgi birikimine, bir aydınlığa sahiptiler. AKP yöneticileri bunu açıktan ifade ediyorlardı. Her gün meydan okuyorlardı.

Mevcut duruma o zamanki süreç de fazlasıyla benziyordu, çok fazla fark yoktu. Bu açıdan katliam yapılma durumu tartışma götürecek, araştırma gerektirecek bir karışıklığa sahip değildir. Diğer yandan ise suçlular telaşla suçlarına sahip çıktılar ya da kendilerini ele verdiler. Çok ilginçtir, katliamı yapan tetikçi polise gidip şahit olarak ifade vermeye kalktı. Katliamı planlayıp kararlaştırıp ve yaptıranlar ise daha kimse duymadan, basına yeterli bir haber olarak düşmeden bile telaşla kalkıp basının önünde açıklama yaptılar. 'PKK içi çatışma' dediler. Bazıları telaşla 'Almanya'da da benzer olaylar olabilir' dedi. Belli ki, birçok yere ajanlarını, katliamcı birimlerini göndermişlerdi. Önceden uyarıp durduramamışlardı, bu açıklamalarla kendilerine göre uyarı yaptılar. Öyle bir durum açığa çıktı ki, daha basının haberi olmadan Türkiye'deki hükümet kaygıyla olayı bir yerlere bağlama telaşı içine girdi.

Bir yandan Tayyip Erdoğan, diğer yandan Mehmet Ali Şahin, Hüseyin Çelik gibi o dönemin hükümetinin başında bulunan kişilikler bu açıklamayı yaptı. Bunlar biraz siyasi-askeri mücadele bilincine sahip olan, herkes tarafından anlaşılabilecek durumlardı. Eğer değilse bu telaş neyin nesiydi? O kadar acele etmek neden ortaya çıkıyordu? Olayı bir yana bağlamaya çalışmanın, bu kadar çaba harcamanın gereği neydi? Belli ki, suçluluk ve telaş vardı. Bu durumu anlamak zor değildi. Siyasi-askeri mücadeleyle biraz ilişkisi

olan herkes bu tutumlardan, davranışlardan bir arka planın olduğunu düşünebilecek, anlayabilecek durumdadır ve biz o zaman böyle bir sonuca ulaşmakta hiç zorlanmadık. Bunu net ifade edebiliriz.

Daha sonraki bilgiler, bulgular, savcılığın ortaya koyduğu belgeler olay öncesinde yürütülen saldırılar ve inkarcı, imhacı rejimin saldırı planları bu işin bir MİT marifeti olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıkça ortaya koyuyordu. Diğer yandan Tayyip Erdoğan, Mehmet Ali Şahin, Hüseyin Çelik gibi kişilerin hemen olay olur olmaz, yaptıkları açıklamalar adeta 'bu işi biz yaptık' der gibi bir açık tutum oluyordu. Bu nedenle de aslında sadece siyasi sorumluluk açısından değil, bir fiil planlayıp yaptırmak açısından da söz konusu katliamı kararlaştıran, yaptıran kişiliklerdi. 'Bu katliam; inkar ve imha sisteminin, soykırım rejiminin katliamıdır, onun siyaseti sonucunda ortaya çıkmıştır, dolayısıyla katliamdan bu siyaset sorumludur' değerlendirmesi kuşkusuz yapılabilir, bu doğrudur. Fakat dikkat edilirse geneldir, somutluktan uzaktır.

Şimdi mevcut bilgiler, belgeler, bulgular temelinde biz bu genelliği çok çok aşacak somutluğa sahibiz. Evet, bu katliamdan soykırımcı zihniyet ve siyaset sorumludur. Ama katliama karar verip yaptıranlar da bu zihniyet ve siyasetin o gün sorumluluğunu yürüten kişilerdir, bunlar açıklamalarıyla adeta bu işi biz yaptık diye çağırarak kendilerini ele vermişlerdir. Hakan Fidan, Tayyip Erdoğan, Hüseyin Çelik, Mehmet Ali Şahin gibi kişilerdir. Eğer şimdi Ömer Güney bu biçimde susturulmuşsa başka suçlular da vardır. Katliamın sorumluları vardır, belirtilen isimler olarak vardır. Eğer Fransa adaleti tutarlı olacaksa gerçekten değerlendirmelerine sahip çıkacak, Fransa Savcılığı adalete sadık kalacaksa yapması gerekenler vardır. Eğer, "Ömer Güney öldü" diyorsa, ortada en az Ömer Güney kadar olayda sorumlu olan, suçlu olan kişilikler var. Onları yargılama temelinde davayı devam ettirmelidir. Adalet bunu gerektiriyor, demokratik hukuka bağlılık ve saygı kesinlikle bunu gerektiriyor.

Bu bakımdan aslında 4 yıldır Fransa adaleti, Paris Katliamı karşısındaki tutumuyla büyük bir sınavdadır. Şimdi bu sınav daha da derinleşmiş, keskinleşmiş bir haldedir diyebiliriz. Öyle ortadan kalkmış değildir. Ömer Güney'in cezaevinde öldürülüp susturulmasıyla Fransa hukuku söz konusu sınavdan kurtulmadı, tam tersine bu sınav daha derin, daha karmaşık, daha ciddi hale geldi. Sınavı geçebilecek mi, geçemeyecek mi bunu ileriki süreçte göreceğiz. Bundan sonrasının nasıl olacağı hakkında insan bir şey diyemiyor ama hukuki yargılama adına umutların daha da azaldığı söylenebilir.

Gerçekler örtbas edilmek için dava 4 yıl uzatıldı

Çünkü Fransa makamları tutarlı olsaydı bu sonucu önleyebilirlerdi. Fransa Savcılığı yaptığı soruşturmalarda açığa çıkardığı gerçekliği somut olarak ifade edebilmiş olsaydı, bu katliamı planlı, örgütlü katliam olarak görüp örgütleyen olarak da Türk MİT'ini, Tayyip Erdoğan hükümetini gösterebilse ve "sorumlu bunlardı" deseydi, o zaman Ömer Güney öldürülmezdi. Öyle bir yargıyla Ömer Güney'i koruyabilirdi. Çünkü o yargıya varsaydı söz konusu güçlerin kendi ellerinden çıkmış olduğu için, Ömer Güney'i susturmak ondan kurtulmak isteyeceğini bilirdi ki, o halde onlara karşı Ömer Güney'i korumak gerekirdi. Eğer Fransa devleti Ömer Güney'i cezaevinde koruyamadı ve yargı önüne çıkaramadıysa, bu durum suçu tam tanımlayamamaktan, suçluların tümünü net ve açık bir biçimde ortaya koyamamaktan kaynaklandı. Bu durum bunu getirdi. Şimdi bu durum aşılacak mı? Çok umut vermiyor. Çünkü aşılabilecek olsaydı, mevcut sonucun ortaya çıkmasına izin verilmezdi. Böyle bir durumla karşı karşıya gelmezdik ama bir defa gelindi. Dikkat edilirse bu susturma olayı ittifak halinde yürütülüyor. Paris Katliamı'nın sorumluları, açığa çıkmasın diye susturuldu. Suç ilişkileri deşifre olup açığa çıkıp katliamdan sorumlu tüm güçler teşhir olmasınlar diye dava görülmeyecek hale getiriliyor.

Bir Rus elçisi vuruldu, mesela orada da katil susturuldu, kanıt ortadan kaldırıldı. Yakın bir zamanda gerçekleşen iki olay olarak aslında Fransız cezaevinde Ömer Güney'in susturulmasıyla, Ankara'da daha elçi yerde yatarken Rus elçiyi vurup katleden kişinin orada susturulması birbirine çok benziyor. Rahatlıkla yakalanıp örneğin sorgulanabilecek konumdayken, öyle yapmak yerine vurup susturmayı tercih ettiler. Neden? Çünkü konuşursa birileri yanar, birçoklarını yakar. Arkasında devleti yöneten güçler çıkar. Bir sürü kirli devlet ilişkisi çıkar. Gerçekten de Rus elçiyi vuran polis konuşturulabilseydi, konuşturmak mümkün olsaydı ne kadar ilginç bilgiler çıkacaktı, insan biraz bunu tahmin edebiliyor. Çok karmaşık olan bu işin arkasında kimlerin olduğu açığa çıkacaktı.

Katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir

Benzer şey Paris Katliamı için de geçerlidir. Evet, Türk MİT'i ve hükümeti bu işin planlayan ve uygulayan gücüydü ama sadece onlar mıydı? Onlarla birlikte Fransa yönetimi içerisindeki bazı çevrelerden tutalım da, Avrupa'da diğer alanlarda başka birçok çevreye kadar, sayısız çıkar grubunun bu kirli işin içinde bir biçimde elinin-parmağının olduğu rahatlıkla açığa çıkabilecek, görülebilecekti. Bütün bu gerçekler örtbas edilmek için 4 yıldır dava uzatıldı. Sonunda daha fazla uzatamayınca, artık bu soruşturmayı yürütenler "mahkeme edeceğiz" demek zorunda kaldılar. İşin suçluları, katili susturarak olanların önüne hemen bir takoz koydular. Demek ki, katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir. Aynı zamanda bir AKP yöntemidir. Bunu Ankara'da da gördük, Fransa'da da gördük. Aslında birçok alanda görüyoruz.

Bütün gerçekler örtbas edilmek için 4 yıldır dava uzatıldı. Sonunda daha fazla uzatamayınca, artık bu soruşturmayı yürütenler "mahkeme edeceğiz" demek zorunda kaldılar. İşin suçluları, katili susturarak olanların önüne hemen bir takoz koydular. Demek ki, katili susturma yöntemi bir siyasi saldırı yöntemidir. Aynı zamanda bir AKP yöntemidir. Bunu Ankara'da da gördük, Fransa'da da gördük.

AKP faşizminin yürüttüğü katliamlarda ve saldırılarda bunu görüyoruz. Sadece katili susturmak değil, suçu örtbas etmek, tersyüz ermek TC devletinin, AKP hükümetinin başvurduğu en yaygın yöntem oluyor.

Şimdi her gün onlarca katliam işliyorlar. Kürdistan'da insanları katlediyorlar, şehirleri, köyleri yakıp yıkıyorlar. Tarihi yok etmeye çalışıyorlar. Arkasından 'Bunları PKK yapmıştır!' diye bol bol belge tutuyorlar, para karşılığında satın aldıkları bazı insanlara imzalatıyorlar. Kendilerini temize çıkartmak, suçu başkasına yüklemek için her türlü çabayı yürütüyorlar. AKP faşizminin temel bir karakteri budur. Türk sömürgeciliğinin, soykırımcılığının en temel karakteri bu oluyor. 'Ermenileri biz soykırıma tabi tutmadık, Ermeniler Türkleri soykırıma tabi tuttular!' diye savunma yapıyorlar. Bu biçimde suçlarını örtbas etmeye çalışıyorlar. Bu kadar karşı tarafa yükleme yüzsüzlüğü içerisindeler. Soykırıma dayanan savaşı esas alan bir zihniyetin yapacağı başka bir şeyi de yoktur.

Günümüz siyasetine yön veren Türk milliyetçiliği, zihniyet ve strateji olarak böyle bir özelliğe sahiptir. Temel iki özelliği var. Savaşçı ve soykırımcıdır. Bu İttihat ve Terakki Cemiyeti ile oluşturuldu. Günümüzde de AKP-MHP-CHP faşist blokuyla sürdürüldü ve sonuca götürülmek isteniliyor. Buna 'Yeni Kapı Ruhu' diyorlar. 15 Temmuz askeri darbe girişimi ardından bunu daha da somutlaştırdılar, meşrulaştırmaya çalışıyorlar. AKP ile MHP bunu açık ittifak halinde yürütüyor. CHP ise bu duruma gizliden ortak oluyor. Faşist-soykırımcı rejim ideolojik ve stratejik açıdan zorlandığı yerde destek veriyor. Zorlanmadığı zaman ise muhalifmiş, karşıtmış gibi bir tutum sergiliyor ki, faşizmin ezdiği çevreler devrimci, demokratik tarafa kaymasın. Sözde faşizme muhalefet CHP'de var denilerek, demokrat çevrelerin CHP'ye gitmeleri, CHP eliyle tekrar faşist soykırımcı rejime kanalize edilmeleri amaçlanıyor. CHP'ye de böyle bir rol biçilmiştir ve CHP bu rolü gerçekten de çok pişkince oynuyor. Kemal Kılıçdaroğlu yönetimi bu konuda çok mahirdir. Marifetleri çok fazladır. Kolay kolay insanlar bunu yapamazlar ama günümüzde bu rahat yapılıyor. Bir an geliyor bakıyoruz rejim çökme tehlikesinde ve en güçlü koltuk değneği CHP'dir. Ama o durum biraz değişti mi, CHP mevcut faşizme güya muhaliftir. Dolayısıyla faşizmin tarafından kim zarar görüyorsa 'CHP'ye geçmeli, CHP eliyle düzene kanalize edilmeli' deniliyor. Böyle bir faşist soykırımcı sistemle yüz yüzeyiz. Karşı karşıya bulunduğumuz rejimin karakteri budur. Bu gerçeği görelim ve bilelim.

Katliamlar güçlülüğün değil zayıflığın sonucunda gerçekleşiyor

Katliama yol açan zihniyet ve siyaseti ortadan kaldırmak için Önderlik imkan ve fırsat yarattı. Fakat bunlar yeterince değerlendirilemedi. 2011-2012'de gelişen topyekun faşist özel savaş saldırısı çok daha ölçüsüz vahşi bir biçimde 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren yeniden gündeme getirildi. Bu gün Paris Katliamı'na yol açan zihniyet ve siyaset olduğu gibi hükmünü icra etmeye çalışıyor. Bir buçuk yıldır benzer saldırılar Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında devam ediyor. Dolayısıyla katliamcı zihniyet ve siyaset ortadan kalkmış değildir. 'Paris Katliamı neden oldu?' sorusuna cevap vermek artık zor değildir. Çünkü benzer katliamlar her gün ve her yerde oluyor. Bu zihniyet ve siyaset var oldukça, hükmünü icra ettirdikçe Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında benzer katliamların yaşanacağı açıkça görülüyor. Bunu açık ilan ediyorlar. Rojava'da, Cerablus üzerinden her gün saldırı yapıyorlar, ilan ediyorlar. Medya Savunma Alanları'na dönük saldırılar sürüyor, yapıyorlar. Benzer saldırıyı 'Şengal'e Başûrê Kurdistan'daki özgür Kürt varlığına da dönük yapacağız' diye açıktan söylüyorlar, bunun siyasi zeminini yaratmak için çaba harcıyorlar. Bunu görüyoruz.

Son zamanlarda Türk başbakanı Bağdat'ta, Hewlêr'dedir. Tek gündemleri var. O da PKK'ye karşı mücadeledir. Tüm bu güçleri PKK'ye karşı yürüttükleri katliama ortak etmeye çalışıyorlar. Bunun için Türkiye'nin bütün imkanlarını pazarlıyor, geleceğini satıyor, ipotek ediyor. Karşıtlarına her türlü tavizi, imkanı veriyor. 'Yeter ki, PKK'ye karşı mücadelede birlik olunsun. AKP-MHP faşizminin Bakurê Kurdistan'da yürüttüğü soykırıma destek verilsin. Bu soykırıma karşı çıkılmasın, Kürtler ile ilişki kurulmasın, Kürtlere destek verilmesin.' Bunun için AKP-MHP faşizminin, Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli yönetiminin yapmayacağı bir şey yoktur. Bu uğurda uygulamayacağı vahşet yoktur. Pazarlamayacağı değer yoktur, vermeyeceği imkan yoktur. Her şeyi yapıyor, her şeyi veriyor. Bu amacı gerçekleşsin diye İran'a bile sarılıyor. En azgın düşmanlarıyla bile çekinmeden uzlaşma çabası içerisine girebiliyor. Son dönem geliştirilmeye çalışılan Türk-Rus ilişkileri, Türk-İsrail ilişkileri, Türk-İran ilişkileri bunu ifade ediyor.

Dikkat edelim, Türkiye toplumu karşısında 'işte bu ilişkileri geliştirdik bakın dünyada destekçilerimiz var' diye övünerek moral vermeye çalışıyorlar. Halbuki söz konusu ilişkiler bir savaş ilişkisidir. Büyük bir çıkar çelişkisi, çatışması ilişkisidir. Rusya'yla da, İran'la da, İsrail'le de kurulan ilişkiler öyledir. TC'nin bu güçlerle stratejik veya ideolojik bir yakınlığı yoktur. Tümüyle her şey günlük, anlık ve taktik oluyor. Güncel olarak Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutum alınması, bir olunması karşılığında her türlü değer pazarlanarak bu ilişkiler kuruluyor, sürdürülüyor. Öyle ilkeli bir ilişki değil, kendini satma ve pazarlama ilişkisidir. Mevcut rejim ancak bununla ayakta kalmaya çalışıyor. Çünkü gerçekten de tarihinin en zor dönemini yaşıyor. Evet, katliamlar yapıyor ama katliamlar yapması bir rejimin güçlü olduğunu göstermez, tersine zayıf olduğunun işaretidir. Güçlü olan, sağlam duran bir rejim Paris Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Roboski Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Cizîr Katliamı gibi bir katliam yapmaz. Bu tür katliamlar güçlülüğün değil, zayıflığın sonucunda gerçekleşiyor. Dolayısıyla zayıflığın, çöküşün göstergesi oluyor. Şimdi bu zayıflık çöküş çok daha ileri bir planda yaşanıyor. Bunu her gün kendileri de söylüyorlar. Devleti yönetenler, AKP yönetimi 'ölüm kalım mücadelesi' içerisinde olduklarını söylüyorlar. MHP'si, CHP'si devletin çöktüğünü artık kamuoyu nezdinde açıkça ifade etmekten geri durmuyorlar. Bunu artık devrimci yurtsever güçler, devlet karşıtları, devlete karşı bir propaganda olsun diye söylemiyorlar. Devletin kendisi ve devleti ayakta tutan güçler söylüyor. Gelinen nokta budur. Faşist-soykırımcı rejimin içine düştüğü durum budur.

Bu durumda çöküşü önlemek için, her türlü yönteme başvurarak vahşice saldırıyor. Katliam siyasetini devam ettiriyor. İçte katliam, dışta katliam, demokratik siyasete dönük katliam, halka dönük katliam, gerillaya dönük vahşi saldırı. Suriye'ye işgal, Irak'a askeri giriş. Soykırım, katliam ve savaş mevcut faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ömrünü uzatmasının temel yöntemleri haline gelmiş durumda. Bunlarla ne kadar ömür uzayabilir? Aslında kendisinin ömrünü uzatma gücünün olmadığı açıktır. Bu noktada her şey biraz da karşıt güçlerin, devrimci demokratik güçlerin, halk güçlerinin tutumuna ve mücadelesine bağlıdır. Faşist-soykırımcı rejimin öyle kendisini ayakta tutacak bir gücü yoktur. Gerisi onu yıkacak gücün durumuna kalıyor. Eğer o güç etkili mücadele eder kendini güçlü örgütler, hazırlar ve mevcut faşist-soykırımcı sistemi tümden yıkma, tarihin çöp sepetine atma gücünü gösterirse faşist rejimin artık ömrünü uzatma imkanı kalmaz. Bu güç gösterilmezse ömrü biraz uzar.

Paris Katliamı'na karşı yürütülen mücadele, Özgürlük Hareketi'ni zaferin eşiğine getirdi

Şu an faşist-soykırımcı rejimin ömrünün uzaması kendi çabasına, marifetine bağlı değil, karşıtlarının yani bizlerin durumuna bağlıdır. Ömrü uzayacaksa bu bizim zayıflığımıza dayanarak uzayacak, kısalacaksa da yine bunu biz yapacağız demektir. Kendi varlığı, ömrünün uzaması kendi gücüne bağlı değil, karşıtlarının gücüne ve duruşuna; yani bizim duruşumuza bağlıdır. Devrimci demokratik hareketin durumuna bağlı hale gelmiş bulunuyor. Eğer süreci doğru anlar, kendimizi iyi eğitir, örgütler, planlı örgütlü bir mücadeleyi hamle

düzeyinde yürütürsek; mevcut sistemin çökeceği yenilgiye uğratılıp yok edileceği açıktır. Bu rahatlıkla söylenebilir. İşin bir yanı da budur.

Paris Katliamı'nın 5. yılına girerken genel siyasi-askeri mücadeledeki durum budur. 4 yıllık mücadeleyle zor da olsa acıları çok, bedeli ağır da olsa Devrimci Yurtsever Hareket böyle bir noktaya, yani zaferin eşiği noktasına gelmiş bulunuyor. Eğer bu eşiği atlama gücü gösterilirse bu, faşist soykırımcı rejimin tümden yok edilmesi, tarihe gömülmesi olacaktır. Şimdi aslında biz böyle bir sınavla yüz yüzeyiz. Bu eşiği atlayabilecek miyiz? Dolayısıyla bu kadar vahşi katliam gerçekleştirmiş bir rejimi tarihin çöp sepetine atabilecek miyiz? Bu artık bizim çabamıza kalıyor. Doğru ve yeterli anlamamıza, hazırlıklı planlı örgütlü zafer çizgisinde mücadele edip etmememize bağlı bir durum oluyor.

Paris Katliamı'na karşı yürütülen mücadele, özelde Kürt Özgürlük Hareketi'ni, genelde ise devrimci demokratik hareketi zaferin eşiği noktasına getirmiş bulunuyor. Bu da çok önemli bir durum oluyor. Bu geçen 4 yılı bir de bu mücadele açısından değerlendirmek gerekiyor. Bu 4 yıl Kürdistan'da tarihi gelişmelere sahne oldu. En büyük gelişme Rojava Devrimi'ydi. Bu devrim kendisini DAİŞ saldırısında somutlaşan her türlü katliamcı, imhacı saldırıya karşı koruma, savunma gücünü gösterdi. Bugün 'Demokratik Suriye Devrimi'ne öncülük ediyor. 'Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin öncü bir kalesi konumunu sergiliyor. 'Ortadoğu Demokratik Devrimi'ni aydınlatıyor. Onun önünü açmış ışığı ve kıvılcımı haline gelmiş durumdadır. Bu öyle küçümsenecek bir durum değildir.

Faşist TC devleti, çöküşü önlemek için, her türlü yönteme başvurarak vahşice saldırıyor. Katliam siyasetini devam ettiriyor. İçte, dışta, demokratik siyasete dönük, halka dönük katliam, gerillaya dönük vahşi saldırı. Suriye'ye işgal, Irak'a askeri giriş. Soykırım, katliam ve savaş mevcut faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ömrünü uzatmasının temel yöntemleri haline gelmiş durumda. Bunlarla ne kadar ömür uzayabilir?

Bakurê Kurdistan'da her ne kadar geçen 20-25 yıllık dönemde ortaya çıkan kurumlaşmaları dağıtmak, tasfiye etmek için AKP-MHP faşizmi vahşi saldırılarını kapatma, tutuklama, siyasi soykırım operasyonları biçiminde yürütüyorsa da bu maddi birikime dönük bir saldırı olma özelliğini aşamıyor. Evet, devrimci gelişme içerisinde ortaya çıkmış maddi birikimi tasfiye ediyor, örgütsel yapıyı zindana dolduruyor, tutukluyor ama bu çok maddidir ve geçicidir. İdeolojik-siyasi bakımdan, stratejik-taktik bakımdan bir gelişmeyi kesinlikle ifade etmiyor, tam tersine karşıtının gelişmesine zemin sunuyor, fırsat veriyor ve oraya yönlendiriyor. Bu gerçeği de görmemiz lazım.

Devrimci iradeyi zayıflatmıyor, özgürlük bilincini ve arayışını yok etmiyor. Tam tersine öfke ve tepkiyi çoğaltıyor. Evet, maddi olarak ortaya çıkmış birikimleri eritiyor, dernekleri ya da örgütleri kapatıyor. Bazı çevreleri, milletvekilleri, belediye eşbaşkanları dahil tutuklayıp zindanlara doldurdu. Binlerce insanı tutuklamış durumdadır. Maddi yaşamı sınırlandırıyor ama bu devrimi yok etmek, devrimciliği zayıflatmak, devrimci direnişi azaltmak anlamına gelmiyor. Tam tersine, dikkat edilirse mücadele topyekun direniş düzeyine ulaştı. Önderlik direniyor, gerilla direniyor, özsavunma direniyor, kadın ve gençlik hareketi direniyor, demokratik siyaset direniyor; dağda direniyor, şehirde direniyor, zindanda direniyor. Her yerde bir direniş var. Faşist-soykırımcı rejime karşı direniş Bakurê Kurdistan'da şimdi doruktadır. En büyük kazanım budur, en büyük gelişme budur. Böyle bir direnme ruhu bilinci, iradesi, mücadelesinin şimdi yok edilmekte olan maddi kazanımların on kat fazlasını ortaya çıkaracağı tartışma götürmez bir gerçek oluyor. O nedenle, mevcut saldırılarla devrimin Bakurê Kurdistan'da gerilediği ya da zayıfladığı gibi bir sonuca veya yargıya gidilmemelidir. Tam tersine gelişme sağlıyor.

Evet, maddi, gözle görülen yapılar dağıtılıyor ama devrimci bilinç ruh, irade, öfke, tepki çok daha köklü ve güçlü hale geliyor. Saldırılar devrimci mücadeleyi yok edemiyor. Dolayısıyla mevcut durumda devrimci mücadelenin önü daha açıktır. Devrimci çizgi temelinde mücadelenin her alanda hem de zafer çizgisinde, zafer hedefine bağlı olarak gelişmesi için taşları daha iyi döşüyor, zemini daha güçlü hale getiriyor. Unutmayalım ki, bu direniş sürdüğü müddetçe hem de yakın bir zamanda çok uzun bir süreçte de değil, bu mücadelenin sonu çok köklü büyük zafer kazanan bir devrimci hamleye giriş olacak. Bu da AKP-MHP faşizmini yerle bir edecek. Şu an Bakur'daki mücadele duruşu budur. Bu bakımdan bir gerilemeden söz edilemez. Evet, maddi görülen şeyler yok oluyor ama o bizi zayıflatmıyor, daha mücadeleci kılıyor, daha devrimci kılıyor. Apocu çizgiye daha yakın hale getiriyor.

Paris Katliamı'ndan bu yana geçen, katliama karşı mücadele anlamına gelen 4 yıllık mücadele içirisinde biz bu noktaya geldik. Bakur'da her şey devrimin eşiğine gelmiş olmayı ifade etmektedir. Artık Bakur'u kim yönetecek sorusu ortadadır ve halk her ne kadar ağır acılar yaşıyor, bedel ödüyor olsa da, kendi kendisini yönetme hamlesinin eşiğine ulaşmış bulunuyor. Bundan sonraki süreç bu eşik atlanarak halkın demokratik konfederalizm çizgisinde kendi kendisini yönettiği bir düzeye gelmesi olacaktır.

Daha çok bu süreçte gelişmeler yurtdışında, dış alanlarda oldu. Bu konuda öncülüğü Paris Katliam şehitleri yaptı. Paris şehitlerine Kürt kadınlarının, Kürt halkının, devrimci hareketin sahip çıkması, Kürt Özgürlük Hareketimizi ve Kürt halkının özgür varlığını dünyaya duyurdu. Küreselleştirdi, uluslararasılaştırdı. Bu durum Kobanê ve Şengal direnişi temelinde DAİŞ faşizmine karşı yürütülen mücadelenin insanlık üzerindeki etkisiyle de birleşince, aslında Kürt varlığı ve Özgürlük Hareketimiz küresel bir hareket olma gücüne bu dört yıllık süre içerisinde ulaştı diyebiliriz. Şu an mücadele bölgesel düzeyde sürmüyor, küreseldir. Birinci ve ikinci partileşme döneminde birinci dönemde yereldi, ikinci dönemde bölgeseldi, şimdi küresel düzeye ulaştı. Artık herkes PKK'yi tanıyor. Kürt halkını ve özgürlük mücadelesini tanıyor. Kürt kadınını ve özgürlük mücadelesini tanıyor. '1 Kasım Dünya Kobanê Günü'yle Kürt varlığı ve özgürlüğü küresel boyut kazandı. Biz böyle büyük bir gelişmeye ulaştık.

Paris'te üç yoldaşı katlederek bizi korkutacağını, sindireceğini, darbeleyip yenilgiye uğratacağını sananlara karşı, şimdi küresel düzeyde mücadele eden bir Özgürlük Hareketi haline geldik. 4 yılın hikayesi budur. Önderlik ve şehitler gerçeği böyle bir süreçte mücadele ruhunu, azmini, iradesini daha çok pekiştirdi. Böyle bir pekişmede Paris şehitlerimizin anıları, rolleri tarihidir.

Paris'te üç yoldaşı katlederek bizi korkutacağını, sindireceğini, darbeleyip yenilgiye uğratacağını, yok edeceğini sananlara karşı, şimdi küresel düzeyde mücadele eden bir Özgürlük Hareketi haline geldik. 4 yılın hikayesi budur. 4 yıllık sürecin en yalın ve kısa özeti bu biçimde yapılabilir. Bu, Kürt sorununun çözümü açısından Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü sağlaması açısından en büyük bir gelişmeyi ifade ediyor. En tarihi bir gelişme oluyor. Bu gerçeğinde altını böylelikle çizmek lazım. Bütün bunların gerçekleşmesinde her alandaki direniş DAİŞ faşizmine karşı, AKP-MHP faşizmine karşı yüzlerce, hatta binlerce şehit vererek yürüttüğümüz mücadele rol oynadı ama böyle bir mücadelenin gelişmesinde de Apocu çizgiyi her zaman güçlü kılan şehitler öncülüğü belirleyici rol oynadı. Önderlik ve şehitler gerçeği böyle bir süreçte mücadele ruhunu, azmini, iradesini daha çok pekiştirdi. Böyle bir pekişmede Paris şehitlerimizin anıları, rolleri tarihidir, önemlidir.

'Kadın Özgürlük Mücadelesi Sakine'nin yaşamıdır'

İşte değerlendiriliyor, belgeseller hazırlanmış, bakılabilir. Sara arkadaş gerçeğini çok iyi anlamak gereklidir. Önder Apo; "Kadın Özgürlük Mücadelesi Sakine'nin yaşamıdır" dedi. Partimizin ilk grup döneminden itibaren katılan ideolojik, gençlik çalışmalarında, partileşme sürecinde, zindan direnişinde, gerillada, siyasi ve toplumsal alan çalışmalarında her yerde görev alıp yürüten cesaretiyle, direngenliğiyle, akışkanlığıyla, dinamizmi, hareketliliği, canlılığıyla, hareketimize mücadele ruhu veren bir kişiliği temsil ediyor. Sara yoldaş kişiliğinin Apocu çizginin gelişiminde önemli bir yeri ve rolü var. Bu partileşme sürecine kadın katılımıyla başlayıp zindan direnişinden diğer tüm alan çalışmalarına kadar olan süreçlerde ortaya çıkan bir katkıdır.

Sara arkadaş herhangi bir tereddüt göstermeden bağlanan, katılan, özgürlük amacı doğrultusunda tereddütsüz yürüyen, Kürdistan'ın özgürlüğüyle toplum ve kadın özgürlüğünü en iyi bir biçimde birleştiren, bu gerçekliği ve mücadeleyi coşku içerisinde yaşayan ve yürüten, devrimci-özgür yaşamı bir söz, bir amaç veya ulaşılacak bir hedef değil, günlük olarak yaşanan bir gerçeklik haline getiren bir gelişmeyi temsil ediyor. Bu bakımdan öğrenilecek çok şey var.

Mücadele ruhu, akışkanlık, ele avuca sığmayan kavgacılık, kararlılık, doğru bildiğinde büyük bir dirayetle, cesarette yürüme ve mücadele etme gerçeği, yine her türlü statik tutucu duruşa karşı çok hareketli değişken yapısı devrimci militan özellikler bakımından, Apocu militanlığın gelişimine büyük katkılar sunmuş özelliklerdir. Önderlik özelliklerinin önemli bir bölümünün somutlaşmasını, pratikleşmesini yaşama dönüşmesini ifade ediyor. Bu özellikler nelerdir? Hangi tarihsel süreçlerde, nasıl gelişmiş ve gerçekleşmiş? Bunları irdelemek, araştırmak, anlamaya ve özümsemeye çalışmak önemlidir. O davayı yürütmek, amacı başarmak isteyenler için bu kesinlikle gerekiyor. Ancak böyle bir başarı elde edilebilir. Bunlar tarihi olarak nasıl gerçekleşmiş? Nasıl gelişmiş? Bu konuda konuşuluyor, tartışılıyor, araştırma-incelemeler yapılıyor. Tarihi süreçler belgelerle ifadeye kavuşturuluyor.

Daha önemlisi olan Sara arkadaşın kendisinin anlattıkları var. Kendi anlattıklarıyla Önder Apo'nun değerlendirmeleri var. Bunlar, Sara gerçeğini anlamamız açısından elimizdeki en büyük hazinedir. Katliamın ve şahadetinin yıl dönümü vesilesiyle bu temelde kendimizi sorgulamalıyız. Sara gerçeğini sorgulamalıyız. Onun devrimci militan özgürlükçü özünü, biçimini açığa çıkarma, anlama ve özümseme için çaba harcamalıyız. Bu yıldönümüne böyle yaklaşmak durumundayız.

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların anıları ölümsüzdür

Diğer yoldaşlar da her biri kendi çapında bir özelliği temsil ediyorlar. Daha genç ve kısa süreli mücadele içerisinde olsa da Rojbîn yoldaşın da mücadelemize oldukça büyük katkıları var. Coşku ve heyecanıyla yurtdışı gibi zor bir alanda birçok görevi gerçekten de başarıyla yürütmesiyle, ülkeye, özgürlük mücadelesine, gerillaya ve bu temelde Önderlik gerçeğine olan bağlılığıyla örnek alınacak yanları çoktur. Kendisini hızla eğiterek, bütün enerjisini ve yeteneklerini özgürlük mücadelesinin başarısına en büyük fedakarlıkla sevk eden, katan bir kişilik olmayı bilmiştir. Kendine sakladığı hiçbir şeyi yoktur. Kendini hızla aşıp bir toplum adına özgürlük mücadelesini yürütmesi, özgür kadının sesi olması, bunu en kaygan, zor zeminlerde çizgiye bağlı kalma temelinde cesaretle yürütmesi büyük bir meziyettir. Burada çok değerli özellikler taşıyan bir kişiliğin varlığı ortaya çıkıyor. Bu bakımdan da Rojbîn yoldaştan da öğreneceğimiz, ders alacağımız birçok şey var.

Ronahî yoldaş da öyledir. İster gerillada, dağ alanında, ister gençlik çalışması içerisinde, toplumsal alanda yurtdışındaki faaliyetlerde olsun, her yerde militanca, çıkarsız özgürlük amaçlarına hedeflerine bağlı bir biçimde o genç yaşta bilinç oluşturup yürüyüş gerçekleştirmesi, tabii öğrenilecek çok şeyin olduğunu, öncü bir militanlaşmanın hızla yaratılmış olduğunu bize gösteriyor. Bu yoldaşlar pratik içerisinde de yük omuzluyorlardı. Görev ve sorumluluk üstlenmişlerdi, iş yapıyorlardı. Önderlikle yük paylaşıyorlardı. Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin görev ve sorumluluklarının bir bölümünü omuzlayıp pratikte yerine getirerek, devrimci mücadeleye büyük katkılar sunuyorlardı. Böyle olduğu için toplumu ve kadınları çok etkilediler. Bu temelde de mücadelenin gelişimine, büyük kazanımlar elde etmesine, bu 4 yılda büyük gelişmeler sağlamasına en çok katkıyı yaptılar.

Belki bazıları şehit düştüler mücadele edemediler sanır, tersine en büyük mücadeleyi onlar ettiler. 4 yılda özgürlük hareketimiz yaşadığı gelişmelere en fazla katkı sunan bu yoldaşlar oldular. Onların yol göstericiliği, iradesi, etkisi, manevi gücü bütün hareketi yürüttü, halkı yürüttü. Binlerce militanı yürüttü, kadını-genci yürüttü. Bu 4 yılda binlerce fedai militan şehit verdik. Gençtiler, kadındılar, Kürt halkının özgürlük isteyen evlatlarıydı hepsi. En gözü pek bütünlüklü cesur ve fedakar bir mücadele sürecini biz bu geçtiğimiz 4 yıl içerisinde yaşadık hareket olarak. Bunda tabii birçok etken rol oynadı ama bu biçimdeki mücadele çizgisini oluşturmada Paris Katliamı'nın, Paris şehitlerinin etkisi de belirgindir. Bu gerçeği görmemiz lazım.

Katliamın üzerimizdeki etkileri, bütün toplum üzerindeki etkileri bize öğrettikleri kendimizi yeniden oluşturmamıza, mücadeleye yeniden katmamıza yol açtı. Paris şehitleri olan Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların manevi etkileri, eğitici öğretici çekici iradeleştirici, kararlaştırıcı gerçekliği bizi yeniden ve yeniden yarattı. Kendimizi yeniden yaratmamıza çizgi temelinde mücadeleye doğru ve etkili olarak başarılı katmamıza yol açtı. Büyük katkılar sundu. Bu gerçeği görmemiz lazım. Bu bakımdan yaşadıkları sürece yaptıklarından daha fazla şehit düştükleri süreç içerisindeki bu 4 yılda mücadeleye katkı sundular, hepimiz üzerinde etkide bulundular. Dolayısıyla mücadeleyi yürütmemizde devrimci militan olarak ayakta kalıp yürümemizde emekleri, katkıları çoktur. O kararlı, iddialı, iradeli duruşları düşmanı dünyanın dört bir yanında korkuya sokan yürüyüşleri hepimize güç verdi, cesaret verdi, bilinç ve irade kazandırdı.

24 Temmuz faşist-soykırımcı saldırısına karşı aslında bu ruhla direndik. Kobanê bu ruhla direndi, Cizîr, Sûr, Silopî bu temelde direndi. Şirnex, Gever, Nisêbîn bu temelde direndi. Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında Kürt halkı ve dostları böyle bir militan öncü ruha sahip oldukları için bu kadar cesur ve fedakar davrandılar. AKP-MHP faşizminin ve soykırımcılığının en vahşi alçakça saldırılarına, yakıp yıkmalarına karşı tarihin en güçlü fedai duruşunu, cesaret ve fedakarlığını geliştirdiler.

Günümüzde ulaştığımız düzey budur. Paris Katliamı'nın 4. yıl dönümünde üzerinde yoğunlaşmamız gereken boyutları bizce bunlardır. Katliamın etkilerinin ve şehitlerinin yol göstericiliğinin bizim 4 yıllık süreci kazanmamızdaki rolünü doğru görmemiz, yeterince bunu bilince çıkartarak 5. yıl mücadelesine bu temelde daha güçlü katılmamız ve mutlaka Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların anlık yaşadıkları özgür yaşam gerçeğini tüm halka taşımak ve sürekli yaşanır kılmak bizim boynumuzun borcudur, görevimizdir. Bunu büyük bir bilinçle, iradeyle, örgütlülükle yaptığımız ölçüde ancak bu şehitler gerçeğine sahip çıkmış oluruz.

Önderlik gerçeğimizi güçlendiren, uluslararasılaştıran bu şehitler gerçeğine doğru anlayarak, sahip çıkarak, izlerinde doğru yürüyerek önümüzdeki devrimci görev ve sorumlulukları başaracağımıza inanıyoruz. Devrimimizin geldiği eşiği bu temelde rahatlıkla, kolaylıkla ve etkili bir biçimde atlayacağımıza, Kürt varlığını ve özgürlüğünü artık geri döndürülemez bir kesinliğe ulaştıracağımıza inanıyoruz. Hem komploya hem de katliamlara karşı mücadeleyi bu temelde yürüteceğimizi belirtiyoruz.

Bu anlamda Önderlik çizgisinde yürütülen mücadele, şehitlerimizin öncülüğü, Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşların anıları ölümsüzdür. Özgürlük Mücadelemizde yaşıyor ve hep yaşayacaktır. Onların öncülüğünde Özgürlük Mücadelemiz her zaman zaferden zafere koşacak, anıları sürekli Özgürlük Mücadelemizi aydınlatacaktır.

■■■

Mücadele tarihimiz boyunca kadının öncülüğü her zaman belirleyici olmuştur

Tüm görkemi ile devam eden Rojava kadın devrimimiz, Bakur'da gelişen özyönetim direniş mücadelemiz Minbic, Rakka ve Êzidî Kadınların İntikam Hamlesi DAİŞ şahsında egemen erkek zihniyetine, kültürüne karşı büyük bir özgürlük, demokrasi ve direniş duruşu olarak tarihe ve topluma mal olmuştur. Kadın Özgürlük Mücadelemiz radikalleşerek süreklileşiyor, toplumsallaşıyor.

KJK Koordinasyonu

Egemen erkek zihniyetine, sistemine dayalı bir çağ kapanırken, kadın eksenli bir çağa giriş yapmaktayız. Bu geçiş sürecinin artan saldırıları, yönelimleri cinsiyetçiliği tırmandırırken, kadınlar şahsında toplumun direniş gücü ve örgütlülüğü de gittikçe gelişmektedir. Egemen erkek sisteminin çöküşünün yol açtığı değişimlerin en fazla yaşandığı yer Kürdistan merkezli Ortadoğu'dur. Tüm görkemi ile devam eden Rojava kadın devrimimiz, Bakur'da gelişen özyönetim direniş mücadelemiz Minbic, Rakka ve Êzidî Kadınların İntikam Hamlesi DAİŞ şahsında egemen erkek zihniyetine, kültürüne karşı büyük bir özgürlük, demokrasi ve direniş duruşu olarak tarihe ve topluma mal olmuştur. Kadın Özgürlük Mücadelemiz radikalleşerek süreklileşiyor, toplumsallaşıyor. Bu güç, irade ve örgütlülük gittikçe tüm kadınları, toplumu etkiliyor. Bu temelde kadın dayanışması ve ortaklaşması gittikçe daha da güçlü gelişiyor.

Savaşlar kapitalizmin yapısal krizidir

2016 yılı, uluslararası güçlerin iç çelişkileri ve hegemonya savaşlarının sonucu olan Üçüncü Dünya Savaşı'nın adım adım örüldüğü ve giderek kızgınlaştığı bir yıl olmuştur. Üçüncü Dünya Savaşı'nın asıl nedeni; kapitalizmin krizli yapısıdır. Kapitalizm, kendisini kriz ve krizlerin yoğunlaşmış hali olan savaşlar üzerine kurmuştur. Kapitalizmin ekonomi anlayışı da savaşa ve silaha dayanır. Adeta birbiriyle silah üretimi yarışına giren devletlerin, bu silahları piyasaya sürmesi için kuşkusuz savaşlara ihtiyaçları vardır. Bu savaşlarla, temel insani değerlere, inançlara, toplumsal birlikteliğe yönelip, halkları birbirine kırdırırlar. 3. Dünya Savaşı'yla Ortadoğu'da gördüğümüz tablo bunu göstermektedir.

Kentler yerle bir edildi, insan bedeni akla hayale sığmayacak bir şekilde parçalandı ve vahşet topluma kanıksatılmaya çalışılıyor. Fiziki yıkımın yanı sıra toplumsal ahlak ve kültürel değerlerinde hedef alındığı 3. Dünya Savaşı'nda, kapitalist-emperyalist sistem, Ortadoğu'da çeteler eliyle, kadın kırımı kadar tarih, kültür, toplumsal hafıza kırımını da yapmaktadır.

Kapitalizm, Ortadoğu'yu tamamen teslim almak için her şeyden önce, geçmişini, hafızasını tamamen silmeyi amaçlamaktadır. Antik kent Palmira'nın bu derece talan edilmesi, Amed Sur içinin yıkılması, toplumlar açısından kutsal bulunan yerlerin, türbelerin yok edilmesinin ardında yatan gerçek budur. Halkların direngen, yaratan, varlık kazanan değerleri hem fiziki olarak yok edilmekte hem de bir daha canlanmamak üzere toplumsal hafızlarda silinmeye çalışmaktadır. Ortadoğu ise Kürdistan merkezli gelişen Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ile bu saldırılara karşı direnmektedir.

Savaş dönemleri kadın düşmanlığının hortladığı dönemlerdir

Savaş anları kaos anlarıdır. Statükoların sarsıldığı, yıkıldığı anlardır. Ortaya çıkan fırsatları politik ve taktiksel olarak iyi değerlendiren güçler, kaos aralıklarından güçlü çıkabilirler. Bu fırsatlar sadece askeri-siyasi hamlelerle değil, tarihsel-toplumsal, kültürel derinlik ve gereklilik temelinde yürütülecek politikayla değerlendirilirse sonuç alıcı olur. Paradigmamız bu kapsama, derinliğe ve güce sahiptir. Rojava Devrimi'nin ilk adımları dahi tüm Ortadoğu'ya umut olmuştur. Şu an ulus devlet yapılanmalarının tüm çabası bu umudu yok etmek içindir. Kapitalist sistemin ulus devlet yapılarına karşı tarih bizden, demokratik modernitenin hakikat savaşçıları olarak mevcut Ortadoğu gerçeğini özgürlük hakikatine taşıma temelinde paradigmamızı pratikleştirmemizi beklemektedir. Rojava Devrimi bunun için bir adım olsa da, Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigmamızı tüm Ortadoğu halkına taşıyıp, yaşamsallaştırma görev ve sorumluluğumuz vardır. Çünkü Ortadoğu'da kapitalist-emperyalistlerin üçüncü güçler üzerinden yürüttüğü savaş insanlığa karşı geliştirilen bir savaştır. Dikkat edilirse 2016 yılı sonunda Amerika'da yapılan seçimler Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakteriyle bağlantılı sonuçlanmıştır. Başkan olarak seçilen Trump, iktidar için her şeyi mübah görecek ve savaşı nereye sürükleyeceği kestirilemeyecek bir karakterdir. Kadın düşmanlığını, lümpenizmi, milliyetçi duruşunu kendi vizyonu olarak seçim sürecinde topluma açık sunması boşuna değildir. Savaş dönemleri kadın düşmanlığının, milliyetçiliğin, kültürsüzleşmenin hortladığı dönemlerdir. Trump'un seçilmesi, ABD'nin savaşa nasıl bir yön vermek istediğinin verileri olarak da anlaşılabilir. Nitekim bakanlık seçimlerinde ağırlıkta asker kökenli kişilere yer vermesi de her yönüyle savaş endeksli bir politika yürütüleceğinin göstergesidir. Kapitalizmin ana besini olan milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik, bilimcilik hastalıklarını körükleyerek, dünya savaşını daha da besleyecek bir gidişat görülmektedir.

Mültecileşen kadınlar fuhuş sektörünün cenderesinde

Doğu ile Batı arasında hep var olan kültürel, toplumsal çelişki ve kopukluk savaşla daha da derinleşmektedir. Çelişki farklılıktan kaynaklı değil, Batı'nın Doğu'ya 'daha fazla nasıl sömürebilirim' gözüyle bakması nedeniyledir. DAİŞ vb çeteleri kendi elleriyle icad edip Ortadoğu'ya salan uluslararası güçler, savaşı kendi ülkelerinden uzakta vermeyi esas alsalar da, savaşın sonuçları bir şekilde kendi ülkelerine yansımaktadır. Dönem dönem yaşanan şiddet saldırıları, Batı'da bir Doğu fobisi oluşturmakta, olası saldırı psikolojisi Doğu ve Batı arasındaki mesafeyi daha da açmaktadır. Savaş Batı'dan uzak bir coğrafyada, Ortadoğu'da yaşansa da, savaşın sonuçları Batı'da da milliyetçiliğin ve sağcılığın güçlenmesini getirmektedir. Giderek sağ partiler iktidarlaşmaktadır.

Mülteciler bu savaşın yarattığı bir çözümsüzlük krizi durumundadır. Mültecilere yapılan hem fiziki hem de kültürel soykırımdır. Denizlerde boğulmaları bir fiziki soykırımken, gittikleri yerlere entegre olmalarının istenmesi de bir kültürel soykırımdır. Batı'ya yaşanan göç, ucuz iş gücü olarak bir sömürü kaynağı olsa da, bunun istenen düzeyi aşması Batı'nın rahatının bozulmasını da getirmektedir. Doğu'nun tepkisinin bu mülteci akınıyla Batı'ya taşınması da, Batı için bir başka fobidir. Mülteciler, istenmeyen insanlar olarak devletlerin, özellikle Türkiye'nin, kirli pazarlıklarda birbirlerine karşı bir tehdit kartı olarak kullandığı bir 'araç' durumuna indirgenmişlerdir. Savaşın bir sonucu olarak da, göç yollarına düşenlerden en ağır bedel ödeyenler ise kadınlardır. Mültecileşen kadınlar fuhuş sektörünün cenderesine alınmak istenmektedir. Sınır kentlerinde mülteci kızlar ikinci, üçüncü eşler olarak alınıp satılan bir ticaret metasına dönüştürülmüştür.

Rojava Devrimi ile yeni bir uygarlık doğuşu yaşanmaktadır

Savaşın merkezi Suriye olarak somutlaşırken, bu savaşın asıl kaderini ve gidişatını belirleyen Rojava Devrimimiz olmuştur. Rojava Devrimi, dünya devrimler tarihinde kapitalist sistemin, liberalizmin entegre çarklarına, yaşamına karşı en iddialı devrimsel çıkışlardan biri olarak alternatif ideoloji ve buna göre bir toplumsal sistem inşasını yaşama geçirmekte ve tüm saldırılara karşı direnişini sürdürmektedir. Yeni bir uygarlık doğuşu yaşanmaktadır. Rojava Devrimi, uluslararası güçlerin Suriye'yi kendi aralarında istedikleri gibi paylaşmalarının önündeki engel ve egemen uygarlık sistemine karşı alternatif toplumsal sistem olan demokratik modernitenin ilk somutlaşması olmuştur. Buna karşı uluslararası güçlerin kendi çıkarlarına göre devrimin direniş gücünden yararlanmak istedikleri ama devrimin toplumsal-siyasal bir sistem olarak somutlaşmasını engellemek için her türlü kirli oyunu oynadıkları açıktır. Buna karşı Rojava Devrimi'nin, Demokratik Suriye Federasyonu olarak sistemleşmesi, Minbic, Rakka hamleleri ile başta Araplar, olmak üzere, bölge halklarının DAİŞ'ten kurtuluşuna öncülük edilmesi, Özgürlük Hareketimizi tüm Ortadoğu halkları açısından tek umut olarak somutlaştırmıştır. En fazla da kadınlar için bir umut oluşturmuştur. Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak karakterini kazanmış ve öyle de ilerlemektedir. Savaşın en ağır bedelini ödeyen kadınlar, Rojava'daki kadın direnişinden cesaret almaktadır. Dahası Minbic'de gördüğümüz gibi DAİŞ'ten en fazla zarar gören kadınlar, yine özgürlüğün kıymetini de en fazla bilenler olmuştur.

Tarihsel Kürt siyaseti devrededir

Savaşın merkezi Suriye'de tüm uluslararası güçler birbiriyle savaş halindedir. Kendileri birebir savaşa girmeyip, destekledikleri güçler sıcak savaş halindeyken, hegemon üst güçler arasında ise adeta soğuk savaş yaşanmaktadır. Türk devletinin Suriye'de yürütülen savaşını da vekaleten DAİŞ çeteleri verdi. Ancak daha sonra Türk devleti de Halep, Cerablus ve son olarak da El Bab'a girerek vekaleten yürütmüş olduğu savaşa fiili olarak katılarak yeni bir aşamaya taşıdı. Rojava'ya giriş, Türkiye'ye her halükarda kriz olarak dönmektedir. Bab'a gelip dayandığında ilerlemesinin koşullarının önü kesilmiştir. Fakat Türkiye'nin Cerablus'tan Rojava'ya girmesinin ve ilerlemesinin önünü almamak, bizim açımızdan ciddi bir taktik hata olmuştur.

Uluslararası güçler bizim dinamik savaş gücümüzden yararlanmak istemiş, fakat şimdiye kadar siyasi statü konusunda hiçbir somutlaşmaya değinmemeleri ise tarihsel Kürt siyasetinin hala devrede olduğunun ifadesidir; Kürtler savaş gücü olarak öne sürülür, sonra da savaşın kazanımları hegemon güçlere mal edilir. Dolayısıyla hegemonya mücadelesi veren güçler, Rojava Devrimi'nde hedeflediğimiz düzeyi yakalamadan bizi, Türkiye ile sınırlandırmak istemişlerdir. Türkiye'nin Cerablus ve Bab'a dayanmasının nedeni budur. Kürdistan eksenli gelişecek olan Ortadoğu Devrimi'ni engellemek ve devrimi, Rojava Kürdistan'ında boğmaktır. Rojava Devrimi'ni kendi öz gücümüzle başlattık, başardık ve yürütüyoruz. Uluslararası güçler ve dengelere dikkat etmek kadar, devrimin asıl kaderini belirleyecek olan yerinde ve zamanında ideolojimiz doğrultusunda doğru politikayı belirleyip yaşamsallaştırmaktır.

Şengal'in özerkliğini inşada stratejik bir güç olarak hep var olacağız

Mûsil operasyonunun başlamasıyla birlikte savaşın bir diğer merkezi Başûrê Kurdistan olmuştur. Burada ise uluslararası ve bölgesel güçler, yine KDP ve Türkiye, Mûsil hamlesi vesilesiyle bizim alanda stratejik bir güç olarak açığa çıkmamızı engellemek için ellerinden geleni yapmıştır.

Hatırlanacağı üzere, Şengal'i DAİŞ çetelerine karşı savunan, Êzidî kadın ve çocuklarının feryadına yetişen PKK gerçeği olmuştur. Buna rağmen de özellikle KDP ve Türkiye, PKK'nin Şengal'den çıkması için açıktan tehditlerde bulunmuş ve 'PKK Şengal'den çıkmazsa Türkiye saldırır' tehdidiyle Şengal'in geleceğini kendi ipoteğine almaya çalışmaktadır. Şengal'e ya da Medya Savunma Alanları'na Türkiye'nin saldırı hazırlıkları, KDP ve Türkiye'nin hareketimiz karşısında ortaklaştıkları konular olmaktadır. Her iki kesim de hareketimizin ilerleyişi karşısında kendi varlıklarını tehlike altında hissetmektedirler. Türkiye'nin Şengal ya da Medya Savunma Alanları'na saldırısı aslında KDP'nin halk gözünde tamamen bitişi olacaktır. Halk, KDP bu operasyona aktif katılsa da katılmasa da Türkiye'nin alana girişini KDP'den bilecektir. Aynı zamanda Türkiye'nin Başûrê Kurdistan'a saldırması demek, savaşın tüm Başûr'a yayılması anlamına gelecektir. Nasıl ki, Türkiye kendi sınırlarını aşıp Başûr'da bize saldırma hakkını görüyorsa biz de onu Başûr'da bulunduğu her yerde vurabiliriz.

Şengal bir sembol olmuştur. Tüm dünyanın gözleri önünde pêşmergenin kaçışı, aslında KDP'nin Şengal'de bittiğinin resmi olmuştur. Şu anda Şengal'deki en meşru güç Özgürlük Hareketi güçleridir. Çünkü DAİŞ tarafında gerçekleştirilen soykırım saldırısı karşısında

peşmergeler halkı korumamış, katliamla yüzyüze bırakıp kaçmış, bunun üzerine Özgürlük Hareketi gerillaları halkı korumak için harekete geçmiştir. Bu durum bizi alandaki en meşru güç kılmaktadır. Kadın savunma güçlerimiz, örgütlülüğümüz Şengal de kalıcıdır. Şengal'in özerkliğinin inşasında, stratejik bir güç olarak hep var olacağız. Êzidî kadın ve genel meclisinin irade ve güç olmasının biricik teminatı özsavunma güçlerimizdir.

Rojhilat'ta esas almamız gereken toplumsal örgütlenmedir

İran devleti de hegemon güçler gibi Ortadoğu savaşına fiilen girmeden, savaş olan yerlere müdahale ederek hem hegemonya yarışına katılmakta hem de Özgürlük Hareketimize karşı savaşmaktadır. Rojava Devrimi'ni, AKP ve KDP gibi açıktan olmasa da, bugüne kadar en fazla alttan içini boşaltmaya çalışan güç İran'dır. Yine Başûr'da güç olmamızı istememektedir. Türkiye ile her zaman savaş halinde olmamızı kışkırtmaya çalışmaktadır. İran için Bakur, Başûr ve Rojava'da zayıf bir PKK, dolayısıyla Rojhilat'ta da halka ulaşamayacak PKK anlamına gelmektedir. Oysa ki, Rojhilat halkı ve özellikle kadınları özgürlüğe en fazla susamış ve bir o kadar da özgürleşmeye açık bir toplumsal hakikati ifade ediyor ve İran'ın baskı politikaları buna engel olamaz. Rojhilat'ta en fazla üzerinde durmamız gereken toplumsal örgütlenmedir. Ve İran devleti, bu nedenle topluma ulaşmamızın tüm yollarını tıkama çabası içindedir.

Savaşın merkezi Suriye'den sonra Türkiye'dir

Son üç yıl, mücadelemiz açısından hem yoğun hem de ağır bedellerin ödendiği yıllar oldu. Fakat önemli bir özgürlük düzeyi ve imkanı açığa çıktı. Bu elbette öncelikle Kürdistan'ı aralarında paylaşan devletler açısından bir tehlike olarak görülmektedir. Bu korkunun asıl merkezi ise Türk devleti olmaktadır. Türk devleti, bugünkü temsilcileri Erdoğan ve AKP iktidarı, Özgürlük Hareketimiz'in kazanımlarına nerede olursa olsun saldırmayı bir görev olarak görmektedir. Bu nedenle 3. Dünya Savaşı'nın Suriye'den sonraki merkezi Türkiye'dir.

Türk devleti, Önderliğimizin halkların barışına yönelik adım adım ördüğü çözüm sürecini kendi iktidarı için bitiş olarak görmüş ve Erdoğan, halkların onurlu barışı yerine, AKP faşizmini inşa temelinde tüm Kürdistan'a olduğu kadar, tüm Türkiye halklarına karşı bir savaş açmıştır. Halkların özgürlüğü egemen güçler açısından iktidarın zayıflaması demektir. Çünkü uyanan halklar ilk önce iktidarların kendilerinden gasp ettiği toplumsal haklarını geri isteyeceklerdir. Türk devleti aslında çözüm sürecini, Kürt halkının sistemle olan çelişkilerini köreltmek için kullanmak istemiştir. Fakat tam tersi özgürlük umudu yeşerip tüm Türkiye'yi etkileyince kara faşizme dönüş yapmıştır.

Sömürgeciliğe karşı halkı ayakta tutan direniştir

Direniş güç verir, bütünleştirir, topluma toplum olduğunu hissettirir. Sömürgeciliğe karşı bir halkı ayakta tutan direniştir. Özyönetim direnişleri devletin yüreğine korku salmıştır. Türk devleti yıl boyu özyönetim direnişinin yarattığı etkiyi kırmak için gerilla üzerine saldırılarını artırmış, özellikle Medya Savunma Alanları'nı hedef almıştır. Yıllardır girmediği, gözden çıkardığı alanlara girmeye çalışarak, tekrar almaya çalışmaktadır. Bakur, Başûr sınırını koparmak kadar Medya Savunma Alanları'nı parçalamak ve işlevsiz hale getirmek istemektedir. Düşman çok keskin bir savaş veriyor gibi görünse de, tüm savaş gücü tekniğe dayalıdır.

Türk devleti bu yıl askeri saldırılar kadar siyasi saldırılarını da yoğunlaştırmıştır. Yine siyasal alanda ardarda yaptığı tutuklamalarla siyasi soykırım saldırılarını sürdürmüştür. Tutuklamaları nabız ölçerek, alıştıra alıştıra yapmış olması toplumsal muhalefet refleksini kırmıştır. Geliştirdiği OHAL süreciyle de yaşanan şiddeti, işkenceleri, günlük hukuksuzlukları "takdir-i ilahi" gibi sunmaktadır. Halkların direniş ile kazandığı mevziler OHAL kararnameleriyle geri alınmaktadır.

Türk devleti, geçtiğimiz sonbaharla birlikte yoğunlaştırdığı saldırılarla yılın kazananı olmak istiyor. Bakur'da kayyum ve tutuklamalar, Rojava'da kantonların birleşmesini engellemek, Başûr'da Mûsil hamlesine katılmamızı engellemek, Medya Savunma Alanları, Şengal, Mexmûr'a operasyon tehdidiyle Kürt halkını dört taraftan vurabileceğinin algısını yaratmaya çalışmaktadır. Kendi genelkurmaylarının Ertuş Kalesi Savaşı için belirttiği, 'Ölüm kalım savaşı' tanımlaması, aslında yıl boyu süren savaşın adıdır. Bu savaş, Türk devleti açısından ölüm kalım, kader savaşı olmuştur. Özyönetimle başlayan, Minbicle süren, Tola Jinên Êzidî hamlesiyle ilerleyen, Rakka hamlesi ile büyüyen direniş, Özgürlük Mücadelemizin stratejik kazanımlarıdır. Birbirini tamamlayan ve özgürlük düşmanı tüm güçleri vuran hamleler olmuşlardır. En fazla da faşizmi yükselterek varlığını sürdürmeye çalışan AKP ve Erdoğan'a karşı başarılı hamleler olmuştur.

Uluslararası güçler AKP ve Erdoğan faşizminin bu gidişatından rahatsız olsalar da, Erdoğan'a verdikleri tavizin nedeni Özgürlük Hareketine saldırtarak Hareketimizin tasfiyesini sağlamaktır. Bu nedenle uluslararası güçlerin Türkiye'ye müdahale edeceği gibi bir beklenti yerinde olmaz. Ulus devletin özü, faşizmdir. Gerekli gördüğü dönemlerde faşist karakterini daha açık gösterir. Kapitalist-emperyalist güçler de, alternatif özgür bir toplum ve demokratik modernitenin inşasının somutlaştıran bir devrimci hareket yerine yerine faşist karakterli, istedikleri zaman alaşağı edecekleri bir iktidarı tercih ederler. Toplumun binlerce yıllık tarihinde edindiği demokratik komünal değerleri ve hafızası kolay kolay yok olmaz; egemenlik altında olsa bile demokratik modernite değerleri toplumun yaşamının ayrıntılarında, kültüründe ve hafızasında hep yaşar. Oysa iktidar odaklı güçler yıkıldığında, kimse arkalarından bakmaz. Bu nedenle uluslararası güçler Erdoğan'a daha da taviz vereceklerdir. Özgürlüğü; uluslararası güçlerin dengesi, iç çelişkileri üzerinden değil, kendi direniş gücümüz, halkları örgütleme gücümüzle kazanacağız. Toplumun gücüne güvenmek, özgürlüğün inşasının temelidir. Bu nedenle önümüzdeki süreçte mücadele yöntemimiz; bekleyen, dengelere takılan bir tarzda değil, başta Önderliğin özgürlüğü olmak üzere, demokratik ulusun inşasına kilitlenmiş atılımcı, inisiyatifli bir ruhla mücadele etmek olacaktır.

Önderliğimiz en zor koşullarda bile Kadın Hareketi'nin gelişimine dair projeler oluşturmuştur

Önderliğimizin geliştirdiği demokratik ekolojik, kadın özgürlükçü paradigmanın hayata geçmesi, toplumsal örgütlenme ile somutlaşması Hareketimizi dünya çapında meşrulaştırmış ve Önderliğimize olan ilgiyi artırmıştır. Hatta mücadele saflarına katılan Arap yoldaşların da dediği gibi, "Önderlik, artık sadece Kürt, Kürdistan halklarının değil, tüm Ortadoğu'nun Önderliği" haline gelmiştir. Bu temelde 2017 yılını planlarken tüm mücadele alanlarımızın temel gündemi; Önderlik olmalıdır. Düşman, bizi saldırılarla meşgul ederek, Önderlik gündemini soğutmaya çalışmaktadır. Oysa her saldırının Önderliğe yönelik bir saldırı olduğu bilincinden hareketle her eylemin Önderliğin özgürlüğü için yapılması gerekmektedir.

Tüm alanlarda Kadın Hareketi'nin katılımı belirleyici bir misyona sahiptir. Kadının toplumsal inşaya katılımı demokrasinin ve toplumsal özgürlüğün rengini belirleyen temel etkendir. Bu nedenle Önderliğimiz en zor koşullarda bile Kadın Hareketi'nin gelişimine dair projeler oluşturmuştur. Müzakere sürecine dahi kadını savaşın bir tarafı olarak gördüğü için, çözümün de muhatabı şeklinde katılımını gerekli görmüştür. Devletin ise en fazla zorluk çıkardığı bir husus kadın cephesinin müzakerede bir taraf olarak katılması olmuştur. Önderliğimiz bunu heyetteki arkadaşa, "Sizi buraya getirmek devleti değiştirmek kadar zor oldu" şeklinde ifade etmiştir. Çözüm masasının devrilmesiyle en fazla saldırıya maruz kalan da Kadın Hareketi'nin kazanımları olmuştur. Özyönetim direnişlerinin ilk şehitlerinden olan Ekin Van yoldaşa yapılan uygulama, bu savaşın şiddet ve kadını hedef almadaki vahşet boyutunu göstermiştir. Özyönetim direnişi karşısında vahşileşen devlet çetelerinin cinsiyetçilikte vardıkları boyut budur.

Kadın kazanımlarına saldırı ideolojik bir saldırıdır

Savaş demek, önce cinsiyetçiliğin hortlatılması demektir. Erkek kendi gücünü öncelikle kadın üzerinden ispatlar. Bu nedenle savaşa hazırlanan erkeğin önce zihniyeti, dili, davranşı cinsiyetçi bir yapıya büründürülür.

Savaşa gittiğinde de önce kadına saldırır, bir ganimet olarak el koyar. Çünkü kadın toprakla eşdeğerdir. Toprağına el koymakla, kadına el koymak aynı şeydir. O yüzden karşıt güçlerin zayıf noktası kadındır ve "önce kadın" vurulur. Biz ise savaş kanunlarını alt üst etmiş bir hareketiz. Savaşımızın en güçlü mevzisi kadınların elindedir. Kadın gerilla ordusu YJA Star'ın büyük savaş tecrübesi, Rojava'daki savaşta YPJ öncülüğü Şengal'de YJŞ direnişçiliği tüm dünyayı büyülemiştir. Bakur'da özyönetim direnişine kadınların öncülük etmesi erkeği de direnişe çekmiştir. Sûr'da Berfîn Cizre, Cizîr'de Rûken Xoser, Şirnex'te Zeryan yoldaşlar direnişin öncüsü ve sürükleyeni olmuşlardır. Sêvê, Pakize, Fatma, Asya Yüksel, Taybet Ana toplumsal direnişte kadının öncülük çizgisinin sembolü olmuşlardır.

Kadın Hareketi'nin demokratik siyasete katılımı Bakur ve Türkiye'de siyasetin rengini de değiştirmiştir. Demokrasi alanında atılan en radikal adım kadının siyasete aktif katılımı olmuştur. Diğer kurumlaşma ve örgütlenmelerin hiçbiri kadının siyasete katılımı kadar siyasetin rengini demokrasi yönünde değiştirmemiştir. Özellikle eşbaşkanlık sistemi ve kadının eşit temsiliyet temelinde katılımı, demokrasinin pratikleşmesinde bir sıçrama noktasıdır. Yıllarca verilen mücadele ve sağlanan birikimin bir sonucudur. Kadınlar siyasi partiden kurumlara, belediyelere kadar katılımlarıyla sürükleyici olmuşlardır. Bu nedenle devletin bu alanlara yönelik saldırılarının ilk hedefi, kadınlar ve Kadın Hareketi'nin kazanımları olmuştur. Kadın kazanımlarına saldırı sadece bazı kadınların tutuklanması veya kadın kurumlarının kapatılması değildir. Saldırı ideolojik bir saldırıdır.

Kadına karşı şiddetin, katliamın, taciz ve tecavüzün AKP ve Erdoğan döneminde büyük artış sağladığı açık ortadadır. Dikkat edilirse tecavüzün meşrulaştırılmasını yasalaştırmaya çalışmıştır. Üstelikde 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle eylem yapılan bir dönemde yasayı gündeme getirmiştir. AKP ve Erdoğan faşizmine göre kadının yeri; siyasette, toplumsal öncülükte özne değil, çocuk doğuran, erkeğin kölesi ve eklentisi bir nesnedir. Hazırlanan yasalarla kadının bu konumu, cinsiyetçilik ve tecavüz kültürü kurumsallaştırılmaya çalışılmaktadır.

Nasıl ki demokrasinin rengini kadın katılımı ve öncülüğü belirlerse faşizmin karanlığını ise erkek egemenliğinin katılığı belirler. Faşizmde kadının yeri ancak tecavüz edilen, katledilen, sürekli şiddet altında bir pozisyonda tutulmaktır. Nitekim Türkiye'de somutlaşan erkek şiddeti, devlet faşizminin toplumsal dokuya yansımış boyutunu göstermektedir. Devletin halklara dayattığı baskı ve şiddeti, erkek evde ve sokakta kadına karşı uygulamaktadır. Erkeklerin DAİŞ yöntemiyle kadınları katletmesi, sistemin erkeği vahşileştirme düzeyinin en somut ifadesidir.

Bu anlamda Türk devletinin, kadın hareketine yönelik açtığı savaş, demokratik modernitenin öncü gücüne yönelik açılan bir savaştır ve ideolojiktir.

Türkiye'de yükselen faşizmin basını, aydınları pasifize ettiği, toplumu baskıladığı bir süreçte yine kadınlar sokağa çıkmaya cesaret etmişlerdir. 'Cinsel istismar' yasasına karşı kadınların sokaklara dökülmeleri Erdoğan'ı bu yasadan geri adım attırmıştır. Tabii bu şimdilik bir geri adımdır ve ancak kadın mücadelesi sürerse tekrar gündeme gelmesinin önü alınabilir. 25 Kasım İstanbul eylemliliği, yine kadınların baskılara boyun eğmezliğinin göstergesi olmaktadır.

En son 25 Kasım etkinlikleri özellikle İstanbul'da çeşitli sol, demokrat, feminist kadın çevrelerinin katılımı ile büyük bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüşte AKP'nin kadın politikaları protesto edildi. Bu da Türkiye'de mevcut faşist AKP rejimine karşı ciddi bir kadın muhalefetinin olduğunu göstermektedir. AKP-Erdoğan faşizmini parçalamak için önümüzdeki mücadele sürecinde Türkiyeli kadınlarla mutlaka ortak platform ve örgütlülüklerimiz güçlendirmeliyiz. Sistem karşıtı olan en örgütlü dinamiğin kadınlar olduğu gerçeğinden hareketle, faşizmi parçalayacak olanın da kadınlar olacağı bilinmelidir.

Kadına karşı saldırılar, faşizmin adım adım örüldüğü Türkiye'de çok açık bir şekilde yürütülürken, bu tüm dünyadaki kadına yönelimden bağımsız değildir. Yaşanan özünde uygarlık krizidir, kapitalist sistemin yaşadığı tıkanma ve krizdir. Kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, kadın üzerindeki cinsiyetçi politikaları da derinleşmektedir. Kapitalizm erkek egemen sistemin zirvesidir ve kadın emeğinin sömürülmesinin, kadına karşı şiddetin zirveye ulaştığı, kadına yönelik katliam ve saldırıların kadın kırımı noktasına ulaştığı bir çağdır. Kapitalizmin cadı avı adıyla kadın kırımı üzerine inşa edildiğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Kapitalizm ne zaman kriz ve bunalım yaşarsa hıncını kadından çıkarmak istemiştir. Amerika'nın seçilen yeni başkanının cinsiyetçi karakteri ileride dünyada nasıl bir kadın politikası izleneceğini göstermektedir. Avrupa'nın birçok ülkesinde kadınların mücadele ile kazandığı haklar iptal edilmektedir. Asya'da kadın ve kız çocuklarına yönelik cinsel şiddet yaygınlık kazanmakta, toplu tecavüzler yaşanmaktadır. Latin Amerika'da kadın katliamları devam etmektedir. İran devletinin kadın düşmanı ve cinsiyetçi politikaları idam, recm, muta nikahı ve uyuşturucu bağımlılığı biçiminde üst düzeydedir. Kapitalist modernite en krizli dönemini yaşadığı bu süreçte yine en fazla kadın bedenini, emeğini, iş gücünü, duygu ve düşüncesini sömürerek ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Bugün Ortadoğu'da sürdürülen 3. Dünya Savaşı'nda en fazla bedel ödeyen kadınlardır. Şengal Katliamı, özünde bir kadın katliamıydı ve biz kadınlar açısından unutulmazdır.

Bu nedenle de Ortadoğu'da, Özgürlük Hareketimizin umut haline gelmesi, kadınlara vaad ettiği özgürlükle ilgilidir. En fazla kadınların özgürlüğe ihtiyacı vardır ve Ortadoğu halkları içinde en fazla kadınlar bu anlamda bize yakınlık duymaktadır. Mücadele tarihimiz boyunca kadının öncülüğü her zaman belirleyici olmuştur. Kadınlar asla meydanları boş bırakmamış, bırakmayacaktır.

■■■

Rêber Apo'nun 1987-1988 çözümlemelerinden derlenmiştir

Ortayolculuğu amansız eleştirelim parti içinde maskeleri düşürelim

Ortamın bulanıklaştırılmasına asla müsaade edilmemelidir. Bugün bize en fazla zarar veren böylesi bir yaklaşımdır. Ne düşmanın saldırıları ne de dostlarımızın eksik destekleri bizi zorlar. Bizi en fazla zorlayan ikircikli, muğlak ve kararsız ruh hali, yani ortayolculuk dediğimiz hastalıktır.

Ortayolculuk tarihte de, günümüzde de hep ezen ve ezilen arasında, yine devrimle karşı devrim arasında bir orta-yol tutturmadır. Hangisi ağır basarsa ondan yana tavır almadır. Birbirlerine rakip iki şahsiyet, ortayolcuda veya orta tabakada bir kişilik bulur. Yani aslında bir varlığı yoktur. Fakat ezen ile ezilenin veya sömüren ile sömürülenin savaşımında hep iki tarafın gölgesini yaşama gibi bir talihsizliğe düşer. Eğer ayrışma kesin olursa ve tam sağlanırsa, ortada ara tabaka, ortayolcu diye bir şey de kalmaz. Fakat günümüzde halen bu, büyük bir kesimdir. Bu kesim sosyalizm kapitalizm kavgasında, emperyalizm ile ulusal kurtuluş davasında, doğu batı kavgasında henüz varlığını korumaktadır. Bugün meşhur orta yolcu partiler vardır, örneğin; Alman sosyal demokrat partisi ortayolculuğun örnek partisidir. Tüm işi gücü sosyalist sistemle ne kadar uyuşmayabilir, emperyalist sistemin başıyla ne kadar uyum sağlar, ne kadar ikisinin arasında bir yol tutturulur hesabıdır. Gelişmesini sağlamak için büyük bir maharete sahiptir.

Türkiye'de ve Ortadoğu'da bir çok örneğini gördüğümüz bu hareketlerin temel yaklaşımı; hem sosyalizmden hem de kapitalizmden yararlanmadır. Hem ilerici sınıfın sözcüsü olmak hem de sık sık gerici sınıfa yaslanmaktadır. Hem isyancı ve ihtilalci adımlar atmak hem de baskı karşısında derhal boyun eğmek... Hem ilerici sloganlara sahip çıkmak hem karşı devrim bastırdı mı gerici sloganların etkisi altına girmek... İşte Türk solunun başına gelenler iyi incelenirse; ortayolculuğun veya orta sınıf hareketinin ne kadar derine kök saldığı, başka bir deyişle yenilginin ve tasfiyenin bu sınıf temelinden kaynaklandığı hemen görülecektir. Bu konu çeşitli yazılarımızda uzun uzun işlendiği için burada üzerinde yeniden durmayacağız. Yani bunlar yeterince aydınlatılmış, tarihsel ve güncel planda açımlanmıştır. Biz burada daha çok ortayolculuğun Partimizin içinde ortaya çıkan ve zarar veren yönlerini ele alacağız.

Burada çözülen kişi değil, kişi şahsında toplumdur, tarihtir, dedim. PKK'nin 3. Kongre gerçeğinde yapılan tahliller geniş boyutludur. Burada belirtmeye gerek yok. İsteyen onları alıp değerlendirir. Fakat dikkat çekmek istediğimiz nokta kongrede ortayolculuğun en kapsamlı tahlilinin yapılmış olmasıdır. Kongre belgelerinin dörtte üçü aslında ortayolculuğun tahlilidir. Bu tahliller ortayolculuğun Parti geçmişinde ve yakın dönemde oynadığı rol, gelecek üzerindeki tehlikelerinin tanımlanmasıyla ilgilidir. Ortayolculuğa bulaşmış arkadaşlar ve bundan etkilenmiş kişiler, öğeler bu konunun üzerinde özenle durmak zorundadırlar. Bunun önemi buradan ileri geliyor. Bu kadar tahlil niye yapıldı, tartışma niye yapıldı? Bu çözümlemeler, özeleştiriler ve buna dayalı kararlar niçin geliştirildi? Kağıtlarda düz yazı biçiminde kalsın diye değil, bunlar geçmiş pratiğimizin içindeki en tehlikeli yönleri açığa çıkarmak ve özellikle bir daha yaşanmaması içindi. Önemi buradan ileri gelmektedir.

Öyle anlaşılıyor ki; bazı arkadaşlar, ortayolculuğun kendileriyle ilgili yönlerini fazla anlamak istemiyorlar. Kendilerinin bu hastalığa hangi oranda, kimler vasıtasıyla, hangi tarihte bulaştıklarını ve PKK'ye katılırken, gelişirken kimden, ne kadar etkilenmiş olduklarını anlamıyorlar. İleri görevler karşısında, pratik politika sürecinde ne kadar bunu yaşadıklarını, kendilerini bundan arındıramadıklarını tam görmek istemiyorlar. Bazen gönülsüz, sınırlı ve dar sorumlu bir kabul ediş var; fakat fırsat ve zaman buldukça hızla bu sorumluluktan, bu kabul edişten uzaklaşma, yine idealist, subjektif bir yorumla, 'Aslında en iyisi bendim, bana yine haksızlık yapıldı, daha çok hata işleyenler vardı, aslında onlar iyi tartışılmadı, olan yine bana oldu. Fırsat bulursam yine bildiklerimi okumalıyım, ne de olsa haklıyım" vb diyenler oldu. Hayır, bunlar doğru değil.

Hakim kültür, çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiş

Dikkat edilirse yapılan özeleştiriler de gösterdi ki, ortayolculuğa bulaşmayan çok az arkadaş kalmıştır. Hatta bozgunculuğa çok yerde alet olunduğu ortaya çıktı. Yeterince mücadele etmeme durumunun varlığı yaygınca görüldü. Özellikle de Parti hattına hakimiyet, bunu her koşul altında sürdürme, onu önemli bir taktik, yetkin uygulanan bir hat haline getirmedeki yetmezlik, buna dar bir sorumlulukla yaklaşma, bireysel, subjektif niyetlerle yaklaşma ve taktik önderliği boş bırakma durumları yaygınca yaşanmıştır. İster bilerek ister bilmeyerek iyi veya kötü niyetli olarak, inanarak veya inanmayarak bu duruma çok düşülmüştür.

O halde, belirttiklerimizi çok kısaca yeniden özetlersek, ortaya çıkan şudur: Daha doğuşundan bugüne kadar Partimiz içinde önemli bir yekun tutan bu öğeler ve onlardaki bu özellikler sınıfsal temellerini aslında geniş bir toplumsal çerçeveden almaktadırlar. Bizde modern sınıflaşmanın zayıflığı biliniyor ve yine sınıflaşmadaki çarpıklık, yabancılaştırma da biliniyor. Aynı şekilde tecrübesizliğin ne kadar güçlü olduğu da biliniyor, yani bu konuda herkes çok özgün bir şekilde kendisini yaşıyor. Sınıfsal kişilik, ulusal kişilik oluşmamış, sınıfsal savaş tarzı, siyaset yapma tarzı, askeri yönden savaşma tarzı oluşmamış. Yaşanan daha çok ya Ortaçağ kalıntılarının ağzıyla konuşma ya da Kemalizmin şu veya bu biçimdeki bir türevi olarak çarpık konuşmadır. Oluşturulmuş olan, yabancılaşmış şahsiyetler ve sözcüklerdir. Hakim kültür, çok kötü bir kördüğüm meydana getirmiş.

Açık ki PKK'nin kendisi, bu objektif temeli sonuna kadar inkar etme değil, ama devrimci bir değişikliği yaratarak aşma hareketidir. Yani olumsuz objektif temeli, doğru devrimci düşünce ve iradeyle, devrimci değişikliğe uğratma, kendisini buna tabi kılma, özüne kavuşturma hareketidir. PKK'de devrimciliği kabul edenin ve PKK'nin saflarında sonuna kadar çalışmayı kabul edenin birinci özelliği budur. Fakat bireysel, mahalli, sınıfsal ve ulusal özellikler yaygınca konuşturulmaya başlanınca ve hele bunda bir de dayatma olunca, istemeyerek de olsa bir çok arkadaş kendisini PKK'yle karşı karşıya buldu. Hatta bu konuda en çok görev yerine getirmesi ve bir yığın sorumluluk taşıması gerekenler, objektif olarak Partiye karşı kendilerini direnme içinde bulduklarını söylediler. Bazıları bunu açık yazdı, bazıları da dolaylı sözcüklerle dile getirdi. Evet, Partiye karşı objektif direnme, tepeden tabana doğru Partiye karşı inatlaşma öyle bir noktaya geldi ki, "Sizler düşmana karşı değil, Partiye karşı direnme halindesiniz" dedik. Ve bir çok kişilik bu konuda hala direnç içindedir. Ama bu direncin düşmana karşı bir direnç olmadığı; Parti içinde, ancak neye karşı olduğu tam anlaşılmayan bir direnç olduğu görülüyor. Bunun çok çeşitli belirtileri var, bunları sıralayacağız. Kişi bir direnç içindedir ama bu direniş aslında yönü, tasarısı ve planı belli olmayan, bazen şu tarafa, bazen bu tarafa vuran ve çok çeşitli özellikler sergileyen bir direniştir. Bunlar da ortaya konuldu.

Bu yanılgılı durumları daha iyi anlamak için bunları bugün iyi bir tanıma kavuşturmaya çalışıyoruz. Ortayolculuğun tehlikesinin küçümsenmemesi gerektiğini belirterek, özellikle arkadaşların Kongre çizgisini hayata geçirme temelinde konumlarına bakarak, hatta Kongre sürecindeki durumlarını yeniden hatırlatarak, dikkat çekerek, bunun sakıncalarını bertaraf etmek için yapıyoruz. Gerek Kongre konuşmalarında ve gerekse daha önceki bir çok konuşmada, ki bugün hepsi metin halindedir, yine en sonuncusunu 1987'nin başında çıkardığımız, çok çeşitli talimatlarda, ortayolculuğun sakıncalarını belirtmek için en çok aydınlatmaya çalıştığımız konu bu olmuştur. İnat büyük, Parti çizgisi içinde özümseme zayıf. Bunun için biz, yorumu biraz daha yetkin yapma gereğini duyduk. Geçmişten çıkardığımız ve özellikle de Kongre sürecinde ortaya çıkarılan şudur; bizde ortayolculuk vardır ve güçlüdür. Özellikleri de, kendisini ortaya koymaktadır.

Her şeyden önce o (ortayolcu kişilik), TC ile Kürdistan arasında, orta yerde durmaktadır. Bir; tercihi var ama zayıftır. İki; PKK'den gidiyor, PKK yükseldiğinde ise PKK'ye geliyor. Üç; direniş hattıyla bozguncu hat arasında bir yerdedir; ne bozguncu hat ile polemikten kurtuluyor ve ne de tüm benliğini direniş hattına katıyor. Dört; teori ile pratik arasında bocalıyor; ne teoriden elini tam çekiyor ve ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kuruyor, yani teori ile pratiğin iç içeliğini karıştırıyor. Beş; Parti talimatları ve kararlarıyla, uygulama arasında ikirciklidir. Uygulama yerine tartışmayı, emir karar yerine tartışmayı geçiriyor. Altı; inceleme araştırma söz konusu olduğunda yerine propagandayı geçiriyor. Yedi; süreçleri bir bütün olarak ters ele alıyor. Yani eylem yerine sözü, karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşma, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teoriyle uğraşmayı, eğitim zamanında dar bir yürüyüşle

uğraşmayı tercih ediyor. Kısacası; yüksek bir inancın sergilenmesi gerektiği yerde inançsızlık gösterme, büyük yapıcılık gerektiği zaman ortalığı telaşa verme ve ikirciklığe sevk etme, mutlaka emirlere uyulması gerektiği zaman emirlerle oynama, Önderlikle arasındaki ilişkiyi doğru kavrama yerine Önderliği çekiştirme ve Önderlikle oynama, hatta Önderliğin mutlaka bir kopyası olup çıkma ve buna sevdalanma, süreçleri yaratıcı bir biçimde algılama yerine onları tekrarlama, büyük olgunluk göstermek gerektiği zaman soğuk kanlılığını yitirme, Parti mekanizması içinde iyi bir vida olarak, Parti binası içinde iyi bir köşe taşı olarak bulunma yerine, her yere gelebileceğini iddia eden baş belası olma, rolünün gereklerini bir türlü yerine getirmeme, bitmez tükenmez bir demagoji, yalpalama, isabetsizlik ve ölçüsüzlük öğesi olarak durma, pratik karşısında ürkek, öz karşısında biçimci olma, biçimin gerektiği yerde özü tekrarlama vb. Evet, biz bunu belgelerde çok iyi dile getirdik ve bir çok arkadaşın özeleştirisinde bu özelliklerin bir kısmını nasıl yaşadığını ortaya koyduk.

Ortayolculuk; yönetimden tutalım kitlelerle ilişkileri, Parti taktiğini uygulamamaktan tutalım eğitime yaklaşıma, üslenme sorunlarından tutalım yürüyüş kolunun düzenlenişine, vuruş tarzından tutalım inanca kadar, bir çok devrimci alanda kendisini göstermiştir. Bu kadar elverişli koşullarla işe başla, bu kadar gelişme imkanı ortada bulunsun ve sen kendini problem haline getirip, sonra da, 'Partiye karşı ben de objektif olarak direnme konumuna düştüm' diye durumu açıkla. Bu açık bir ortayolculuktur. Gelişmeler bu kadar olumsuz seyrederken sen çaresiz kal, rolünü oynama, edilgen ve pasif kal; işte bu ortayolculuktur. Bu kadar eğitim, örgütlenme görevi, imkanı ortadayken elini hiçbir işe bulaştırma; işte bu ortayolculuktur. Bu kadar üslenme ve düşmana darbe üstüne darbe indirme imkanı ortadayken, sen çok basit, tesadüfi bazı eylemlerle tarihi bir süreci kapat; işte bu ortayolculuktur. Yani kısacası; yaygın bir biçimde pratiğimizin içinde kendini gizlemiş ve onun kurdu olan, ağacı çürüten kurt gibi hep çürüten, kemiren bir özelliktir bu ortayolculuk. Ağacın kurdunun ağaçta olması gibi kendini de kemiren bir hastalıktır bu...

Bazılarının durumlarında düşkünlüğü mü ortayolculuğu mu yoksa oportünistliği mi yaşadığı belli değildir. Bunlar bizde birbirine çok karıştırılmıştır. Örneğin; ortayolculuk bizde kendiliğinden mi gelişiyor? Yoksa düşmanın yarattığı bir olgu mudur? Şimdi bu duruma tam anlamıyla cevap veremiyoruz. Sizler bu sorulara ne kadar cevap verebilirsiniz? Bu konularda bazı arkadaşlar düşüncelerini zorluyorlar, ortayolcu bir çaba mıdır, yoksa düşmanca bir çaba mıdır bunu belirleyemiyorlar. İşte militanlar bu konuda muğlaklığı yaşarlarsa, işler öyle bir noktaya gelip dayanır ki, kişiyi zor durumlara sokar.

Biz her zaman belirttik; ortamın bulanıklaştırılmasına asla müsaade edilmemelidir. Bugün bize en fazla zarar veren böylesi bir yaklaşımdır. Ne düşmanın saldırıları ne de dostlarımızın eksik destekleri bizi zorlar. Bizi en fazla zorlayan ikircikli, muğlak ve kararsız ruh hali, yani ortayolculuk dediğimiz hastalıktır. Bu hastalığın büyük sakıncaları vardır. Bu hastalığı kimler Partimize bulaştırdı? Hala bu hastalığı kimler, hangi cesaretle sürdürüyor? Bunun sınıf zemini nedir? Bu konuyu epey aydınlattık. Ama yine üzerinde kısaca da olsa durmak istiyoruz. Parti içerisinde hangi çabanın düşmanca, yine hangi çabanın da devrimci bir çaba olduğunu bilmekteyiz. Yıllardır saflarımızda olup da hangi çabanın devrimci bir çaba olduğunu bilmeyen bir devrimciliği saflarımızda barındıramayız. Aksi takdirde hem bu arkadaşlara hem de kendimize zarar vermiş oluruz. Açık ki bu konu önemlidir. Ama pratik yönetimimiz bizi bu konuda önemli sorumluluklarla karşı karşıya getirmektedir. Hiçbir üyemize kendisini bu duruma sokma hakkını veremeyiz. Böylesi bir durumun ortaya çıkması, aynı zamanda Partiyi çok kötü yönettiğimiz anlamına da gelir.

Partimiz içinde bilerek veya bilmeyerek olsun, sürdürülmek istenen hangi çaba düşmana hizmet etmektedir? Bu her zaman ve her yerde karşılık vermemiz gereken bir sorudur. Böylesi bir soruyu sık sık kendimize sormamızın anlamı vardır. Halen bu konularda yaşananlar, bu soruyu kendimize yöneltmemizi zorunlu kılmaktadır. Çağımızın en vahşi sömürgeciliğine karşı her şeyini ortaya koyarak mücadele eden bir kişi, hala nasıl olur da saflarda kararsızlığı, ikircikliliği yaşar? Bunların kim olduğunu açığa çıkarmakta büyük yarar vardır. Biz bunun teorik izahını yaptık. Toplumumuzun geriliğine, insanlarımızın zayıflığına ve düşmanın bu yapıyı provoke ettiğine bağladık. Bazıları bu izahın üzerine öyle oturdu ki, bizleri neredeyse devrimci direnişten vazgeçirmeye kadar götürmek istediler. Bazıları bu işi kurnazca yürütmeye ve ne de olsa düşürülmüş bir toplumun içerisinden geliyoruz, diyerek, Partiye dayatmalarda bulundular. 'Hiç olmazsa direnişi bir kaç yıl daha geciktirebilirim' biçimindeki düşünceler içerisine girerek, kendilerince iyi yaşam dedikleri bir tutumu Partiye dayattılar.

Ortayolcu hastalıklar kesinlikle kesilip atılması gereken urlardır

Hemen belirtelim ki, bu özelliği taşıyan kişiler aynı zamanda devrimci özellikleri de taşıyorlar; yani tamamen ortayolcu değildirler. Bu, ortayolculuğun bizdeki en önemli özelliğidir. Dediğim gibi, devrimcilikten ellerini çekmemişler aslında, ona da bulaşmışlar. Bir ayağı köprünün bu tarafında birisi o tarafında, birisi karanlıkta birisi aydınlıkta, birisi geçmişte birisi gelecekte, bir gözü öne bakıyor bir gözü arkaya bakıyor, bir kulağı şu sesi dinliyor diğer kulağı bu sesi dinliyor; tipik bir ortayolculuktur bu. Bir ara yerde durma ve iki taraftan de gelen seslere kulak kabartma. Bizim sesimiz ağır basıyorsa bizim yanımıza, devletin sesi ağır basıyorsa o tarafa eğilerek; bir yandan pişmanlığın ve bozgunculuğun sesini, diğer yandan devrimin sesini dinliyorlar. İşte bunlar ortayolculuğun kötü sonuçlarıdır. Parti içinde eğer doğru devrimci atılım başarı kazanırsa çözüme evet, yok eğer çözümsüz kalırsa ortayolculuğa devam; bunlar yaşandı.

Hani bazı ameliyatlar vardır; vücudumuzdan bazı parçaları acilen parçalayıp atarlar. Bu ameliyatlar bünyeyi kesinlikle rahatsız etmez, hasta etmez; tam tersine rahatlatır. Ortayolcu hastalıklar da kesinlikle kesilip atılması gereken urlardır. Acı da duysak, 'Bir tarafımız koptu' da desek; bunlar çürük yanlarımızdır, zayıf yanlarımızdır, bizi küçülten yanlardır, onun için de tereddüt etmeden atmalıyız.

Doğru olmak, güçlü ve başarılı olmak iyi bir şeydir. Kendi kaderini doğru çözümlemek, halkının kaderinde söz sahibi olmak, büyük birlikçi ve otorite sahibi olmak iyi bir şeydir. İşte ortayolculuktan kopuş, bu iyi sıfatları getirir. 'Genel mahalli özelliklerimiz bunlardır, atadan kalma özelliklerdir, vazgeçemem' demek ukalalıktır ve tehlikelidir; bunlar insana bir şey kazandırmaz. Karın bile doyurmaz bunlar.

Büyük birikim, büyük direniş, bozgunculuğa ve ortayolculuğa karşı acilen verilen bu kadar mücadele, dürüst arkadaşlara nasıl hareket etmeleri gerektiğini çok açık gösteriyor. Bu kadar vurgulamanın bile anlamsız olduğunu söylüyorum. Devrimci pratiği yaratırken, en önemli bir iç engel olarak başından beri Partimizin içinde çok çeşitli özellikleriyle ve çok değişik dönemlerde ve biçimlerde boy gösterip bizi engelleyen bu hastalıklara son vermesini bilelim. Bu hastalıklar kendilerini öyle bilinçli ve netçe ortaya koymazlar. Bunlar çalışma tarzımızda, günlük yaşam tarzımızda ve daha çok da geleceğe yönelmemizde etkilerini gösteriyorlar. Belki de çoğunuz bunların farkında bile değilsiniz, belki ben bile farkında değilim ama bir müddet sonra olumsuz, yetersiz özellikleriyle ortaya çıktıklarında diyoruz ki; 'Demek ki, sözde aşmışız özde değil.' O zaman özde aşalım diyoruz!

Ortayolcu, karşı devrimin dolaylı temsilcisidir

Toplumda belli dayanakları olan bir kesim; en ezilenlerin, dolayısıyla da en atak, en bilinçli, bütün yeteneklerini devrime veren, onun için sınır tanımayanların yürüyüş koludur. Bunlar ortaya çıkışta, direnişte, zindanda, dağda, yurt dışında, ideolojik savaşımda, gerilla savaşında iliklerine kadar Parti'yi yaşayanlardır. Dişini tırnağına takıp gözlerini düşmandan bir an ayırmayan, tüm nefes alışverişleri düşmana karşı direnmekten ibaret olan, bu konuda kendisine başka yaşam hakkı tanımayanlardır. Bütün yeteneklerini olağanüstü bir biçimde ayaklandıran, kasları gerilmiş, bakışları keskinleşmiş, iradesi bıçak haline gelmiş olanların koludur.

Ortayolcular; yaşamına pişman, Parti'ye katılışına pişman, bir yandan öncü kola bakan, bir yandan düzene bakan, teorisi ve pratiği ayrı, çok konuşup az iş yapan, bazen çok iş yapan ama çok kaba yapan, bunun teorisini bilmeyen tiplerdir. Yani teori ve pratik kopukluğu sonuna kadar vardır. Parti'yi bazı yönleriyle özümser, bütünüyle özümsemez. Bazen fırlar parlayıverir, bazen duraklar durağanlaşır; bazen sağ tasfiyecidir, bazen aceleci ve sekterdir. Bazen kitle kuyrukçusudur, bazen kitle üzerinde amir, jandarmadır. Bazen Önderlik sevdalısıdır, bazen Önderliğe karşı gözü kara ihanetçidir. Parti içinde bazen canlıdır, bazen durgundur; bazen çok duygusaldır, bazen çok duyarsızdır. Her zaman eksikliği yaşar, onun yaşamına damgasını vurmayan bir şey varsa, o da tamamlanmış bir devrimciliktir. Her gelişmeyi anında karşılayabilecek devrimci yetenek geniştir. Bunların da adına ister yetmez devrimcilik diyelim, ister ortayolculuğun kolu diyelim; ne dersek diyelim bunlar, devrimci kol yüksek bir tempoda ve başarıyla geliştiğinde ona öykünürler, karşı devrimin atakları baskın çıktığında iltica hareketine yalpalanırlar. Partimizde işleri ağırlaştıran, Önderliksel gelişmemizi çarpıtan, büyük çabalarımızı dumura uğratan, bunu bilerek veya bilmeyerek yapan kesimlerin varlığı ve güçlü olmaları da bundandır.

Bugün büyük eğitim çabalarımızla rayına sokmak istediğimiz yürüyüş koluna adapte etmek istediklerimiz de bunlardır. Darmadağınık, sağlam bir yürüyüş kolu içinde yer almayanlar da bunlardır. Bunlar Önderliksel çıkışı çarpıtmak, yenilgiye götürmek istiyorlar. Bir sahte hayal, bir basit özlem uğruna veya gaflet içinde olduklarından dolayı bunları yapıyorlar. Bunlar için yaşam biraz da böyledir. Bunlar yaşamda yenileme gücünü görmüyorlar. Bunlar halkın uyanışına, halkın yeni bir yaşam hakkı olacağına kendisini inandırmayanlardır. Bir halkın ayağa kalkış ve yürüyüşüne inanan ve hatta ona öncü düzeyinde katılanlar, Parti içinde böyle yaşayabilir mi? Tarihin büyük devrim hareketlerine aşina olanlar, ondan yana tavır koyanlar böyle olabilir mi? O zaman bunlar kimdir? Tarihten de nasibini almamış, halkın büyük uyanış gereğini yüreklerinde duymayan, ona kendini vermeyenlerdir!

Demek ki bunlar, halk gerçekliği konusunda aymazdırlar. Bunlar Parti'nin çıkışından da yeterli dersi çıkaramayanlardır, kazara Parti içine sürüklenmiş tiplerdir. Tercihini bilinçli ve örgütlü yapmamış olanlardır veya fırsatçılardır. Parti'nin zorluklarından yararlanmak isteyip, zor dönemlerde çıkar peşinde koşanlardır. Bir hizip içinde yer alıp eski aile, kabile ve bölge alışkanlıklarını Parti içinde sürdürmeyi marifet olarak bilenlerdir. Her düzeyde eskiyi dolaylı olarak temsil etmek isteyenlerdir. Eskinin belki de vurucu gücü değillerdir, bunların durumu daha değişiktir. Üçüncü kolu rak karşı devrim yakalar ve teslim alır. İkisi de bunlar için hüsrandır.

Dolayısıyla şu veya bu biçimde bu durumda olanların, bu aymazlığı terk etmeleri gerekir. Bunun için de kendi durumlarının sağlıklı bir yaşam biçimi olmadığını bilmeleri önemlidir. Partimizin içinde bu biçimde mevziye yatmaktan vazgeçmeleri gerekir. Parti yaşamıyla bu biçimde bütünleşemeyeceklerini bilmeleri gerekir; Parti yaşamına doğru tarzda, canı gönülden bir katılışı sağlamaları gerektiğini bilmelidirler. Ayrıca bunun çok önemli bir kurtuluş hareketi olduğunu da bilmelidirler. Kesin tercih, uygun adım ve bundan sonuna kadar mutlu olmayı esas almaları gerekir. Öncüye böyle ulaşılır.

Üçüncü kol kimdir? Ortayolcu kol veya toplumdaki ara tabakaların içteki yansımalarını ve konumlarını böyle değerlendirdikten sonra, Parti içinde üçüncü bir koldan bahsedilebilinir. Karşı devrimin dolaylı temsilcileri vardır; düşman bazı ajanlarını da Parti içine yerleştirebilir. Bunlar haber almadan tutalım

teşkil edeceklerdir. Bunlar vurucu güç değillerdir, bilinçli hizip başları da değillerdir. Bunlar bilakis edilgendirler, duyarsızdırlar, bu ruh halleriyle engeldirler. Bunları bu biçimlerde tanımlamak ve durumlarını hiçbir biçimde kabul etmemek önem taşıyor. Varlığını kabul edeceksiniz ama bu biçimde Parti içinde yaşamalarını kabul etmeyeceksiniz. Vardırlar ama onları eğitimle, çalıştırmayla ve tecrübeyle doğru devrimci akımın içinde tutacaksınız.

Bunlar örgütün kritik anlarını gözetler, o anlar yaklaştığında kulak kabartırlar. 'Hareket bastırılıyor mu, düşüyor mu' şeklinde düşünerek bütün ilgilerini buna yöneltirler. Ve çok fazla hesap hatası yaparlar. Çünkü devrimci hareketler onların beklediği gibi bastırılamaz. Bazı geri çekilmeler olsa bile, her zaman kendilerini daha da güçlü bir biçimde yenileyerek ilerlerler. Dolayısıyla bunlar sürekli hesap hatası içine düşerler, yanılgılı olurlar. Bu halleriyle de kaybederler. Fırsat bulduklarında kişiliklerini düşman kucağına kadar atarlar ya da çırılçıplak ortada kalırlar. Devrim bunları teslim almayı başaramazsa, doğal olarak karşı harekat düzenlemeye kadar çaba harcarlar. Tarih bunların da varlığına tanıktır ama açık düşman adına faaliyet icra edenler sınırlıdır.

Ortayolculuk kaynak kurutan bir hastalıktır

Tarihimizin bu döneminde herkes kendisinde en yüksek sorumluluğu, en yüksek duyarlılığı, görevleri ortaya çıkarırsa ve üzerine yürürse bu tarih başarılır. Ama biraz önce söylediğim ruh halleri dayatılırsa, kişi her şeyi dıştan beklerse, kendisinin dışında herkesi suçlarsa, herkese yüklenirse, kafa karıştırırsa, eğitmez ve istek yaratmazsa, ilgi duymazsa, örgütlendirmezse, her türlü liberalizme, ortayolculuğa doğru dalarsa bu felakettir. Bunun yerine toparlan, bilinçte keskinleş, irade de keskinleş, birleştiricilikte ve örgütlemede keskinleş, eylemde keskinleş; işte devrimci yaşam böyle olur. Bu çok açık. Ben iyilikleri dayatıyorum, sen kötülükleri dayatıyorsun. Ben ilerleme yolunu gösteriyorum, sen gerileme yolunu göste-

riyorsun. Mahkum edilmesi gereken sensin, ben değil!

Bu kadar insanımız olağanüstü bir çabayla çalışır ve en ufak imkanlarını dahi bir arada taşırken; bu ortayolculuğun, kaynağın başında suyu tıkatması ve bizim de buna müsaade etmemiz ölümdür, susuzluktan kavrulmadır. Kürdistan için bugün çok geçerli olan devrim kaynağının daha taşmadan kurutulmasıdır; bunu kabul etmeyeceğiz. Ortayolculuk kaynak kurutan bir hastalıktır. Bununla mücadele edelim ve devrimin kaynakları tüm görkemliliğiyle fışkırsın, ülkemizin her tarafını kuşatsın, her tarafını yeşertsin, diyelim. Bundan daha güzel bir yaşam da söz konusu olamaz...

Parti içinde ortayolculuğun tarihi incelenmeye değer ve bir çok öğenin bu konudaki pratikleri hayli öğreticidir. Herkesle iyi geçinir, arasını bozmaz; Önderlikle de, tasfiyeciyle de iyi geçinir. Olaylar karşısında zamanında tavır almaz fakat tavır alındıktan ve maske düştükten sonra da çok sert bir biçimde üzerine gider. Zamanında görevini yapmaz ama her şey olup bittikten sonra bu sefer keskin bir anti-tasfiyeci geçinir. Yine bu konuda sözüm ona Önderliğe çok bağlıdır. Emre hazır durur fakat gerçekten onu özde uygulamaz. Sadece görüntüyü kurtarmak için, Önderliğin veya kendisinin üstündekilerinin tepkisini çekmemek için iyi geçinir. Yanındaki kadrolarla da iyi geçindiği gibi, çok zıt olan iki şeyi aynı anda, yan yana rahatlıkla kamufle ederek sergileyebilir. Bütün bunları da iyi geçinmek, etkisini sürdürmek için yapar. Bu anlamda Partimizde ortayolculuk vardır ve ciddi bir tehlikedir. Şimdi bu tehlikenin ne kadar önemli tahribatlara, özellikle de gelişmemeye yol açtığını anlatmak, bu konuda tüm yapıyı, adeta buna karşı bir isyan, bir ayaklanma içine almak, ortayolculuğu içimizde ve her yerde; en üstten en alta kadar bütün çalışma alanlarında tasfiye etmek, ertelenemez görevlerimizden birisi haline gelmiştir.

Partimizde ortayolculuk vardır ve ciddi bir tehlikedir. Bu tehlikenin ne kadar önemli tahribatlara, özellikle de gelişmemeye yol açtığını anlatmak, bu konuda tüm yapıyı, adeta buna karşı bir isyan, bir ayaklanma içine almak, ortayolculuğu içimizde ve her yerde; en üstten en alta kadar bütün çalışma alanlarında tasfiye etmek, ertelenemez görevlerimizden birisi haline gelmiştir.

Bugün ortayolculuk, bütün Parti disiplinini, ciddiyetini, ruhsal yüceliğini, özlü yaşamını, taktiklerin hayata geçirilişini, büyük imkan ve olanakların seferber edilişini, yerinde ve zamanında kullanılışını, kısaca dev tarihsel bir atılımın gelişimini köstekleyen en büyük iç nedendir, iç engeldir. Çok karmaşık, bulanık bir özellik arz etmektedir ki; bu da ortayolculuğun karakterinden ileri gelmektedir. Ortayolculuk bukalemun gibidir; kendini rahatlıkla ortamın kalıbına uydurur, kendini her şeye adapte etmede ustadır.

Tutucu ve ortayolcu yönetim, özellikle sıkışmamak, daha ağır sorumluluklar altına girmemek, daha çok sayıda insan örgütlememek için var olan halktan köylü öğeleri bile kaçırtıyor, onlara eylem yaptırmıyor. Köylüler, 'Biz eyleme, savaşa geldik' diyor, adeta onları kovalıyor. Halbuki eylemsiz gerilla ölür, çürür. Gerillayı, silahlı mücadeleyi, militanı öldürmek mi istiyorsunuz? Onu eylemsiz bırakırsan, çalışmasız bırakırsan o biter. Bunlar uygulanmıştır. Demek ki ortayolculuk bu kadar tehlikelidir.

Devrimci faaliyette, adeta etkisiz bir yaprak gibi savrulan, şöyle ya da böyle olabilen, eylem olmuş olmamış, örgütleme olmuş olmamış, fazla ilgilenmeyen, işleri idare etmeye çalışan, lafta hep keskinci geçinen, aslında hayatını tehlikeye atmayan ama hep eylem gösterisi içinde bulunan, mevcut imkanları gerçek objektif koşullara uygun olarak seferber etmeyen, hep bu imkanlarla kendisini ne kadar koruyabilir, yükseltebilir, yaşatabilir bunun derin hesapları, kurnazlıkları ve bunun maskelemesi içinde olan bir sürü bayatlamış tipler de vardı. Özellikle bunlar artık işi zıvanadan çıkaran, her bakımdan yetersiz olan, düşkünlük arz eden tiplerdir.

Bunlardan bir tanesinin bir birimde olması, o birimin tümünün işlemez duruma gelmesi için yetiyor da artıyor bile. Bunlar tartışmalarda lafazan, bastırmacı ve tasarrufçudurlar. Hem iyi laf söylerler hem de hal ve hareketleriyle karşısındakini rahatlıkla etkisiz duruma getirirler. Beyinlerini okurlar, davranışlarına egemen olurlar ve böylece militanın direnişçiliği daha kendini ortaya koymadan, düşüncesini dile getirmeden, boğuntuya, üç kağıda getirirler.

Ortayolculuk kişiliksizliktir

Gerçekten burada bir ortayolculuk vardır ve sınıfsal anlamda böyledir. Daha önce bir örnek vermiştik. Orta sınıf dedik; iki sınıfın, yani altta ezilenlerle, üstte hakim sınıfın kişiliğinin ortak temsilidir. Bunlar Partimiz içinde söz konusu edildiğinde, Partinin direniş hattıyla tasfiyeci, bozguncu hat arasında en iyi sentezini bulmuştur. Yani, ikisini de yaşarlar. Eğer çözümlenirlerse; bazıları muhtemelen direnişi tercih eder ve proleter devrimci olur, bazıları da tasfiyeci ve bozgunculuğu tercih eder. Ortada ortayolcu diye bir kişilik kalmaz.

Ortayolculuk kişiliksizliktir. Ortayolculuk bağımsız ele alındığında; herhangi bağımsız bir sınıfın değerini temsil edememedir. O, her iki tarafı kullanmaya çalışır, her iki tarafın üzerinde hesap yapar, hangisi ağır basarsa ona ulaşmaya çalışır. Bazen ona, bazen diğerine geçer, bazen onun içinde, bazen diğerinin içinde erir. İşte, bu niteliğiyle mücadelenin içinde son derece tehlikeli bir durumu arz etmektedir.

Bozguncular ortaya çıktı, onlar da çok tehlike arz etti. Fakat tespit edilir edilmez, rahatlıkla onlara gereken cevap verildi. Ama ortayolculuk, ne Partiden vazgeçiyor ne de Partiyi tasfiyeden vazgeçiyor. Ne militanlıktan vazgeçiyor ne de pasifizmden vazgeçiyor. Adı üzerinde, bu yönüyle çok tehlikeli. Herkesle iyi geçiniyor; bizimle de iyi geçiniyor, kadrolarla da iyi geçiniyor, aynı zamanda tasarrufçudur ve hep yerini sağlama alıyor, üste oturmaya çalışıyor. Bunlar ciddi hesaplardır, sınıf hesaplarıdır. Ve bunların en önemli sonuç düzeyindeki istemi de, devrimci eylemden boşaltılmış Partidir. Gerçek devrimci hattı hayata geçirmekten uzaklaştırılmış Parti içinde hakimiyettir. Tasfiye edilmiş bir PKK'de liderliktir. Böylelikle hem kendini kurtarmayı hem de bunu en üst düzeyde bir liderlik, önde gelen birisi olarak isimleri fazla yıpranmamış, fazla zarar görmemiş bir biçimde liderliği deniyorlar.

O halde çok maskeli, çok kendini örtbas etmiş olan ve bu yönüyle de çok tehlikeli olan, bazılarında şu düzeyde, bazılarında bu düzeyde olan eğilime karşı, savaşı yükseltmeliyiz. Ya Partinin doğru devrimci hattına sonuna kadar katı ve acımasız bir disiplinle, yüksek bir duyarlılıkla ve sorumlulukla bağlı olacağız ya da yerimiz Parti dışı olacaktır. Yani bugün eskisi gibi, özellikle 'Hem direnişle iyi geçinirim, hem bozgunculukla iyi geçinirim' demek olmaz. Hayır! Aylarca, hatta yıllarca bizi bu biçimde oyalayanları iyi tanıyoruz.

Bunlar, boylarından daha büyük şeylerle uğraşıyorlar. Halkın kaderiyle oynuyorlar. Bunlar basit küçük-burjuva hafifliklerini, kurnazlıklarını bir halkın, bir ulusun kaderiyle karıştıracak kadar, önüne geçirtecek kadar hafif meşrep, düşkün, zavallı, oyalayıcı, bastırmacı ve örtbas edici davranıyorlar. Ve tabii ki bir çok öğemiz de bunlara ya bilinç yetersizliğinden ya da işlerine geldiğinden uyuyor. Ortayolculuk, her zaman sağına soluna biraz iyi şerbet dağıtır, iyi gülümser, iyi geçinir ve iyi taviz verir. Dolayısıyla da kadrolarımızda aldanma, bunlarla uyuşma durumu fazlasıyla görünür. Doğru devrimci hatta, Önderlik hattına sonuna kadar ama çok disiplinli, yüksek bir sorumluluk, yüksek bir otorite ile bağlı olmak, onu böyle yaşamak yerine, 'O da güzel konuşuyor, o da güzel söylüyor, o da devrimcidir, uyar gideriz' deniliyor. 'Parti içinde nasıl olsa bizi herkes iyi tanır, herkes bizi iyi birisi olarak bilir' düşüncesiyle hareket etmek ortayolculuğun diğer bir özelliğidir.

Bir yandan şehitlerin, işkence altındaki tutukluların inim inim ah etmesi bizi sağır edercesine yükselirken ve bizi onlara ulaşmak için mutlaka bir şeyler yapmaya, beklentilerini boşa çıkarmamak için ve halkımızın acılarına biraz da olsa karşılık vermek için her şeyimizi ortaya koyarken, bunlar böylesi bir yaşamı kendilerine layık gördüler. Ortayoluculuğun en büyük düşkünlüklerinden birisi de burasıdır. Bunu rahat karşıladılar. Kıyamet kopuyor, zelzeleler var, depremler var, insanlar doğranıyor, yürek paramparça, beyin üzerinde Ağrı dağı kadar ağırlık var, dil zor dönüyor; bunların umurunda değil. Bunlar küçük bir yaşantıyla, hem devrimciliğin iyi sıfatlarından yararlanma ve hem de kendi hafif şeylerini bununla tatmin ederek, devrimcilik yapmadan da yaşayabileceklerini sandılar.

Örgütlü üç-dört kişi, örgütsüz milyonlardan daha etkilidir

Kıyamet gününde kendini rahat hissetme ne demektir? Her şeyin altüst olduğu, insanların beyinlerinin üzerine Ağrı dağının ağırlığı kadar ağırlığın çöktüğü, yüreği üzerine kara dikenlerin her gün, hatta her saat adeta batarak kanattığı bir dönemde, böyle bir yaşamı kabul eden bu tiplerin, bu öğelerin, bu özelliklerinin normal karşılanamayacağı ortadadır. Kabul edilmemesi gerektiği ortadadır. Bu direnişlerde can verenler bizim yoldaşlarımız, bizim yüreklerimizdir. Onlara karşı sorumluluklarımız ve onların da bizden istedikleri görevler var. Her şeyimizle onlara katılmamız gerekiyor. Dünyanın neresinde olursak olalım, nerede yaşarsak yaşayalım; aç, yoksul ya da zengin olalım, eğer insanlık, sosyalistlik veya yurtseverlik özelliklerimizden sınırlı da olsa bahsedeceksek, çok büyük bir uyumla, saygıyla ve isteyerek vereceğimiz, ödememiz gereken borçlarımız var.

Ortayolculuk, yüzyıllardan beri direniyor. Ortayolculuk sağı epey güçlendirdi, reformizmi, emperyalizmi güçlendirdi. Osman, Ebubekir Muaviye'yi güçlendirdi; Ali ezildi. Fakat sonuç ne oldu, tarih hangi yönde ilerledi? Bugün Humeyni var, işte halen bir ideolojinin inadına direndikçe direniyor. Tarihten ders çıkarmasını bilmek gerekir. Biz nereliyiz? Ortayolculuk kime hizmet ediyor? Rusya'da devrim yolunda Lenin'in hattı var, ortayolcu Troçki'nin de. Ama Troçki, sonunda baltayı kafasına nasıl yedi? Ona da yaramadı. O kadar entelektüelliğine, o kadar örgütçülüğüne, o kadar inşa faaliyetlerine rağmen nereye geldi? Daha bir sürü örnek var. Dün, Yemen'de ortayolculuk on bin kişinin yaşamına mal oldu. Devrimin kahramanlarına da kastettiler. Kazanan kim oldu? Afganistan'da var, bu tipler binlerin, on binlerin ölümüne yol açtılar ama kendilerinin yeri ne oldu? Her yerde olanların durumuna bakalım ve ibret alalım.

PKK'de gelişen bir önderlik olayıdır. Zordur, çok büyük çaba istiyor. İnsanın bütün yeteneklerini kullanmasını gerektiriyor. Bu doğrudur fakat bununla kazanılan büyük bir halkın yaşamı söz konusudur. Bununla bir halk kazanılıyor, bununla bir ölüm kalım sorunu halk lehine çözümlenmek isteniyor. Halkların adına, büyük öğretiler ve siyasal akımlar adına yola çıkanlar beyinlerinde ve yüreklerinde savaşı böyle geliştirirler. Bunların hepsi bir sınıfa, bir halka, bir ulusa ve insanlığa hizmet eder. Ben ortayolda kalabilecek insanı tanımıyorum. Karşıda olanlar bütün yürekleri ve beyinleriyle saldırdılar. Ondan kurtulmak isteyenler de aynen öyle karşı koyarlar. Bu arada ortada olanlara gelince; aslında bunların varlığını biliyoruz, objektif bir temeli olduğunu da biliyoruz. Yine insanlığın önemli bir parçasını temsil ettiklerini de biliyoruz. Ama bunlar her zaman yalandırlar. Her zaman alttakilerle üsttekilerin izdüşümünü temsil ediyorlar. İzdüşümü de gerçekçi değildir. Gövdenizin yarısı ezilenlerden, yarısı da egemenlerden teşkil etsin, bu bir kişilik olabilir mi? Beyninizin yarısı ezilenlerden, yarısı egemenlerden yana çalışsın, bu beyin sağlıklı bir beyin olabilir mi? Bunlar bu tarzda olanlardır.

Bizde böyle olanlar bunu bilinçlice yapsalar, bunu bir orta sınıf hareketi biçiminde, ara tabaka hareketi biçiminde organize etseler, bazı geçiş dönemlerinde ileriye de fırlayabilir, iktidar da olabilirler. Kendileri için değil, egemenlerin artık kendilerini yönetemez durumda oldukları, ezilenlerin de yönetime çıkamayacak kadar zayıf olduğu geçiş dönemlerinde bu ikisinin izdüşümünü yaşayanlar iktidara da gelebilirler. Örneğin; Sovyet Devrimi'ndeki Kerensky gibi. Kerensky iktidara da geldi. İki hareketin gölgesi altındaydı. Karşı devrim ile devrimin, toprak sahipleri ve büyük burjuvazi ile proletarya ve yoksul köylülüğün arasında kaldı. Bir geçiş hükümetini de inşa ederek iktidar oldu. Hatta başbakan oldu. Bu da az değildi ama daha sonraki durumunun ne olduğunu da iyi biliyoruz.

Türkiye'dekiler bundan daha uzak, bireyci ve tektirler. Fakat kendilerini dünyanın merkezine koyuyorlar. Ortayolculuğun bu kadar inat etmesi de bu nedenledir. Zayıflıkta, düşkünlükte inat ediyorlar, bununla da nasıl bir hiç olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Türkiye'de ve Kürdistan'da yaygınca yaşanan bir durum. Fakat bunun çok olması, kalabalık olması güç olduğu anlamına gelmez, hareket olmak anlamına gelmez. Örgütlü üç-dört kişi, örgütsüz milyonlardan daha etkilidir. Bunların bütün gücü güncel sığlığı yaşamak, izdüşümün ağır etkisi altında olmaktır. Kendisi için olmayan, başkalarının gölgesi altında olan bu tipler, o gölgeler üzerlerinden eksik olmadığı sürece de yıllarca yaşamayı sürdürür. Hele bu yaşam fazla suya sabuna dokunmayan bir yaşamsa bunu ısrarla sürdürür. Üstte olanlara öykünür, sürekli onları taklit etmeye çalışır, altta olanların durumuna bakar, 'Ben daha iyi durumdayım' der. Bu iki dünya da onu yaşatabilir, hatta yüzyıllarca yaşatır. Ama alttakilere duyduğu nefret ne kadar alçakçaysa, üsttekilere duyduğu özlem de o kadar alçakçadır. Dolayısıyla sağlıklı öğelerdir, objektif temelleriyle uzun süre yaşasınlar denilemez.

Çözümleyici olan kişinin kararlı, özlü tercihidir

Partimiz gibi zorbela bir araya getirilmiş, imkanları son derece sınırlı, direnişten başka onu geliştirecek çok az imkanın olduğu, hareket içinde böyle gönlü rahat bir biçimde, çok geniş nefesli ortayolculuk yapmak kabul edilebilir bir şey değildir. Bizler, bunların uzun yıllar varlığına tahammül ettik. Ama bazıları ortayolculuğu seçtiler, bazıları PKK geliştikçe, düşman saldırıları arttıkça, ortayolculuğu, buna göre ayarlama yapmayı yaşam saydılar.

Partinin direniş hattı, bütün özellikleriyle iyi açığa çıkmış bir hattır. Sayısız deneyimle kendini gerçekten netleştirmiş ve başarı yolunu çizen bir hattır bu. Bunun içinde gelişme ile tasfiyeciliğin ve onun körüklediği ortayolculuğun arasındaki farkı her zamankinden daha iyi ortaya koyma; farkına varmayarak da olsa bunlarla aynı ağıza, aynı davranışlar içine düştüğümüzde, derhal kendimizi bundan çekme, bunların her türlü oyalamacı, hesaplı olan, sinsi, maskeli, kurnaz, çok çeşitli kılıflar, görünümler altında sergilenen tutumlarını görme ve bunu kabul etmeme tutumudur devrimci çizgi. Onlar bunu dayattıkça, kendilerine acımasız devrimi dayatma, sürekli uyanıklığı yaşama, böyle şeyler ortaya çıktığında gerekirse en net ve kararlı tavrı alma, böylelikle direniş hattımızın zaferini sağlama alma, içine girilmesi gereken biricik tutumdur.

Yarın mücadele çok keskin gelişecektir, gelişmeler hızlanacaktır. Kurallar acımasız işleyecektir. Ezilmemek için böylesine tehlikeli ara ve muğlak durumlarda kalmayalım. Son pratiklerde ortaya çıkıyor ki; kendi bireysel üslubunu, niyetlerini yaşama dayatma, gerçekten her türlü adlandırmaya uygun bir konuma bizi düşürüyor ki, bu da çok tehlikelidir. Son gelişmeler bunu artık katı bir biçimde ispatlamıştır.

Bu konuda çözümleyici olan zaman değildir. Kişinin kararlı, özlü tercihidir. Bu zaman meselesini artık dilimize dolamayalım. Zamana bırakırsak, insanın ömrü yetmez. Bu, doğruları esas almadır, doğru şeye kendisini tamamen vermedir. Kişiliğini tamamen buna hazır hale getirmedir. Yani, devrimci olmanın kendisidir.

Her şeyin en doğrusunu, en bitiricisini, en güzelini Partimize, halkımıza ve insanlığa sunabiliriz. Yücelik, tercih edilecek ve her yerde dayatılacak olan budur. Bu konuda gerçekten Partiyle yürümek isteyenlerin ve sıradan bir dürüstlüğü olanların bile, artık Parti tarihimizde son verilmesi gereken, amatörlük veya bunların kalıntıları dediğimiz, yine kararsızlık, ortayolculuk, tutuculuk, tasfiyeciliğe varan davranışlar diye tanımladığımız tüm olumsuzluklardan sıyrılmasını istedik. Dönem acımasız gelişecektir, kurallar acımasız işleyecektir. Bütün çalışmalarımızda, bütün zaman ve zeminlerde devrimci kuralları dayatmayı vazgeçilmez bir görev bilelim. En iyisini, en verimlisini yakalamayı, yanımızdakilerle birlikte en iyi bir biçimde başaralım. Bu konuda inisiyatifimizi sonuna kadar kullanalım; bunun görevimiz olduğunu bilelim. Yine bu yetki ve sorumluluklara sahip olduğumuzu bilelim ve yeni dönemin üzerine yürüyüp kazanalım!

■■■

Lozan'a dayanan soykırım sistemini yıkmak Bakur, Rojava, Başûr ve Rojhilat'ta devrimin zaferiyle mümkündür

Cemil Bayık

Kürdistan tarihi açısından 20. yüzyıl özellikle değerlendirilmesi gereken bir dönemdir. Çünkü daha önce iki parçaya bölünen Kürdistan, Birinci Dünya Savaşı sonrası Lozan Antlaşması'yla dört parçaya bölünmüştür. Sorun sadece dört parçaya bölünmesi değildir. Daha önce de iki parçaya bölünmüştü. Ancak Kürtler yine de bir bütünlük içinde varlıklarını sürdürmekteydiler; dillerini, kültürlerini, kimliklerini yaşayabilmekte ve geliştirmekteydiler. Farklı devletlerin egemenliği altında bunun yarattığı sorunları yaşamaktaydılar ama halk ve toplum olarak dili, kimliği, kültürü var olan ve bu konuda gelişimini sürdürmeye devam eden bir halk durumundaydılar. Ancak Lozan Antlaşması'yla birlikte Kürdistan sadece dört parçaya bölünmemiş, bütün parçalarında, Kürtleri ortadan kaldıran bir soykırım politikası geliştirilmiştir. Özellikle de Bakurê Kurdistan'da çok kapsamlı soykırım politikası izlenmiştir. Kürdistan'ın en büyük parçası olması ve en büyük nüfusa sahip parça olarak soykırıma tabi tutulması Kürdistan'ın bütününe yönelik bir saldırı olmuştur. Sadece Kürdistan'ın bir parçası açısından büyük bir zararı değil, aynı zamanda büyük parçanın, büyük nüfusun asimilasyona uğratılması, Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden koparılmak istenmesi tüm Kürtleri ve Kürdistan'ı ilgilendiren bir durumu ifade etmiştir. Bu açıdan bu gerçekliğin çok kapsamlı biçimde irdelenmesi gerekir.

Bugün neden Bakurê Kurdistan'da Türk devletinin kapsamlı soykırım politikası var? Neden bugün Türk devletiyle Başûrê Kurdistan'daki bazı siyasi partilerin bu kadar sıkı ilişkileri var? Türk devleti Kürtleri ortadan kaldırmak isterken, soykırıma uğratmak isterken Başûrê Kurdistan'daki bazı Kürt partilerinin Kürdistan'daki bu soykırıma ilgisiz kalmaları, seyirci kalmaları hangi nedenlerden ileri gelmektedir? Gerçekten bunların incelenmesi ve ortaya konulması gerekmektedir. Çünkü şu anda Bakurê Kurdistan'da Kürt halkının soykırıma uğratılması ve Başûrê Kurdistan'ın Bakurê Kurdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı kullanılmak istenmesi durumu söz konusudur. Bu durum sadece Bakurê Kurdistan açısından değil, Başûr dahil Kürdistan'ın dört parçası açısından çok tehlikeli bir durumu ifade etmektedir. Kürt ve Kürdistan açısından büyük bir tehlikeyi ifade etmektedir. Bu açıdan bu konu öyle sıradan ele alınacak bir konu değildir.

Başûr, Bakur, Rojava, Rojhilat 90 yıl öncesine kadar bir bütündü, parçalı değillerdi. Bu bütünlük Kürtler açısından çok büyük avantaj ortaya çıkarıyordu. Çok güçlü bir tarihsel ve toplumsal temele dayanan Kürtlerin Başûr, Bakur, Rojava olarak bölünme içinde bulunmamaları, bulundukları devlet sınırları içinde dikkate alınmalarını sağlıyordu. Bu durum Kürtleri güçlü kılıyordu. Çünkü Kürt nüfusu ve Kürt coğrafyası Türkiye coğrafyasına göre daha fazla bir tarihi ve toplumsal bütünlüğü ifade ediyordu. Ermeniler, Süryaniler, Kürtler Kürdistan'da güçlü tarihsel, toplumsal ilişkilere ve temele dayanan bir bütünlüğü ifade ediyorlardı. Ne Süryaniler ne de Ermeniler bu topraklara sonradan gelmişlerdi. Yüzyıllar boyu, hatta bin yıllar boyu yan yana yaşayan bu topluluklar artık bir denge, bir diyalektik bütünlük oluşturmuşlardı. Türkler daha 11. yüzyılda bu coğrafyaya gelmişler, 13. yüzyılda güçlü bir devletleşme içine girmişlerdir. Bugün Türklerin yoğun yaşadığı coğrafyalarda tarihsel bütünlük içinde olmayan birçok halk yaşamaktadır. Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çukurova bölgesinde Araplar ve daha birçok halk vardır. Bu halklarla Türkler arasında tarih içinde ortak yaşanmışlık ve bir bütünlükten söz edilemez. Homojen bir toplum ve coğrafya olarak Kürtler, Ermeniler ve Süryaniler Osmanlı içinde farklı bir yere sahiptir. Osmanlılar bu halklardan güç almıştır. Eğer Osmanlı, Kürtler, Ermeniler ve Süryanilerle iyi ilişki içinde olmasaydı, doğru yaklaşım göstermeseydi, bu halkların kendi bulundukları alanlarda kendi kendilerini yöneten bir durumda olmalarını kabul etmeseydi, Osmanlının güç olması, bütün Ortadoğu'ya ve Kuzey Afrika'ya gitmesi, Avrupa'nın içlerine kadar ilerlemesi mümkün olmazdı. Eğer Osmanlı İmparatorluğu büyük bir imparatorluk olmuşsa bunu kesinlikle Kürtlere ve Kürdistan'daki halklarla ilişkilerine borçludur. Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin imparatorluk içinde farklı bir etkisi vardır. Kürtleri dikkate almayan bir imparatorluk var olamazdı. Ermeniler zaten imparatorluk içinde çok önemli rol oynamışlardır. Hatta 'millet-i sadıka' olarak tanımlanmıştır. Özellikle bürokraside Osmanlı'ya önemli hizmetlerde bulunmuşlardır.

> ● Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştirilmeden Başûr'daki, Rojava'daki, Rojhilat'daki mücadeleyi güvenceye almak, onları etkili kılmak mümkün değildir. Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi geliştirmek, bütün parçaların mücadelesini geliştirmektir. Nitekim sonuçları böyle de olmuştur. Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştikçe, diğer parçalarda mücadele daha fazla gelişmiş, halk daha fazla özgüven duymuştur. ●

Misak-ı Milli'de Kürtler ve Türkler ortak bir devlet olacaklardı

Kürtlerin Lozan'a kadar parçalanmama durumu, Kürtler açısından çok önemli bir avantajdı. Kürtleri Osmanlı karşısında dikkate alınan bir halk yapıyordu. Osmanlı'dan sonra yeni kurulmak istenen Türkiye açısından da önemli bir güçtü. Bu nedenle Mustafa Kemal, Erzirom ve Sêwaz'tan (Sivas) işe başlamış, yeni Türkiye'nin kuruluşunu Kürtlerle birlikte yapma çabası içine girmiştir. O dönemde Kürtler önemli bir güçtür, daha parçalı değildirler. Kürtler ve Kürdistan, Türklerin, yeni Türkiye'nin dayanacağı en temel alandır. Bu açıdan Sivas Kongresi'nde Kürtler ve Türklerin ortak vatanı biçiminde ifade edilen Misak-ı Milli kabul edilmiştir. Misak-ı Milli öyle söylenildiği gibi Türklerin o dönemdeki vatanı değildir. Misak-ı Milli'de Kürtler ve Türkler ortak bir devlet olacaklardı. Zaten Lozan'dan önce Ermeniler yok edilmişti, Süryaniler etkisizleştirilmişti. Türk devletinin o süreçte Kürtlere dayanmadan bir şey yapması mümkün değildi. Kürtleri karşıya almaları durumunda tümden tarihten silinebilirlerdi. Türkiye tarihi açısından Mustafa Kemal'in 4 Eylül 1919 Sivas Kongresi'nde Misak-ı Milli yaklaşımını ortaya koyması çok önemli politik bir öngörüyü ifade ediyor. Kürtler açısından da Misak-ı Milli çerçevesinde ortak bir devlet yaratma yaklaşımı yanlış değildir. Anadolu ve Kürdistan'ın yedi yüzyıldan fazla süren tarihsel ilişkilerine uygun bir yaklaşım göstermiştir. Hatta Osmanlı'nın dağılmasıyla birlikte Türkler zayıflama yaşadığından yeni kurulacak Türkiye'de Kürtlerin etkili yer alma avantajları ortaya çıkmıştır. Bu dönemde Bakur, Başûr, Rojava birliği vardır. Nüfusun ve coğrafyanın büyüklüğünün yarattığı bir etki vardır. Bugün Bakurê Kurdistan dediğimiz parçadaki Kürt aşiretlerinin tüm Kürdistan üzerinde önemli bir etkisi bulunmaktadır.

Lozan ve Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki süreç doğru ve iyi irdelenmelidir. 19. yüzyılda Kürtler içinde de, zayıf da olsa belli bir milliyetçi eğilim ortaya çıkmıştı. Ama genelde Osmanlı içinde ortak yaşama eğilimi güçlüdür. Ancak Türkler, Araplar, Farslar Kürtlerle kendini eşit düzeyde gören bir devlet yapılanması, bir siyasal yapılanma öngörmedikleri için, Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflama ve dağılma sürecinde özellikle Osmanlı merkezine Kürdistan'ın en uzak yeri olan Başûrê Kurdistan'da ulusalcı, milliyetçi eğilimler ortaya çıkmıştır. Türk, Fars, Arap ulus devletçiliğinin kendini ortaya koymasıyla birlikte buna karşı ortaya çıkan uluslaşma, Kürt aydınlanması ve bu çerçevede Kürt yurtseverliği Silêmanî ve Kerkûk alanında gelişmiştir. Bu açıdan Osmanlı İmparatorluğu döneminde Kürtler içinde ulusal eğilimin, yine Osmanlı'ya karşı, Araplara karşı eşit olma eğiliminin en fazla yükseldiği alan Silêmanî merkezidir. Şêx Berzencî isyanının burada ortaya çıkması tesadüfi değildir. Yine ilk Kürt aydınları, yazarları, sanatçıları burada ortaya çıkmıştır. Osmanlı İmparatorluğu içindeki Kürtler arasında 19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başında böyle bir gelişme vardır. Özellikle Osmanlı'nın dağılması, yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulma sürecinde bu durum biraz daha gözle görülmüştür. Kürtler bir taraftan Misak-ı Milli'nin gerçekleşmesinden yanadırlar. Ancak Başûrê Kurdistan ve Rojava'nın koparılmasını da kabul etmemektedirler. Nitekim Bakurê Kurdistan'daki Kürt aşiretlerinin, milletvekillerinin böyle bir isteği olmuştur. Hatta Lozan'la birlikte Başûrê Kurdistan'ın koparılmasına itirazları olmuştur, eleştirmişlerdir. Kuşkusuz Osmanlı içinde kalmak isteyenlerin haklı nedenleri olmakla birlikte, Silêmanî merkezli gelişen eğilimin de haklı nedenleri bulunmaktadır. Dolayısıyla her tutumun kendi koşullarına göre ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekmektedir. Çünkü farklı saikler ve etkenlerle tutumlarını ortaya koymaktadırlar.

Lozan Antlaşması

Lozan Antlaşması sürecindeki gelişmelerin dikkatle değerlendirilmesi gerekiyor. Mûsil ve Kerkûk de Misak-ı Milli sınırları içinde olduğu için, Lozan'da Türk heyeti Mûsil ve Kerkûk'ün Türkiye sınırları içinde kalmasını istiyorlar. Fakat uzun müzakereler sonucu Mûsil ve Kerkûk, Türkiye'den koparılıyor. O dönemde Birleşmiş Milletler Mûsil ve Kerkûk'ün durumunun rapor edilip netleştirilmesi için bir komisyon kuruyor. Komisyon, sonunda Mûsil ve Kerkûk vilayetlerinin Irak sınırları içinde kalması yönünde eğilim belirtiyor. Bunda Mûsil vilayeti içinde önemli nüfusa sahip Süryanilerin etkisi oluyor. Osmanlı İmparatorluğu döneminde katliama uğradıkları için yeni dönemde Türkiye sınırları içinde yaşamak istemiyorlar. Bu nedenle ciddi itirazları oluyor ve kararı etkiliyorlar. Silêmanî merkezli Soran bölgesi ise Osmanlı İmparatorluğu'na bağlanmak istenmemektedir. Soran bölgesi ne Irak'a, ne Türkiye'ye, ne de İran'a bağlanmak istiyor. Çünkü mevcut Türk, Arap, Fars egemenleri kapitalist modernitenin, yani milliyetçiliğin etkisiyle ulus devlet arayışındadırlar. Ulus devlet yaklaşımı da esas olarak tek bir ulusa dayandırılmaktadır. Bu da ister istemez Silêmanî merkezli Kürtlerde kendi ayrı devletlerini kurma eğilimini ortaya çıkarıyor. Bu bakımdan Lozan görüşmeleri sırasında İngiltere, Soran bölgesindeki Kürtlerin bu tutumundan kendisi açısından yararlanıyor.

Kuşkusuz o dönemde çok yoğun tartışmalar oluyor. Osmanlı İmparatorluğu referandum yapılmasını istiyor. Çünkü Mûsil ve Kerkûk vilayetlerindeki etkisi hala sürmektedir. Özellikle Behdînan bölgesinde Osmanlı ile ilişkiler daha sıkıdır; bir referandumda Türkiye'den yana tavır almaları olasılığı yüksektir. Bu açıdan İngiltere referanduma karşı çıkıyor. Hatta karşı çıkarken çok ilginç değerlendirmeler yapıyorlar. Lozan'daki Türk heyeti, Türklerle Kürtlerin aynı millet olduğunu ileri sürüyor, 'Ayrımız gayrımız yok' diyor. İngiltere, Türklerle Kürtlerin aynı millet olmadığını söylüyor. En temel farklılık olarak da Kürt kadınlarının özgür, Türk kadınlarının erkek egemenliğinde olmasını gösteriyorlar. Yüzyıl önce böyle bir değerlendirmenin yapılması çok çarpıcıdır. Uzun müzakereler sonucu İngilizlerle Türkler arasında Bakurê Kurdistan'daki Kürtlerin soykırımına dayalı bir antlaşma oluyor. Lozan Antlaşması, aslında Mûsil ve Kerkûk'ün İngiliz egemenliğine bırakılması karşılığında mevcut Türkiye sınırları içinde bir ulus devlet kurulması ve bu temelde de Bakurê Kurdistan'daki Kürtlerin soykırıma uğratılmasını amaçlıyor. İngiltere buna göz yumuyor. Yeni Türkiye de, Bakurê Kurdistan'da Kürtleri soykırıma uğratma karşılığında Mûsil ve Kerkûk'ü İngiliz egemenliğindeki Irak'a bırakıyor. Bu bırakma öyle hiçbir karşılık

olmadan yapılmıyor. Yeni Türkiye, Kürtleri soykırıma uğratma onayı karşılığında Mûsil ve Kerkûk'ten vazgeçiyor. İngiltere de, Türkiye'nin Mûsil ve Kerkûk'ten vazgeçmesi karşılığında Kürt soykırımına onay veriyor. Bu noktadan sonra 20. yüzyıl boyunca İngiltere için, Avrupa için, daha sonra İngiltere'den dünya liderliğini devralan ABD için Bakur Kürtleri yoktur. Soykırıma uğratılmak için Türkiye'ye izin verilmiştir. Avrupa ve ABD sadece kendi etkilerinde olan Mûsil ve Kerkûk'teki Kürtlere sahip çıkmaktadırlar. İngiltere 'bunlar Kürttür, sizden değildir' diyerek Başûrê Kurdistan'ı kontrolüne almıştır. Türkiye'ye ise sen oradaki Kürtlere istediğini yapabilirsin, denilmiştir. Böyle bir durumda tabii ki Batı'nın, Avrupa'nın, ABD'nin ilgilendiği Kürt, Başûrê Kurdistan'daki Kürtler olmuştur. Kürt olarak onu esas almıştır. Çünkü kendi sistemi içine aldığı Türkiye'ye, Bakurê Kurdistan'da Kürtleri soykırıma uğratması izni vermiştir. Böylece Kürdistan'ın en büyük parçası, en büyük nüfusa sahip olan coğrafyada Kürtler yok edilmeyle karşı karşıya bırakılmıştır. Hem de bir uluslararası anlaşmayla, Lozan Antlaşması'yla bu gerçekleşmiştir.

Bugün hala ABD, Avrupa, yine birçok ülkede Kürtler denilince akla Başûr Kürtlerinin gelmesi, onları muhatap almaları, ilişkilenmeleri bu tarihsel gelişmeyle ilgilidir. Çünkü kendilerinin de imzasının olduğu Lozan Antlaşması'yla Bakurê Kurdistan'da Kürtler soykırıma tabi tutulmaktadırlar. Dolayısıyla Bakurê Kurdistan'da Kürtleri görmezlikten geliyorlar. Hem Lozan'da Türkiye'ye ulus devlet kurma hakkı vermişler hem de soğuk savaş dönemi öncesi ve sonrası Türkiye ile yürüttükleri politika ve müttefiklikle Bakurê Kurdistan'daki Kürtlerin mücadelesine ilgisiz kalmışlardır. Bu nedenle Bakurê Kurdistan'da mücadele gelişince, bırakalım sıcak yaklaşmayı, NATO üyesi olduğu için Türkiye'ye Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezmek için destek vermişlerdir.

PKK mücadeleyi Bakur'dan başlatmayı esas almıştır

Önder Apo grubu oluşturur oluşturmaz, Bakurê Kurdistan üzerindeki bu politikayı ve bu politikanın Kürdün soykırımına hizmet eden bir politika olduğunu gördüğünden Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşması açısından büyük parça olan Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin öncülüğü ele almasını ve bunun da egemenlere değil, topluma dayandırılarak yapılması gerektiğini özellikle vurgulamıştır. Bu, o yıllarda parça ve sınıf öncülüğü biçiminde dile getirilmiştir. Kuşkusuz bütün parçaların mücadeledeki yeri önemlidir. Ancak büyük parçanın öncülüğünü etkili kılmadan, yine halkı etkili mücadele içine çekmeden bu perspektifle Bakurê Kurdistan'da mücadeleyi geliştirmeden, yine mücadeleyi geliştirirken toplumu bu mücadeleye katmadan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni, Kürdistan'ın dört bir yanında başarıya ulaştırmak mümkün değildir. Bu bakımdan Kürt Özgürlük Hareketi başından itibaren büyük parça olan Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi çok önemsedi, Bakurê Kurdistan'da mücadelenin mutlaka geliştirilmesi gerektiğini vurguladı. Çünkü Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştirilmeden Başûr'daki, Rojava'daki, Rojhilat'daki mücadeleyi güvenceye almak, onları etkili kılmak mümkün değildir. Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi geliştirmek bütün parçaların mücadelesini geliştirmektir. Nitekim sonuçları böyle de olmuştur. Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştikçe diğer parçalarda mücadele daha fazla gelişmiş, halk daha fazla özgüven duymuştur. Bakurê Kurdistan'daki özgürlük mücadelesinin gelişmesiyle Kürtler siyasi ve askeri olarak Ortadoğu'da daha etkili bir siyasi güç haline gelmiş, dikkate alınır konuma ulaşmışlardır. Eğer Bakurê Kurdistan'da Özgürlük Mücadelesi geliştirilmeseydi, diğer parçalarda mücadele geliştirilemezdi; gelişse de sınırlı gelişirdi, büyük tehlikelerle karşı karşıya gelirdi. Sonuç almak kolay olmazdı.

Bu açıdan PKK'nin, Bakurê Kurdistan'da mücadeleyi geliştirmesini çok önemli görmek gerekiyor. PKK bu mücadeleyi geliştirerek bütün Kürtler açısından tarihi bir rol oynamıştır. Büyük parçada mücadeleyi geliştirerek bütün Kürtlerin özgür ve demokratik yaşama kavuşması açısından çok büyük değerler yaratmıştır. Bu belki de Kürtlerin en büyük kazanımıdır. Kürtlerin en büyük kazanımı Bakurê Kurdistan'da güçlü bir özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yaratılması olmuştur. Bunun bütün Kürtler tarafından görülmesi ve anlaşılması gerekir. Bakurê Kurdistan'da mücadele geliştirilmeseydi bugün Kürtler yok olmayla karşı karşıya gelirlerdi, biterlerdi. Özellikle eski dengelerin yıkıldığı, yeni statükonun kurulmak istendiği bu dönemde tümden bitişe gidecek bir durumla karşılaşabilirlerdi. Bu yönüyle PKK'nin 1970'lerden başlayarak Kürdistan'da Özgürlük Mücadelesi'ni geliştirmesi önemle ele alınmalı ve hakkıyla değerlendirilmelidir. 1975'lere gelindiğinde Başûrê Kurdistan'daki Kürt hareketi ezilip tasfiye edilmişti. Ama Bakurê Kurdistan'da gelişen mücadele o ezilmenin, o tasfiye olmanın daha fazla olumsuzluk yaratmasının önüne geçti. Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin gelişmesinin çok çok önemli görülmesi gerekiyor. Kuşkusuz İran-Irak savaşıyla Başûrê Kurdistan'da yeniden imkan ve fırsatlar ortaya çıktı. Ama yine de Bakurê Kurdistan'daki mücadele gelişmeseydi sonuç farklı olurdu. Bunun siyasi, stratejik, taktik, diplomatik, dönemsel anlamının çok iyi kavranması gerekiyor.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin çıkışından itibaren büyük parçada mücadeleyi geliştirmeyi esas alarak bütün parçalardaki mücadelenin geliştirileceğini söylemesi, çok doğru bir tespit olarak pratikleşmesini bulmuştur. Bu büyük bir başarıdır. Bakurê Kurdistan'da mücadeleye öncülük etmeden, en etkili mücadele eden parça haline getirilmeden Kürdistan'daki diğer parçaların yürüteceği mücadele istenen sonuçlara ulaşmazdı; çok büyük zaaflar taşırdı, çok büyük tehlikelerle karşı karşıya gelirdi. Bu açıdan PKK'nin Kürdistan'ın en büyük parçasında mücadeleyi geliştirmesini bütün parçalardaki halkımız, siyasi güçler değer vermeli, anlam biçmelidir, buna doğru yaklaşım göstermelidir. Bunun büyük bir kazanım ve büyük hizmet olduğunu görmelidir. Böyle yaklaşmamak gerçekten yanlış yaklaşmaktır, gafilliktir, dar ve sıradan yaklaşmaktır. Dar sınıf ya da parti çıkarlarıyla yaklaşmaktır. Ya da sömürgecilerin yarattığı parçalanmışlığı bizim de sürdürmemiz anlamına gelmektedir. Bu açıdan büyük parçada mücadelenin geliştirilmesinin ve genel mücadeleye öncülük yapacak düzeye çıkarılmasının önemi hiçbir kaygı ve komplekse kapılmadan görülmeli ve yaklaşım bu temelde gösterilmelidir.

PKK, Kürt toplumsallığını açığa çıkarıp bu güce dayandı

Diğer taraftan Kürt Özgürlük Hareketi çıkışından itibaren toplumun mücadeleye katılmasını, halkın öncü olmasını istedi. Egemen sınıfların mücadelesinin Kürtler açısından bir zayıflık olduğunu ifade etti. Çünkü Kürdün dış desteği yok, şu desteği, bu desteği yok, dört parçaya bölünmüş. Üzerlerinde acımasız soykırımcı bir sömürgecilik yürütülmektedir. Böyle bir yerde esas olarak toplumun gücünü açığa çıkarmak gerekiyor. Yoksa işbirlikçilik yapmaktan kurtulunamaz. İşbirlikçilik zayıflıktan ileri gelir. Kürt tarihinde de çeşitli işbirlikçi yaklaşımlar olmuştur. Bu da zayıflıktan ileri gelmiştir. Ama Kürt toplumuna dayanılırsa Kürt toplumu güçlü bir toplumdur, toplumsallığın ilk tarih sahnesine çıktığı yer Kürdistan'dır. Kürt toplumunu ve toplumsallığını küçümsememek gerekiyor. Kürt toplum gücünü, Kürdün ulusal gücünü, tarih içinde oluşmuş değerlerini küçümsememek gerekiyor. Bu topluma dayanarak Kürt halkının özgürlük mücadelesi büyük güç haline getirilir. Nitekim PKK başından itibaren toplumu güç yapmak istemiştir, topluma dayanmıştır, kadını, gençliği güç yapmak istemiştir, bütün farklı kimliklere seslenmiştir, bütün topluluklara seslenmiştir. Nitekim toplumdan güç alarak her türlü soykırımcılığa ve sömürgeciliğe karşı mücadele etme iradesini ve gücünü ortaya koymuştur. Bunu toplumun gücünü açığa çıkararak yapmıştır.

Ulus devlet çağı soykırım çağıdır

Kürt egemenlerinin tarih boyu dış güçler karşısında zayıf kalmalarının bir nedeni de toplum ile bağlarının zayıflığıdır. Özellikle son yüzyıllarda Kürt egemen sınıfların toplumla bağı daha da zayıflamıştır. Bu nedenle de Kürt toplumunun varlığı ve geleceği geçmiş yüzyıllara oranla daha büyük tehlikelerle karşı karşıya gelmiştir. Kuşkusuz Kürt toplumunun tarih boyu bir gücü vardır. Hatta egemenler bile bu güce dayanarak yaşamışlardır. Kürt egemen sınıfları tarihte işbirlikçiliğe dayanarak ayakta kalırken bile bu toplumsal karakterden güç almışlardır. Kürdün bu gücü temelinde yapılan işbirlikçiliğe dayanarak bir şeyler elde etmişlerdir. Ama günümüz ulus devlet çağıdır, soykırım çağıdır. Bizim gibi halklar için soykırım dayatılıyor. Geçmişte böyle bir durum yoktu, şimdi soykırımla ve ortadan kaldırılma tehlikesiyle karşı karşıyayız. Ulus devlet çağı, soykırım çağı. Türkler, Araplar, Farslar ulus devlet olmak ve Kürdü bitirmek istiyorlar. Buna karşı toplumun gücünü ortaya çıkararak direnmemiz lazım. Eğer eski siyasi yaklaşımlarla, egemen güçlerin tutumuyla politika yaparsak, bu soykırımcı sistem karşısında ayakta kalmak mümkün değildir. Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi bu gerçeği iyi görerek halkı ve toplumu güç yapıp soykırımcı sistem karşısında direnmeyi ve başarmayı esas almışlardır.

Bugün Kürdün Ortadoğu'da etkili olmasının nedeni; esas olarak Kürt Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin demokratik zihniyetiyle toplumu örgütleyerek güç haline gelmesindendir. Demokratik zihniyet demek; toplumu güç yapmaktır. Demokrasinin adı budur; toplumu güç yapmak, toplumu örgütlemektir. Önder Apo ve PKK bunu yaptığı için şimdi PKK güçlüdür, dikkate alınıyor. Dış desteğe dayanarak değil, halka dayanarak mücadele yürütüyor. En büyük güvence de budur. Dış destek bugün vardır, yarın yoktur. Bugün taktik icabı seni kullanır, yarın bırakır. Ama halkı örgütlersen, halkı güç yaparsan her dönemde mücadele açısından bir gücün olur. Bu bakımdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin Bakurê Kurdistan'da mücadeleyi geliştirmesi ve topluma dayanarak, halka dayanarak bunu yapması çok büyük sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Uluslararası güçler ve bu güçlere dayanarak Kürdistan'da etkili olmak isteyen siyasi partiler, Bakurê Kurdistan'daki halkın bu gücünü ve yarattığı sonuçları görmek istemiyorlar. Neredeyse Kürtlere bile, sizin tek temsilciniz Başûrê Kurdistan'dır, KDP'dir, diyorlar, herkesin yönünü oraya çevirmek istiyorlar. Kuşkusuz Başûrê Kurdistan da Kürdistan'ın bir parçasıdır ve bir değerdir. Ama mücadelenin sonucunu belirleyecek karakteri nedeniyle Bakurê Kurdistan'daki mücadeleye daha hassas ve doğru yaklaşmak gerekir. Bakurê Kurdistan kazanırsa herkes kazanır. Bakurê Kurdistan'da çok köklü bir mücadele geleneği ve bunun yarattığı değerler vardır. Bu tüm Kürt halkının değeridir. Bakurê Kurdistan ideolojik, askeri, siyasi olarak güçlüdür, topluma dayalı olarak güçlüdür. Şimdi bu, görmezden gelinecek, sadece Başûrê Kurdistan ve KDP öne çıkarılacak! Bu, Kürtler için tarihi bir gaflettir. Uluslararası güçler, bazı çevreler böyle yapabilirler; Lozan'dan beri Bakur'u görmezden gelebilirler, soykırıma uğratılmasına sessiz kalabilirler; Kürt deyince sadece kendi kontrollerindeki Başûr'u görebilirler, bu onların yaklaşımıdır. Kürtler böyle yaklaşmamalıdır. Kürtlerin Bakurê Kurdistan'daki Özgürlük Mücadelesi'nin gelişmesini, gücünü bütün parçaların gücü olarak görüp yaklaşmaları gerekir. KDP dar yaklaşabilir, uluslararası güçler dar yaklaşabilir ama Kürtler, Kürt aydınları, Kürt siyasetçileri dar yaklaşamazlar. Bakurê Kurdistan'ın mücadelesine yüzeysel ve sıradan yaklaşmak, Kürdün mücadelesine yüzeysel yaklaşmaktır. Tüm Kürtlerin kendi bindiği dalı kesmektir. Kürt halkı, siyasi güçleri, aydınları, yazarları kendi bindikleri dalı kesmemelidirler. Üzerinde durdukları dal esas olarak Bakurê Kurdistan'daki mücadeledir, toplumun mücadeleye katılmasıdır, orada ortaya çıkan değerlerdir. Bunu herkesin görmesi ve bu çerçevede mücadeleye değer katması gerekmektedir.

Türk devleti ile KDP ilişkilerinin tarihi dikkatle incelenmelidir

Bakurê Kurdistan öncülüğünün görülmemesi, aslında Kürdün kendini Lozan'dan sonra oluşturulmuş soykırım sistemine yatırması anlamına gelmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında Bakurê Kurdistan'daki soykırım gerçekliğini Başûrê Kurdistan'daki Kürt grupları da tutumlarıyla fiili olarak kabul etmiştir. Özellikle KDP'nin yaklaşımı böyledir. KDP, Kürt partisi olarak Bakurê Kurdistan'daki mücadeleyi bırakalım desteklemeyi, engel olmuştur. 1960'larda KDP ile Türk devletinin ilişkisi gerçekten de dikkate değerdir, incelenmesi gerekiyor. O dönemde KDP'yi destekleyen İran'dır, ABD'dir, İsrail'dir. Yine Türkiye'den yararlanmaktadır KDP. Ama ne karşılığında? Türkiye ile KDP arasında bir anlaşma vardır; KDP Türkiye'de Kürtlere karışmayacak, orada bir siyasi çalışma yürütmeyecek, hatta Bakurê Kurdistan'da bir mücadele gelişirse onun önüne geçecektir. Bunun karşılığında da Türkiye, NATO üyesi olduğu için ABD ve İran Şah'ı ile müttefikliği çerçevesinde KDP'ye destek olacaktır. Dr. Şivan'ın katledilmesi Türkiye ile KDP arasındaki bu ilişkilerin sonucu yaşanmıştır. Bunu bizzat KDP ile ilgili değerlendirmeleri hep pozitif olan İsmail Beşikçi söylemektedir. MİT tarafından katledilmek istendiğini vurgulamaktadır. KDP de bu isteği yerine getirmiştir.

Lozan Antlaşması ve daha sonra Türkiye'nin Batı dünyasıyla gelişen müttefikliği uluslararası güçlerin de, Avrupa'nın da, KDP'nin de Bakur Kürtlerinin mücadelesini görmezlikten gelmesi ve Türkiye'ye destek olmalarını beraberinde getirmiştir. Lozan'da Mûsil ve Kerkûk İngiltere egemenliğine bırakıldığı için, Kürt deyince Başûrê Kurdistan'a sahiplenme ve onları muhatap alma durumu ortaya çıkmıştır. Yakın zamana kadar da Kürt olarak sadece Başûrê Kurdistan'daki siyasi güçleri esas alma söz konusu olmuştur. Bakurê Kurdistan'da çok kapsamlı bir mücadele gelişmesine ve Kürdistan'ın dört bir yanında büyük bir etkiye ve güce sahip olmasına rağmen hala uluslararası alanda, birçok yerde KDP'nin dikkate alınması, PKK'nin Kürt Özgürlük Hareketi olarak gözden uzak tutulması, karşı çıkılması bu tarihsel nedenlerle ilgilidir. Dolayısıyla geçen yüzyıldaki süreç doğru ele alınıp anlaşılmadan, bugün neden uluslararası güçler ve çeşitli siyasi odakların hala Kürt Özgürlük Hareketi'ne olumsuz yaklaştığını, Kürt deyince neden KDP ile ilişkilenildiğini, Kürdistan deyince esas olarak neden Başûrê Kurdistan'ın esas alındığını anlamak zor olur. KDP, Türkiye ilişkilerini de geçen yüzyıldaki bu gelişmeler ve ilişkiler çerçevesinde ele almak gerekiyor. KDP de uluslararası güçler gibi Bakurê Kurdistan'daki Kürtleri Türkiye'nin egemenliğinde gördüğü ve onayladığı için, bu konuda itirazı olmadığı için Kürt soykırımında ısrar eden Türkiye ile ilişkilerini sürdürmektedir. Öte yandan KDP ile Türkiye'nin, Bakurê Kurdistan'daki Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı tutumları yeni değildir. Öncesi ve Dr. Şivan'ın katledilmesinde olduğu gibi ortak tutumu sürdürüyorlar. 1990'larda bu nedenle Türkiye, KDP ile birlikte birçok operasyon yaptı. Bunları öyle sadece günlük politika gereği olarak görmemek gerekiyor. Kuşkusuz günlük, dönemsel politika bu ilişkilerde etkili olmaktadır. Ama Lozan süreci ve sonrasında Avrupa'nın, ABD'nin ve uluslararası güçlerin Türkiye ile ilişkileri, Bakurê Kurdistan'a yaklaşımları; 20. yüzyılda esas olarak Başûrê Kurdistanlı güçleri Kürt olarak görmeleri, KDP ile Türkiye ilişkileri bugünkü siyasi ilişki ve gelişmelere de önemli düzeyde etkide bulunmaktadır.

KDP'nin istihbarat örgütünü İsrail kurumsallaştırmıştır

Avrupa'nın ve uluslararası güçlerin KDP ile ilişkilenmeleri çok boyutludur. Sadece ABD, Avrupa'nın değil, İsrail'in KDP ile ilişkileri de eskidir, derindir. KDP istihbaratının hem parti içinde hem de Başûrê Kurdistan'da etkili olması, KDP ile istihbarat örgütünün iç içe geliştirilmesiyle ilgilidir. KDP'nin istihbarat örgütünü İsrail kurumsallaştırmıştır. Bir nevi İsrail kendi karakterini KDP'ye de taşımıştır. Bu açıdan KDP'yi istihbarat örgütü mü yönetiyor ya da KDP ile istihbarat örgütü iç içe mi geçmiş gibi sorular anlamlıdır. Yahudi toplum gerçeği istihbarat gerçeğiyle iç içe gelişen bir karaktere sahiptir. İsrail sadece KDP istihbaratını örgütlememiştir, özellikle bu istihbarat örgütüyle hem Başûrê Kurdistan'ı kontrol etme hem de İran'a ve Türkiye'ye yönelik istihbarat toplama imkanına kavuşmuştur. Dolayısıyla İsrail ile KDP arasındaki ilişki, İsrail'in herhangi bir devlet ya da toplumla ilişkisinden farklı bir düzeyi ifade etmektedir. İsrail'in de uluslararası alandaki gücü ve etkisi biliniyor. Bu yönüyle çok uzun süreden beri İsrail'in Başûrê Kurdistan, KDP ile ilişkileri Başûr Kürtlerinin uluslararası alanda belli bir ilişki düzeyi içinde olmalarını beraberinde getirmiştir. İsrail'in uluslararası alandaki etkisini küçümsememek gerekir. Türkiye bile Avrupa ile ABD ilişkilerini güçlü tutmak için İsrail'le ilişki kuruyor. İsrail'le iyi ilişki kurarak Bakurê Kurdistan'daki soykırım politikasını yürütüyor. İsrail'le ilişki kurarak Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik saldırıları

için uluslararası güçlerden, Avrupa'dan, ABD'den destek alıyor.

Kuşkusuz giderek İsrail de, Bakur Kürtlerinin güç olduğunu görerek Bakurê Kurdistan'a ilgisini arttırmış bulunuyor. Zaten 1970'lerde belli düzeyde ilişkisi vardı. Rızgari örgütü ile İsrail'in ilişkilerinin olduğu biliniyor. Yine bir ara KDP ile ilişkisi olan KUK vardı. Aslında Türk devleti bu örgütlenmeye göz yumuyordu. Çünkü gençler, Apoculara akıyordu. Bu bakımdan KUK, Kürt Özgürlük Hareketi'nin gelişimini önlemek için KDP ve İsrail'in desteğini de almıştır. Nitekim 12 Eylül öncesi Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme saldırılarını yürütmüştür. Bu saldırılarını silahlı düzeye çıkarmıştır. Bu saldırıları sadece Bakurê Kurdistan'da ortaya çıkan yerel olaylar olarak görmek yanlıştır. Türkiye ve İsrail istihbaratı da dahil birçok gücün bu çatışmayı körüklediği söylenebilir. KDP'nin Kürtlerin temsilcisi gibi görünmesi konusunun böyle uzun bir geçmişi de var.

Kuşkusuz uluslararası güçlerin Kürt Özgürlük Hareketi'ne olumsuz yaklaşmalarının başka ideolojik ve siyasi nedenleri de bulunmaktadır. Güncel ve siyasal olarak da Kürt Özgürlük Hareketi ortaya çıktığı zaman sol ve sosyalist bir hareketti. Soğuk savaş sürecinde de sol ve sosyalist karakterli Kürtlere karşı tutum aldılar. NATO'nun, ABD'nin, Avrupa'nın PKK'ye tutum alması, PKK'ye yönelik bir saldırı içinde bulunması bu gerçeklikle de ilgilidir. Dolayısıyla Kürt Özgürlük Hareketi'nin ortaya çıktığı soğuk savaş döneminde KDP'nin desteklenmesi ve PKK'ye karşı da düşmanca tutum takınılması durumu yaşanmıştır. Zaten PKK ortaya çıkışından itibaren sadece Türk devletinin saldırılarıyla değil, NATO'nun, ABD'nin, Avrupa'nın saldırılarıyla da karşılaşmıştır. NATO, ABD ve Avrupa Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve demokrasi güçlerinin kökünü kazımak için iktidara gelen 12 Eylül rejimine destek vermişlerdir. 1990'lı yıllarda binlerce köyün yakılıp yıkıldığı, binlerce faili meçhul cinayetin işlendiği, Kürdistan'ın boşaltıldığı, on binlerce insanın işkencelerden geçirildiği dönemde de Türkiye'ye destek verilmiştir. 1990'lı yıllarda zulüm ve baskı konusunda 12 Eylül'den daha ağır bir tablo olduğu halde, ABD ve Avrupa müttefik oldukları Türkiye'ye destek vermeye devam etmişlerdir. Yakın zamana kadar da bu destek açıkça sürmüştür.

Komplonun bir amacı da PKK karşısında gerileyen KDP çizgisini güçlendirmekti

1999'da Uluslararası Komplo bir yönüyle de gelişen Kürt Özgürlük Hareketi karşısında gerileyen KDP ve YNK'nin yeniden güçlendirilmesi için yapılmıştır. Zaten Uluslararası Komplo'da, KDP de aktif yer almıştır. PKK'nin 'terörist' olduğu yönünde dosyalar hazırlanmış, Avrupa'ya ve uluslararası güçlere sunulmuştur. Bunlar herkesin bildiği tarihi gerçeklerdir. Kürt Özgürlük Hareketi 1990'lı yıllarda Türk devletinin bütün saldırılarına ve KDP ile birlikte yürüttükleri operasyonlara rağmen güçlenmesini sürdürmekteydi. Hiçbir saldırı PKK öncülüğündeki Özgürlük Hareketi'nin gelişmesinin önüne geçemiyordu. Bu nedenle ABD'nin bölgeye müdahale öncesi PKK gibi etkin bir siyasi hareketin olmasını istememesi ve bölgede müttefiki olan Türkiye'nin ve KDP'nin giderek mücadele karşısında zorlanması sonucu Uluslararası Komplo gerçekleşmiştir.

Uluslararası Komplo'ya rağmen Kürt Özgürlük Hareketi mücadelesini sürdürerek hem Türkiye'de hem Ortadoğu'da hem de Kürdistan'ın dört bir yanında daha etkili hale gelmiştir. Sadece Bakur'da değil, Başûr'da, Rojava'da, Rojhilat'ta Önder Apo çizgisinde Kürt Özgürlük Hareketi'nin etkili olduğunu görüyoruz. Bu durum karşısında Avrupa'nın ve diğer devletlerin, uluslararası güçlerin yeni yaklaşımları ortaya çıkmaktadır. Hala KDP, esas destekledikleri güç olsa da, bütün politikalarını KDP üzerinden yürütseler de, KDP statükocu, değişmeyen karakteriyle uluslararası güçlerin çıkarlarını gerektiği gibi temsil edememektedir. Çünkü siyasal, toplumsal alanda bir değişim ortaya çıkaramıyor; Avrupa ölçülerinde bir demokratikleşme için de gelişme yaratamıyor. Bu konularda tutucu, muhafazakar olması nedeniyle, bu güçlerde, KDP'ye yaklaşımda kimi tereddütler ortaya çıkarıyor. Öte yandan PKK öncülüğünde Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kürdistan'ın dört bir yanında etkili olması, çeşitli güçleri Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı daha dikkatli olmaya götürüyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nin demokratik çizgisi, özgürlük çizgisi, mücadele gücü bütün güçlerin dikkatini çekiyor. Her ne kadar ideolojik ve siyasi olarak farklılıkları olsa da, Kürtlerle ilişki kurmaları çıkarlarına olduğundan PKK'ye karşı daha önce gösterdikleri sert karşı tutumları gösterme yerine, anlamaya çalışıyorlar. Hatta Rojava'da ve başka yerlerde KDP ile Kürt Özgürlük Hareketi'ni uzlaştırmaya çalışıyorlar. Şimdi biraz bu yönlü eğilim de gösteriyorlar. Bu yönüyle Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik ve siyasi çizgisini esneterek, yumuşatarak, hatta Rojava'da yapmak istedikleri gibi etkileyerek KDP ile Önderliğin etkisindeki hareketleri uzlaştırma çalışmaları yürütüyorlar.

> ● **Kürtler üzerinde, Êzidîler üzerinde niye egemenlik kurulsun? Şengal sorunu niye Şengal üzerinde kimin hakimiyet kurup kurmaması sorununa dönüşsün? Şengal'de Şengallilerin kendi kendini yöneteceği bir sistem olsun. Bundan Kürtlere ne zarar gelir? KDP'ye mi, YNK'yi mi, PKK'ye mi? Bu açıdan KDP'nin yaklaşımlarını doğru bulmuyoruz, kesinlikle farklı bir yaklaşım içindeyiz. Biz ahlaki, vicdani ve siyasi olarak kendimizi sorumlu görüyoruz.** ●

Özgürlük Hareketi'nin etkisinin artması KDP'li çevreleri telaşa düşürdü

Kuşkusuz bu durum; çeşitli devletlerin, güçlerin politikaları, amaçları, niyetleri ne olursa olsun, Kürt Özgürlük Hareketi ve Özgürlük Mücadelesi açısından değerlendirilebilecek bir durumdur. Olumlu sonuçları ortaya çıkmaktadır. Çünkü çok engelleyici ve sert yaklaşımları, mücadelemiz açısından sıkıntılar ortaya çıkarmaktaydı. Bu açıdan eskiye nazaran belli bir yumuşak yaklaşım göstermeleri, eskisi gibi sert tutum takınmamaları ve anlamaya çalışmaları bizim açımızdan da belli imkanların ortaya çıkmasına zemin ve fırsat sunmaktadır.

Bu güçlerin Kürt Özgürlük Hareketi'ne yaklaşımında köklü bir politika değişikliği yoktur. PKK'yi ve Kürt Özgürlük Hareketi'ni olduğu gibi kabul etme, eşit muhatap olarak görme yaklaşımları göstermiyorlar. Nitekim hala PKK'yi 'terör listesi'nde tutuyorlar, 'PKK teröristtir' diyorlar. Kürt Özgürlük Hareketi'nin çeşitli askeri, siyasi, ekonomik imkanlara ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar. Bunlar hala devam ediyor. Ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kürdistan'ın dört bir yanında etkili olması, KDP ve KDP'yi destekleyen çevreleri telaşa düşürmüş durumdadır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin bu gücü, bu mücadelesi karşısında daha doğru yaklaşmak yerine, PKK'yi, Kürt Özgürlük Hareketi'ni uluslararası alanda tecrit etme, teşhir etme, aleyhinde propaganda yapma yaklaşımlarını artırmışlardır. Yine KDP ile ilişki içindeki bazı çevrelerin Kürt Özgürlük Hareketi'ne şantaj yaparak istediklerini kabul ettirmeye çalıştıkları görülmektedir. KDP'nin 'Gerilla Şengal'den çıksın' demesi gibi, bazı güçler de Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı böyle olumsuz bir yaklaşım içine giriyorlar. Son zamanlarda bazı çevrelerin, KDP'nin yıpranması, çeşitli biçimlerde teşhir olması, Başûr'daki siyasi istikrarsızlığın getirdiği sorunlar, genel olarak Kürtler içinde, hatta bölgesel siyasal güçler içinde KDP'nin etkisinin eskiye göre azalması karşısında Özgürlük Hareketimizin gelişmesini engellemeye, etkisini sınırlamaya yönelik çabalar içine girdiklerini görmekteyiz. Bunu hissediyoruz. KDP'nin de bu yönlü diplomatik siyasi çalışmaları oluyor. Özcesi KDP'nin ve KDP'yi destekleyen çevrelerin Kürt Özgürlük Hareketi üzerinde bu yönlü baskı kurma çabaları görülmektedir.

Türk devleti KDP'yi üzerimize saldırtmaya çalışıyor

Türk devleti zaten bunu yoğun olarak yapıyor. Türk devleti özellikle Kürt Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'da güçlendiğini gördüğünden çok korkuyor. 7 Haziran seçimlerinin sonuçlarını zaten bu nedenle reddetti ve savaş başlattı. Eğer Türk devletinin gerçekten Kürt sorununu çözme gibi bir yaklaşımı olsaydı, 7 Haziran seçimlerini fırsat olarak görürdü. Ama tam tersine Kürt Özgürlük Hareketi'nin güçlendiğini; kendi tek millet, tek vatan, tek devlet, tek bayrak diyen tekçi ulus anlayışının çöktüğünü gördü. Bu çöküşü engellemek için de MHP, bütün şovenistler, Ergenekoncu denen kesimlerle ve tüm Kürt düşmanlarıyla ittifak kurarak Özgürlük Hareketi'ne saldırdı. AKP iktidarı bir taraftan Kürt Özgürlük Hareketi'ne şiddetli saldırırken, diğer taraftan da KDP ile ilişkilerini kullanarak Kürt Özgürlük Hareketi'nin etkisini sınırlama çalışması yürütmektedir. KDP'yi bizim üzerimize saldırtmaya çalışıyor. KDP ile Kürt Özgürlük Hareketi arasında gerilim yaratmak istiyor. AKP ve MHP iktidarının Şengal'i bu kadar gündemde tutmasının nedeni de budur. KDP, Şengal'de zorlandı, Kürt Özgürlük Hareketi ile belli bir gerilim yaşıyor. Şengal üzerinden bazı çelişkiler ve tartışmalar bulunuyor. Türk devleti bunu görüyor, bu bakımdan, 'Şengal'i ikinci Kandil yaptırmayız' biçiminde çeşitli açıklamalar yaparak KDP'yi tahrik etmeye çalışıyor. KDP'yi destekleyerek Şengal üzerinden Kürt Özgürlük Hareketi'yle karşı karşıya getirmek istiyor. KDP de bu konuda daha gerçekçi, daha mantıklı politika izleme yerine, Türk devletinin bu politikalarından cesaret alarak, yine çeşitli güçlerin politikalarından cesaret alarak Şengal'de Kürt Özgürlük Hareketi'ni sıkıştırıp sonuç alacağını düşünüyor. Bu dayatma da, tarihi bir süreçte Kürtler açısından ciddi bir sorun yaratıyor.

Şengal'in özgün bir durumu var; biz Şengal'e özgün yaklaşıyoruz. Şengal karşısında bütün Kürtlerin sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Sadece PKK ve KDP'nin değil, YNK'nin, Goran'ın, Tevgerê Azad'ın, Komala'nın, Yekgirtû İslam'ın, Rojhilatlı ve Rojavalı siyasi güçlerin Şengal konusunda sorumlu olduğunu söylüyoruz. Êzidîler, 2014'ün 3 Ağustos'unda ferman yaşamış, soykırımla karşı karşıya kalmışlardır. Bir daha soykırım yaşanmaması için Şengal'de ne yapılması gerekiyor? Biz bunun üzerinde duruyoruz, bizim derdimiz budur. Gerilla bunun için Şengal'e müdahale etti. Bunun için Önderliğimiz Şengal konusunda hassas. Şengal insanlığın mirası, Kürtlüğün mirası, tarihin mirası. Kürtlerin en küçük parçası. 74 fermanla karşılaşmış Êzidîlerin artık demokrasi çağında, 21. yüzyılda kendi özyönetimlerini, özsavunmalarını oluşturmaları gerekiyor. Kendilerini yönetmeleri gerekiyor, özerkliklerinin olması gerekiyor. Bizim için bu önemlidir, biz bunu esas alıyoruz. Yoksa şuraya bağlı olmuş, buraya bağlı olmuş, bizim açımızdan bunlar çok ciddi şeyler değildir. Kime, nasıl bağlı olacağı tartışılarak çözüm bulunacak konulardır.

Şengal'de Şengallilerin kendi kendini yöneteceği bir sistem olsun

Şengal'e gerilla müdahale etti, tarihi bir sorumluluk aldı. Bu açıdan bu müdahalenin Êzidîlerin varlığını güvenceye alacak bir durumla sonuçlanmasını istiyoruz. Madem müdahale ettik, riskleri göze aldık, o zaman orada Êzidîlerin özerkliğinin oluşması gerekiyor, Şengal'in özerk bölge olması gerekiyor. Bu isteğin neresi yanlış, hangi Kürt buna itiraz edebilir? KDP'nin de itiraz etmemesi gerekiyor. En başta da KDP'nin yakın zamanda yaşanan fermandan dolayı daha fazla sorumluluk üstlenmesi, Êzidîlerin bir daha soykırıma uğramaması için pozitif yaklaşması gerekiyor. Ama klasik zihniyet ve siyasi yaklaşımla sorunu hakimiyet kurma olarak ele alıyor. Olmaz ki! Kürtler üzerinde niye egemenlik olsun, Êzidîler üzerinde niye egemenlik kurulsun? Şengal sorunu niye Şengal üzerinde kimin hakimiyet kurup kurmaması sorununa dönüşsün? Şengal'de Şengallilerin kendi kendini yöneteceği bir sistem olsun. Bundan Kürtlere ne zarar gelir? Kime zarar gelir? KDP'ye mi, YNK'yi mi, PKK'ye mi? Bu açıdan biz KDP'nin yaklaşımlarını doğru bulmuyoruz. Bu konuda biz kesinlikle farklı bir yaklaşım içindeyiz. Biz ahlaki, vicdani ve siyasi olarak kendimizi sorumlu görüyoruz. Şengal'de KDP'ye, YNK'ye ve başka siyasi güçlere bağlı bütün Êzidîlerin bir araya gelmesini istiyoruz. Ortak meclisleri olsun, ortak özsavunmaları olsun ve Şengal'in özerkliği olsun, orayı Êzidîlerin kendisi yönetsin. Biz bunun peşindeyiz. Bu sorumluluğu bundan sonra da duyacağız.

Şengal'de bizim ile KDP arasında farklı görüşler var diye KDP ile Türkiye bu alan üzerinden herhangi bir ilişki ve ittifak yapabilir mi? Yaparsa doğru olur mu? Biz KDP'nin Şengal konusunda Türkiye ile ilişki kurmasını doğru bulmuyoruz. Doğru tutum; bütün Kürt örgütlerinin bir araya gelerek Şengal konusunda ortak politika üretmeleridir. Her birimiz Şengal'in özerkliği için garantör olabiliriz. Kürt örgütleri garantör olabilir. Bu çok güzel bir adım olur, örnek bir adım olur. Hatta Ortadoğu için bile örnek bir adım olur. Bir farklılığın özerkliğini yaşaması kadar güzel bir şey olabilir mi? Kürtler yıllarca kendi farklılıklarının kabul edilmesini istemedi mi? Aslında bütün farklılıkların özgünlüğünün özerkliğini en başta da Ortadoğu'da Kürtlerin savunması gerekir. Bu, Kürtlerin kendi özgür ve demokratik yaşamı için de çok önemlidir.

Rojava'da da sorunlar yaşanıyor. Rojava Devrimi'yle KDP arasında sorunlar yaşandı. Bu esas olarak da KDP'nin yaklaşımlarından kaynaklandı. 'Orada devrim yoktur' dedi, tutum aldı. Orada kendine bağlı bazı örgütleri esas alarak Rojava Devrimi'ne karşı tutum gösterdi. Bunun yerine esnek yaklaşım gösterseydi, bugün Rojava Devrimi ile KDP ilişkileri daha iyi olabilirdi. Ama orada da hegemonik bir yaklaşım içinde oldu. Hala Rojava konusunda olumsuz değerlendirmeler yapılıyor, 'Sonunu iyi görmüyoruz' deniliyor. Hatta KDP'yi destekleyen bazı çevreler 'Rojava'da KDP ile ilişki gelişirse, KDP ile ilişki içinde olunursa KDP, Rojava'ya yönelik saldırıları engeller' deniliyor. Kendisi hakim olmuyor diye, kendi hakimiyetini sağlamıyor diye, KDP, Rojava'ya yardımcı olmuyorsa bu yanlış bir yaklaşım değil midir? Önemli olan oradaki Kürtlerin kazanmasıdır, hangi örgütün kazandığı değildir. Devrimi PYD yapmış, YPG yapmış, o zaman buna saygı göstermek gerekiyor. Bütün Kürtlerin devrim yapan güçlere destek olması gerekiyor. KDP diplomatik ve başka yollardan Rojava'ya sunacağı destek varsa sunmalıdır. Yoksa 'Orayı bize teslim etmezseniz, orada bizim dediğimizi yapmazsanız kaybedersiniz, sonunuz şöyle olur' demek gerçekten bir Kürt partisine yakışmaz. Bunun tarihi olarak hiçbir açıklaması da olamaz. Bu bakımdan KDP'nin orada; YPG de olsa, PYD de olsa, devrimi kim yapmışsa, hangi Kürt grubu yapmışsa onunla ilişki kurması, desteklemesi gerekiyor. Ama bu tutum gösterilmiyor. Bu gerçekten de Kürtler açısından talihsiz bir durumdur. Herhangi bir yerdeki Kürt mücadelesine ve kazanımına 'benim çizgimdedir ya da değildir' biçiminde katı yaklaşımlar içine girmek gerçekten de Kürtlerin, Kürt siyasi partilerinin uzak durması gereken yaklaşımlardır.

KDP'nin en fazla AKP ile ilişkilerini gözden geçirmesi gerekiyor

KDP'nin sadece Rojava ve Şengal değil, Bakur politikalarını da gözden geçirmesi gerekiyor. En fazla da AKP ile ilişkilerinin yeniden ele alması gerekiyor. Bugün AKP, MHP ile birlikte bir Kürt soykırımı politikası izliyor. Bu bir soykırım politikasıdır. KDP'nin bunun karşısında bir tavrı olmayacak mı? AKP'nin soykırım saldırıları karşısında şimdiye kadarki politikalarını sürdürmesi ne kadar doğrudur? Bunların üzerinde durulması gerekiyor. Biz çok fazla gündemleştirmek istemiyoruz, çok fazla KDP'nin üzerine gitmek istemiyoruz ama AKP ile ilişkileri ciddi bir durumdur. AKP Kürt şehirlerini yakıp yıktı; KDP buna tavır alacağına, 'Sizin özyönetim ilan etme politikalarınız yanlıştı', demesi gerçekten de konuyu tersinden almak ve basit yaklaşmaktır. Sorun bu kadar basit midir? Türk devleti 7 Haziran seçimlerini niye reddetti, niye 24 Temmuz'da savaş başlattı? Ulus devlet çözülüşe uğrayıp tüm halkların özgürce yaşayacağı bir sistem gerçeğinin ayak sesleri gelince bu saldırılar başlatıldı. Türk devletinin Rojava'daki politikası da bellidir. Türk devleti Kürtler güçlendi diye Kürtlere saldırıyor. Yarın PKK tasfiye edilirse Başûr'a da saldıracaktır. Bu kadar şehirleri yakıp yıkarken AKP'ye bir tutum takınılmayacak mı? Binlerce siyasetçi tutuklanıyor, bu konuda AKP'ye açık tutum takınılmayacak mı? Bir söz var; 'Hırsızın hiç mi suçu yok?' diye. PKK'yi eleştiriyor, HDP'yi eleştiriyor, şunu eleştiriyor, bunu eleştiriyor; peki,

AKP o kadar yakıyor, yıkıyor, onlara bir tutum konulmayacak mı? Benzer bir durum Başûr'da olsa biz nasıl yaklaşırdık? Ya da Rojhilat'ta olsa biz nasıl yaklaşırız? Rojava'da olsa nasıl yaklaşırız? Bunlar açık değil mi? Bu yönüyle KDP'nin bu tutumları zorlamaktadır. Uluslararası güçlerin de KDP ileTürkiye ilişkilerine bir itirazı olmadığı görülüyor. Demek ki Türkiye-KDP ilişkilerinden memnundurlar.

Kürt Özgürlük Hareketi ezilecek, Bakur'da KDP mi alternatif olacak, etkili olacak? Bu mümkün müdür? KDP'nin on yıllardır Türkiye ile ilişkileri bellidir. Hatta kendisine imkan sunulması karşılığında Türkiye'deki mücadeleden uzak durmuştur. 1960 ve '70'li yıllarda böyledir. Şimdi bunu da bazen şöyle açıklıyorlar; merhum Melle Mistefa Berzanî KDP için Türkiye ile ilişkileri bozmayın demiş! Soruna böyle yaklaşılabilir mi? AKP de şimdi Melle Mistefa Berzanî'nin bu sözlerini kendi politikalarına alet ediyor. Kürtlere saldırılıyorsa, soykırım politikası izleniyorsa Türkiye ile ilişkiler niye bozulmasın? Türkiye Kürtlere yönelik soykırım politikası izliyorsa, en ağır saldırıları yapıyorsa o zaman her Kürt hareketinin Türkiye'ye karşı tutumunun olması gerekmiyor mu? KDP'nin AKP ile ilişkileri Bakurê Kurdistan'daki halkın mücadelesi için zorlayıcı olmaktadır. Tarihsel olarak KDP'yi sorumlu kılan politika ve tutumlar içine girilmektedir.

Bugün eğer AKP-MHP iktidarı Bakurê Kurdistan'da rahat politikalar yürütüp bu kadar Kürdü tutuklayabiliyorsa, belediye eşbaşkanlarını ve milletvekillerini tutukluyorsa, bu kadar şehirleri yakıp yıkıyorsa bunun önemli bir nedeni de KDP'nin, AKP'nin bu politikaları karşısında sessiz kalmasıdır. KDP bu politikalar karşısında açık tavır koysun, AKP Bakurê Kurdistan'da yaptıklarının onda birini bile yapamaz. Çünkü AKP, 'Bakın KDP ses çıkarmıyor, KDP de Kürt, bizim Kürtlerle ilişkilerimiz iyi, bu nedenle Kürtlere karşı herhangi bir saldırımız yok' diyor. Bu kadar yakıyor, yıkıyor, tutukluyor, işkence yapıyor ama Kürtlere karşı değil! Neymiş, terörizme karşıymış! Bu kadar gülünç, mantıksız bir şey olabilir mi? Bu duruma neden olan etkenlerin başında KDP'nin yaklaşımları gelmektedir. Çünkü her gün AKP iktidarı KDP'nin yaklaşımlarını ortaya koyarak, 'Biz Kürtlere karşı değiliz' diyor. Kürtlere karşı olup olmadığı Türkiye içindeki Kürtlere yaklaşımıyla belli olur, KDP'ye tutumuyla belli olmaz. Kendi sınırları içindeki Kürtlere nasıl yaklaşıyor? Kendi sınırları içindeki Kürtlere hak tanıyor mu? Yasasında, anayasasında ne diyor? Kürtlere yönelik hangi dili ve üslubu kullanıyor? Her gün tek millet, tek vatan demiyor mu? Kendi Kürdüne yaklaşım bu değil midir? Bu aslında bütün Kürtlere yaklaşımdır. Rojava'ya Kürtler kazanmasın diye gitmedi mi? 5 Kasım 2007'de ABD, AKP iktidarına PKK ile savaşta destek verdiği için Türk devleti Başûrê Kurdistan'ı tanıdı. Bu gerçek ortadadır. PKK'ye karşı yürüttüğü savaşta destek alınca Başûrê Kurdistan'ı tanımak zorunda kaldılar. 1992'de parlamentonun kuruluşunu bile KDP ve YNK, PKK'ye saldırınca kabul ettiler. Bunlar dikkate alındığında PKK karşıtlığı üzerinden KDP ve Başûrê Kurdistan'ın hak kazanma gerçeği ne düzeyde anlamlıdır ve kalıcıdır? PKK karşıtlığı üzerinden 'kazanılan hak' ne kadar kazanılmış hak olarak görülebilir?

KDP-AKP ilişkileri Bakur'daki halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini olumsuz etkiliyor. KDP'nin yaklaşımları kimi Kürt çevrelerinde AKP'nin soykırım politikalarına karşı tutum almada tereddütler ortaya çıkarıyor. Diğer taraftan KDP'ye bağlı bazı kesimler var, onların

● Başûr'da halk gerillanın varlığından moral kazandı. Gerilla Kerkûk'e gidince halka güven geldi. Yoksa neredeyse Silêmanî de Hewlêr gibi boşalacaktı. Gerilla moral kaynağı oldu. Gerçeklik böyle değil mi? PKK ve gerilla Başûrê Kurdistan'ı zayıflatan bir güç değil ki! Başûrê Kurdistan'a güç kazandıran bir güçtür. Hatta en büyük moral güç veren PKK'dir, gerilladır. Başûrê Kurdistan dış güçlerin desteğiyle ayakta kalmıyor. ●

politikaları, halkın kafasını karıştırıyor. Zaten KDP'ye bağlı kişi ve çevreler AKP'ye karşı, devlete karşı mücadele edeceklerine, işlerini güçlerini bırakmışlar HDP'ye, DBP'ye, PKK'ye karşı mücadele ediyorlar. AKP'nin psikolojik savaşının ve özel savaşının en temel destekçisi oluyorlar. AKP'ye ve Türk devletine karşı mücadeleleri yoktur.

Rojava'da durum ortadadır. Rojava Devrimi'nin bu kadar zorlanmasında KDP'nin de etkisi vardır. Şimdi KDP ile ilişkili bazı kişi ve çevreler Rojava devrimcilerine, 'KDP'ye boyun eğerseniz, KDP size yardımcı olur' diyorlar. KDP Rojava'ya yönelik saldırıları önlermiş! Önlesin! Niye önlemiyor? Evet, Rojava'daki sorunlar da esas olarak KDP'ye bağlı güçlerin devrim karşıtlığı yapması ve bunu da KDP'ye dayandırması sonucu ortaya çıkıyor. ENKS devrim düşmanlığı yapıyor. Kuşkusuz serbest siyaset yapma ve propaganda özgürlüğü olsun, alternatif siyasal projeler ortaya konulsun ama devrim düşmanlığı ve ajanlık yapılamaz. Serbest siyaset yapma özgürlüğü, serbest çalışma, örgütlenme ve propaganda olur ama Türkiye ile, başka güçlerle Rojava Devrimi aleyhine çalışılamaz. Ya da KDP ile birlikte Rojava Devrimi'ni yıkma çalışması yürütülemez. Serbest siyaset yapma ve örgütlenme özgürlüğü ayrıdır, devrim yıkma çabası ve çalışması yapmak ayrıdır. Nitekim bu yönlü çabaları oluyor. Bu tür faaliyetler içine girenler tutuklanınca da kriz ortaya çıkıyor. Önceleri orada devrim olmamıştır, denildi, şimdi de 'Böyle olursa Rojava başarılı olmaz, zarar görür' diyorlar. Hep olumsuz şeyler söyleniyor. Rojava Devrimi'ne, halka moral verme yerine tam da devrim karşıtlarının yürüttüğü özel ve psikolojik savaşın parçası haline geliniyor. Nêçîrvan Berzanî'nin söylediği sözler bu anlama geliyor. Buna eleştiri geldiğinde, tepki gösterildiğinde 'Niye eleştiri geliştiriyorsunuz?' deniyor. Olmaz ki! KDP'nin yaklaşımları, politikaları, KDP'nin Türkiye ile ilişkileri, bunun yarattığı sonuçlar karşısında biz yine de makul, dikkatli ve sabırlı yaklaşıyoruz.

Başûr'da halk gerillanın varlığından moral alıyor

KDP, Başûrê Kurdistan'da varlığımızdan ve etkimizden de rahatsız. Halbuki biz, Başûr'da siyasetçilerin birliğini istiyoruz; birlik olunsun, güçlü olunsun diyoruz. Herhangi bir partiyi ortadan kaldırma, tasfiye etme gibi bir yaklaşımımız yok. DAİŞ, Hewlêr üzerine yürüdüğünde ilk karşı çıkan biz olduk. Yine yürürse yine ilk karşı çıkan biz oluruz. Bizim güçlerimiz aynı zamanda Hewlêr'in koruyucu güçleridir. Gerilla Şengal'e de bunun için gitti, Kerkûk'e de bunun için gitti. Şengal'e ve Kerkûk'e gitti, kötü mü yaptı? Demek ki gerilla olmasaydı, durum çok kötü olacaktı. Başûr'da halk gerillanın varlığından moral kazandı. Gerilla Kerkûk'e gidince halka güven geldi. Yoksa neredeyse Silêmanî de Hewlêr gibi boşalacaktı. Gerilla moral kaynağı oldu. Gerçeklik böyle değil mi? PKK ve gerilla Başûrê Kurdistan'ı zayıflatan bir güç değil ki! Başûrê Kurdistan'a güç kazandıran, moral veren bir güçtür. Hatta en büyük moral güç veren PKK'dir, gerilladır. Başûrê Kurdistan dış güçlerin desteğiyle ayakta kalmıyor. PKK öncülüğündeki Özgürlük Mücadelesi Bakur'da bu kadar gelişmeseydi, Rojava'da gelişmeseydi, Başûr'da güçleri olmasaydı bugün kaç devlet Başûr'un üzerine üşüşürdü? Türkiye de, herkes de üşüşürdü. Şimdi Türkiye KDP'nin dostu oluyor, niye? PKK ile karşı karşıya getirmek için. Bu bakımdan herkes PKK'nin gücünün Kürdistan'ın geneli açısından da, Başûrê Kurdistan açısından da ne anlama geldiğini görmelidir.

Başûr'daki siyaset demokratik olmayınca, herhangi bir siyasi güç ille de ben hakim olayım yaklaşımı içinde olunca bu durum Başûrê Kurdistan'ı olumsuz etkiliyor. Biz, Başûrê Kurdistan'da hakim olma anlayışı içine girmeden demokratik birliğin yaratılmasını çok önemli görüyoruz. Başûr'da birlik olunmalı ama birlik, ben herkesi susturacağım, herkes bana uyacak, yaklaşımlarıyla olmaz. Nitekim olmuyor. Demokratik temelde birlik olmalı. Birbirini tanıyan birlik olmalı. Birbirini besleyen, sinerji veren, güçlendiren birlik olmalı. Bir gücün tüm diğer siyasi güçleri etkisizleştirmesine dayanan birlik Kürdü güçlendirmez. Bu tür güç olma politikalarının zamanı geçmiştir. 21. yüzyıldayız. Halkların zamanı, demokrasinin zamanıdır. Böyle bir dönemde farklılıkları güç olarak görmek lazım. Başûrê Kurdistan'da her siyasi gücün varlığını sürdürdüğü, demokrasi çerçevesinde ideolojik ve siyasi mücadele yürüttüğü bir politik yaklaşım olmalı. KDP diğerini, diğeri KDP'yi bitirmek isterse, 'Ben şununla bir olayım, diğerini ortadan kaldırayım' derse bu yaklaşım doğru değildir. Biz böyle bir yaklaşım içinde değiliz. Kesinlikle hiçbir partinin, siyasi gücün ortadan kaldırılması, tasfiye edilmesi yaklaşımı içinde değiliz. Ne KDP'ye yaklaşımımız böyledir, ne YNK'ye, ne Goran'a, ne Yekgirtû Îslamî'ye, ne Komala'ya ne de Zahmetkêşan'a. Hiçbirisine böyle bir yaklaşımımız yoktur. Demokrasi içinde örgütlenilir, siyasi mücadele verilir. Kim doğru politika yürütür, halk içinde örgütlenirse o etkili olur. Artık yurtsever olmanın, demokrat olmanın gereği budur. Bu çerçevede bir yurtseverlik de, demokratlık da Kürtlere kazandırır.

Türkiye, 'Şengal'e gireceğim, Medya Savunma Alanları'na, Qendîl'e gireceğim' diyor. Girebilir, elini tutan yok. Biz Türk devleti niye giriyor diye bir yaklaşım içinde değiliz. Bizim için önemli olan KDP'nin, YNK'nin, Goran'ın, Kürtlerin Türk devletinin işgaline ve saldırılarına tutum takınmasıdır. Türk devletinin bu yönlü işgal harekatlarına karşı çıkmasıdır. Yine Başûrê Kurdistan'da bulunan askerler var, bunların çıkarılmasını istemeleridir. Tutum bu olmalıdır. Yoksa Türk devleti girecekmiş, şöyle yapacakmış, böyle yapacakmış, bunlar bizim ciddiye aldığımız şeyler değildir. Gireceği varsa göreceği de olur. Kürt Özgürlük Hareketi kırk yıldır bu devlete, bu tehditlere boyun eğmedi. Zaten Kürt Özgürlük Hareketi mücadele ve savaşmak için var. Oralarda da savaşır, Dersim'de de savaşır, Şengal'de de, Qendîl'de de; Türk devletinin olduğu her yerde savaşır. Eğer Türk devleti, 'Her yerde Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşırım' diyorsa, 'Ben nerede olursa oraya gider savaşırım' diyorsa o zaman Kürt Özgürlük Hareketi de Türk devleti nerede olursa orada savaşır. Bizim yaklaşımımız budur. KDP, YNK, diğer güçler ulusal tutum içinde olurlarsa Türk devletinin ne Şengal'de ne Qendîl'de ne de başka bir yerde yapabileceği bir şey vardır. Mehter Marşı'yla gelirler, İzmir Marşı'yla giderler.

21. yüzyılda Kürtlerin konumu verilecek mücadeleye bağlıdır

Kuşkusuz bu dönem Kürtler açısından çok kritiktir. 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında gerçekleşen Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki döneme benzemektedir. Şu anda Üçüncü Dünya Savaşı hala sürmektedir. Sonuca doğru götürülme çabaları vardır. Her güç Ortadoğu'ya daha fazla yüklenmektedir. Bu açıdan savaş daha da şiddetlenmiş durumdadır. Öte yandan her güç ilişkilerini ve ittifaklarını geliştirip güçlendirerek kendini avantajlı kılmaya çalışmaktadır. Bu yönüyle Kürtler açısından kritik bir sürece girilmektedir. Özellikle de 20. yüzyıldaki statüden en fazla zarar gören Kürtlerdi. 20. yüzyıldaki dengelerin yıkılması Kürtler açısından büyük avantajdır. O statüko ve üzerinde kurulan dengeler, Kürtlerin üzerinde soykırım statükosuydu, dengeleriydi. Şimdi bu yıkılmıştır. Dengelerin yıkıldığı ve yeni statüko arayışının sürdüğü 21. yüzyılda Kürtlerin konumlarının ne olacağı bu süreçte yürütülecek mücadeleye bağlıdır. Kürtlerin kazanması için koşullar çok fazlasıyla uygundur. Hem eski dengeler, statüko yıkılmış hem de Kürtler bu süreçte örgütlenerek askeri ve siyasi güçlerini etkili kılmışlardır. Ancak Ortadoğu'da Kürtler üzerinde soykırımcı sömürgecilik politikası uygulayan devletler hala vardır ve mevcut politikalarını ısrarla sürdürmek istemektedirler. Bu yönüyle Kürtler böyle çok şiddetli bir savaşta işlerini şansa bırakamazlar. Tehlikeler karşısında kendilerini koruyup özgür ve demokratik yaşama kavuşmaları açısından bu dönemde ulusal birliğin kurulması çok önemlidir.

Kürt birliği bu zamanda kurulmayacak da ne zaman kurulacak? Kürt Ulusal Kongresi bu zamanda toplanmayacak da ne zaman toplanacak? Kürtler bu dönemde birlik olup ortak davranmazlarsa büyük kaybedebilirler. Bu açıdan bütün Kürdistan parçaları, bütün Kürt örgütleri 'birlikte kazanacağız' anlayışıyla hareket etmelidirler. Ya birlikte kazanılacak ya da birlikte kaybedilecektir. Birlikte kazanma imkanları çok yüksektir. Böyle bir zamanda Kürt örgütleri, siyasi güçleri sorumsuz davranamazlar. Şu anda imkanları ve fırsatları vardır. Bu imkanları ve fırsatları birlik ve dayanışma içinde çok etkili kullanabilirler. Şu anda koşullar tam da ulusal birliği zorunlu kılmaktadır. Eğer bu koşullarda ulusal birlik gerçekleşirse Kürtler Ortadoğu'da yoğunlaşan Üçüncü Dünya Savaşı'nda en büyük kazanan olarak çıkacaklardır. Zaten Türk devleti bu nedenle saldırgan olmuştur. Kürtlerin büyük kazanmasını engellemek için her yerde saldırmaktadır. Bu yönüyle Kürtlerin ortak davranmaları, birlikte hareket etmeleri, Ulusal Kongre çalışmaları yapmaları zorunluluktur. Siyasi kaygılardan dolayı birlik kurulamazsa bunun tarihi sorumluluğunu kimse kaldıramaz. Artık sorun şu partinin, şu parçanın sorunu olmaktan çıkmış, bütün Kürtlerin, bütün parçaların, bütün partilerin sorunu olmuştur. Sadece bir parça ben kazanıyorum, diyemez. Ortadoğu'daki mücadele bütünlüklüdür, birbirini etkilemektedir. Bu açıdan kazanma da kaybetme de bütünlüklü davranmaya ve ortak hareket etmeye bağlıdır.

Bu yönüyle Kürdistan'ın herhangi bir parçası 'ben kazandım, diğer parça ne olursa olsun' diyemez. Kürdistan ve Ortadoğu'daki mücadelenin bütünlüğünü görmek gerekiyor. Ortadoğu'da mücadeleye herkes bütünlüklü bakarken, bütünlüklü yaklaşırken Kürtler parçalı olabilirler mi? Ya da Kürdistan'ın diğer parçasından 'bana ne' denilebilir mi? Bu açıdan birlik çalışmalarına gerçekten sorumlu yaklaşmak gerekir. Bu dönemde birlik olmamak, birlikten kaçmak, çekişme ve çatışma içine girmek ihanetle özdeştir. Bu yönüyle bu dönemde Kürtler esas olarak yaratacakları birliklere güvenmeleri gerekiyor. Politika da yapılır, diplomasi de ama politika ve diplomasi Kürtler birlik olduğunda anlamlıdır. Birlik olmadan yapılacak bir diplomasi ya da herhangi bir devletle girilecek bir ilişki Kürtlere kazandırmaz. Birliğe dayanarak diplomasi yapılırsa, birliğe dayanarak herhangi bir ülkeyle ilişki kurulursa o zaman bu diplomasiden, bu ilişkiden Kürt kazançlı çıkar. Ama birlik olmamış, parçalı ve zayıf kalmış bir durumda ne diplomasi yapılabilir ne de diplomatik değer olunabilir. Çünkü diplomasi yap-

mak, diplomatik değer güçle ilgilidir. Parçalanmış, zayıf olmuş, güçsüz ama diplomaside sonuç alacak; bu mümkün müdür? Birlik olmadan yapılacak politikaların, diplomasinin çok fazla sonuç vereceğini beklememek gerekir. Kürtler tarihinde hep parçalı duruşlarından ve birlik olmamalarından kaybetmemişler mi? Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki durumda parçalılık Kürtlere kaybettirmemiş mi? Zaten Lozan'la dört parçaya bölünerek Kürtler üzerinde soykırım politikası uygulanmamış mı? Soykırım politikası uygulanmasının nedeni Kürtlerin parçalanmışlığıdır, bölünmüşlüğüdür. Şimdi bu bölünmüşlüğü bir de siyasal irade olarak sürdürmek, bir araya gelmemek kabul edilebilir mi? Bu açıdan Ortadoğu'da yeni dengeler kurulurken, statüko oluşturulurken güç olmak önemlidir, ortak davranmak ve ortak mücadele etmek önemlidir. Kürtler böyle yaparsa büyük kazanacak ve Ortadoğu'nun yükselen gücü olacaklardır.

21. yüzyılda Kürtler Ortadoğu'yu etkileyecektir. Kürtler birlik olduğu takdirde Türkiye'nin de, Suriye'nin de, Irak'ın da, İran'ın da, dolayısıyla bölgenin de bütün politikalarını etkileyen güç haline geleceklerdir. Bu durum karşısında, 'Şu devlet istemiyor, bu devlet istemiyor' diye birlikten kaçmak, 'Birlik olursak şu devletle, bu devletlerle karşı karşıya geliriz' demek yanlış hesaptır. Kürtler birlik olduğunda hiçbir güç Kürtlerin karşısına çıkamaz. Ne Türkiye çıkabilir, ne İran çıkabilir, ne Suriye ne de Irak. Hiçbir güç Kürtlerin birliği karşısında dayanamaz. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor. Kürtler birlik olduğu takdirde uluslararası güçlerin arasındaki çelişkiden de yararlanırlar. Uluslararası güçler Kürtleri dikkate alır. Geçen yüzyılda olduğu gibi devlet olan güçleri değil, demokrasi ve Özgürlük Mücadelesi veren Kürtleri dikkate alırlar. Bu yönüyle birlik olmak büyük kazanmayı, birlik olmama ise büyük tehlikeleri getirir. Birlik olunmadığı için Türkiye bugün Kürtlerin her yerde kaybetmesi için saldırmaktadır. Bu saldırı sadece Bakur Kürtlerine, Rojava Kürtlerine yönelik saldırı değildir, bütün Kürtlere yöneliktir. Bunu Başûrê Kurdistanlı siyasi güçlerin çok iyi görmesi gerekiyor.

Artık Kürtler 20. yüzyıldaki Kürtler değildir

MHP-AKP ittifakı nedir? Bunun görülmesi gerekiyor. MHP ile ittifak yapmış bir AKP iktidarı, Kürt düşmanı değil midir? AKP, MHP başta olmak üzere tüm Kürt düşmanlarıyla ittifak yapmış bulunmaktadır. Anayasa değişiklikleri bile Kürtlere yönelik savaşta hızlı karar alıp hızlı uygulamak için yapılıyor. Kaymakamlara, valilere yaptığı konuşmalar aslında başkanlık sistemi olduğunda nasıl politika izleyeceğinin ifadesi olmaktadır. Kaymakamlara ve valilere ne deniliyordu? 'Yasalara ve prosedürlere takılmayın, ne gerekiyorsa onu hemen uygulayın' deniliyordu. Hem kendi düşündükleri dinci-milliyetçi-soykırımcı hegemonik sistemi oluşturmak hem de Kürtleri ezmek için bu tür sistem değişiklikleri yapıyorlar. Başka amaçları yoktur. Sonuç verir mi, vermez mi, kazanır mı kazanmaz mı bu ayrı bir konudur. Tabii ki Kürtler, her türlü saldırıya karşı direnecektir. Soykırımcı sömürgeci güçlerin kendi siyasi sınırları içindeki Kürtleri ezme ve susturma şansı kalmamıştır. Belki acı çektirebilirler ama sonuç almaları mümkün değildir. Artık Kürtler 20. yüzyıldaki Kürtler değildir. Bakur'da güçlenmişlerdir, Rojava'da güçlenmişlerdir. Başûr da, Rojhilat'ta güçlüdürler. Bu açıdan Kürtlerin bu tarihi fırsatı görüp birlik içinde olması, birlik duruşu göstermesi gerekiyor. Böyle olursa kesinlikle Kürtler kazanır. Hiçbir devlet Kürtlerle baş edemez. Şu anda baş edemiyor, birlik olursa kim baş edebilir? Kürtler birlik olursa DAİŞ hemen kaçar gider buralardan. Birlik olduğu zaman Türk devleti bu saldırılara cesaret edemez, hemen sorunu çözmek zorunda kalır. Birlik olan Kürtler karşısında İran, Irak ve Suriye de sorunu çözmek zorunda kalır. Yoksa kendileri kaybeder. Eğer Türkiye hala bugün Kürt sorununu çözmüyorsa nedeni, parçalılıktır. Kürtlerin parçalılığından cesaret alıyor, bu nedenle ayakta kalıyor.

Artık parti çıkarının düşünülmemesi gerekiyor. Herkes Kürdün güçlenmesine bakmalıdır. Kendi siyasi gücü zayıf da kalabilir. İyi çalışmamıştır, örgütlü değildir, ideolojik ve politik olarak etkili değildir. O zaman bunu sorgulaması ve kendini değiştirerek toplumda etkili kılacak çalışmalara yönelmesi gerekiyor. Yoksa 'ben zorla hakim olacağım' biçiminde Kürt siyasi örgütlerinin birbirlerine dayatma içinde olması doğru değildir. Herhangi bir sömürgeci gücü yanına alıp diğer Kürt hareketlerini etkisizleştirme politikası doğru değildir. Ya da dünyadaki herhangi bir ilişkisine dayanıp diğer Kürt örgütünü zayıflatma gibi bir politika içine girmek doğru değildir. Kürtler birlik olmazsa 20. yüzyıldaki sonuçlarla karşılaşabilirler. KDP ve Başûrê Kurdistan'lı diğer siyasi güçler, Bakur kaybettiği zaman kendilerinin ayakta kalabileceklerini düşünmesinler. Bakur kaybettiği zaman, Rojava kaybettiği zaman Başûrê Kurdistan da kaybeder. Başûrê Kurdistan hangi ortamda belli kazanımlar elde etmiştir? Bakur'da mücadelenin geliştiği ortamda bunu kazandı. Büyük bir mücadele verdik, bunun sonucunda Başûr'da bazı sonuçlar alındı. Bunun görülmesi gerekiyor.

Rojava'da nasıl sonuç alındı? Bakur'daki mücadele olmasaydı Rojava'da bu sonuç olur muydu? Bazı Kürt siyasi partileri sanıyor ki, 'Şu devlete, bu devlete dayanırsam istediğim sonucu alırım.' Böyle bir dünya yok. Her şey mücadeleyle, örgütlü ve siyasi güçle oluyor. Dünya böyle dikkate alıyor. Bu bakımdan bu da birlikten, birlik olmaktan geçer. Dünya savaşları dönemleri, mücadele dönemleridir. Üçüncü Dünya Savaşı içinde olduğumuz bu dönemde 'Mücadele etmeden, şu bu güce dayanırım, sonuç alırım' demek büyük bir yanılgıdır. Ortadoğu'da böyle sonuç alınmaz, bunun görülmesi gerekiyor. Bu açıdan ulusal birlik çalışmaları çok çok önemlidir. Biz bu çağrıyı yaptık, bu çağrıya birçok örgüt de olumlu cevap verdi. KDP de hayır demedi. Cevap vereceklerini söylediler. Bir araya gelme, Kürtlerin birlik olduğunu gösterme zamanıdır. Kürt partilerinin ve siyasi örgütlerinin birbirlerini zayıflatan değil, güçlendiren pozisyonda olmaları gerekiyor. Küçük olsun, büyük olsun bütün Kürt güçlerini dikkate almak gerekiyor. Biz bu açıdan birliği çok önemli görüyoruz. Birlik olunca KDP ile PKK arasındaki sorunlar da çözülür, KDP'nin Başûrê Kurdistan'da diğer siyasi partilerle yaşadığı sorunlar da çözülür, KDP ile Rojava arasındaki sorunlar da çözülür, Şengal sorunu da çözülür, Kerkûk sorunu da çözülür, Bakurê Kurdistan'da AKP iktidarının, Türk devletinin soykırımcı saldırıları da durdurulur. Birlik olunca İran da politikalarını gözden geçirir. Birlik olunduğunda Irak da Kürtleri dikkate alır. Bu açıdan birliğin yaratacağı sonuçlar muazzam olur. Birlik olmamak ise Kürt düşmanlarına cesaret veriyor. Türkiye'ye cesaret veriyor, DAİŞ'e cesaret veriyor. Bunların görülmesi gerekiyor. Cesaret alıyorlar ve saldırıyorlar. Soykırımcı sömürgeci güçler Kürt sorununu çözmek yerine, Kürtlerle uzlaşmak, anlaşmak yerine, Kürtlerin parçalanmışlığını görüp saldırarak sonuç almak istiyorlar.

Halkımızın kazanımlarını korumanın yolu ulusal birlikten geçer

Bu parçalılık nedeniyle sürekli Kürtleri birbirine düşürme politikası izliyorlar. 'Kürtleri birbirine düşürürüz' diyorlar. Kürtler aptal mıdır? Kürtler çocuk mudur? Kürtlerin aklı yok mudur? Bu saldırılar karşısında Kürt düşmanlarına niye cesaret verelim, niye parçalı davranalım? Etrafımız düşmanlarla çevrili. Sömürgeciler soykırım politikası izliyorlar, Kürdü bitirmek istiyorlar. Bu politika bırakılmamıştır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın şiddetli sürdüğü, Kürtlerin büyük kazanma imkanları yanında soykırıma uğratılma tehditlerinin de bulunduğu bir süreçte biz birlik çağrısı yapmayı önemli gördük. Bu yönlü bütün siyasi partilerle ilişki kurduk. Şimdiye kadar herkes olumlu yaklaştı. O zaman ulusal birlik isteğini sonuca götürmek isteyen adımları atmak gerekir.

2013'te ulusal birlik çalışmaları başladı. 2014'te bu çalışmaların başarısı için umut fazlasıyla ortaya çıktı. Kobanê Direnişi'nin gelişerek başarılı olması sonucu Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik savaş kararı alması sonrası KDP, Türkiye ile bizim aramızdaki gerilimi gördü, ulusal birlik çalışmalarına katılmayı bıraktı. Ancak Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerin Kürtler açısından kritikliği dikkate alınarak ulusal birlik çalışmalarının üzerinde durulması ve yeniden geliştirilmesi gerekiyor. Biz ulusal birliği olumlu gören hareketlerin bir araya gelerek diğer Kürt partilerini de ikna edip Ulusal Kongre'ye çekmeleri gerektiğini düşünüyoruz. En azından ulusal birliği doğru gören ve bu temelde Ulusal Kongre'yi gerekli bulanların bir araya gelip diğer Kürt güçleriyle konuşup, tartışıp onları ikna etmeleri gerekmektedir.

Kuşkusuz Başûrê Kurdistan üzerinde çeşitli güçlerin yoğun mücadelesi var. Başûrê Kurdistan hala mevcut federasyon kazanımlarını tümden güvencede tutmuş değil. Başûrê Kurdistan'daki parçalılıktan da Türkiye yararlanıyor, İran yararlanıyor, bütün güçler yararlanıyor. Bu aslında, Başûrê Kurdistan için tehlike yaratıyor. Bu tehlike sadece Başûrê Kurdistan için değil, bütün Kürdistan açısından geçerlidir. Bakurê Kurdistan'daki mücadele Kürdistan'ın bütün parçaları için çok önemli olduğu gibi, Başûrê Kurdistan'daki kazanımları korumak da önemlidir. Bu açıdan burada oluşan imkanları da, kazanımları da korumak gerekiyor. Bunda Kürt Özgürlük Hareketi'nin sorumluluğu var, herkesin sorumluluğu var. Bütün parçaların kazanımlarını korumada herkesin sorumluluğu var. Hiçbir parçadaki kazanımlara ve mücadeleye şundan dolayı destek oluruz ya da olamayız diyemeyiz. Hiçbir koşul ileri sürmeden biz Kürdistan'ın dört bir yanındaki mücadeleye destek olacağız, destek olmak durumundayız. Çünkü kazanan ya da kaybeden şu ya da bu parti olmayacak, kazanan ya da kaybeden Kürtler olacaktır. Bu Başûrê Kurdistan açısından da böyledir. Bu yönüyle Başûrê Kurdistan'da KDP'nin dediği gibi 'Gerilla şuradan çıksın, PKK şuradan çıksın' demenin anlamı yoktur. Bu dönemde Başûrê Kurdistan'da da, her yerde de Kürt güçlerinin ortak mücadelesini ve birliğini sağlamak gerekiyor. Gerilla Başûrê Kurdistan'da Kürt halkının savunma gücüdür. Şengal'de de, Kerkûk'te de, Mexmûr'da da, Qendîl'de de, Medya Savunma Alanları'nda da gerillanın varlığının böyle ele alınması gerekiyor. Eğer Başûrê Kurdistan'dan çıkması gereken bir güç varsa o da Türk devletidir. Soruna böyle yaklaşmak gerekiyor.

Ulusal birlik derken demokratik birlikten söz ediyoruz

Başûrê Kurdistan'da Kürt güçlerinin bu dönemde ortak davranması, parti çıkarlarını ön plana almaması gerekiyor. Tabii ki her siyasi gücün kendini serbest örgütlemeye, demokrasi içinde varlığını ortaya koymaya ve geliştirmeye hakkı vardır. Hiçbir gücün varlığı ve gelişmesi önünde engel olunmamalıdır. Demokratik kurallar ve teamüller çerçevesinde her parti ve örgüt siyasi görüşlerini yayabilir, bu temelde kendini örgütleyebilir. Demokratik temelde birlik olunursa Başûrê Kurdistan'da tüm siyasi partiler de güçlü hale gelir. Başûrê Kurdistan'a yönelik her türlü saldırı bertaraf edilir. Başûr'da da hala birliğe ihtiyaç var. Bu kadar çekişme, didişme, kavga uygun değil. Biz bunlardan yana değiliz. Birlik derken demokratik birlikten söz ediyoruz. Birbirini tanıma, birbirlerine saygılı olma temelinde oluşacak birlikten söz ediyoruz. Tabii ki siyasi birliğin yanında halkı siyasetin öznesi yapmak da çok çok önemlidir. Başûrê Kurdistan'daki en büyük eksikliklerden biri, halkı siyasete ve mücadeleye katmamaktır. Halkın içinde olmadığı bir siyaset, halkın içinde olmadığı bir mücadele büyük bir zaaftır. Bu yönüyle halkın bu dönemde mücadelenin içine katılmasını sağlamak için demokratik siyaseti geliştirmek gerekiyor. Gençlerin, kadınların, herkesin toplum içinde örgütlenmesini teşvik etmek gerekiyor. Halkın düşüncelerinin alınması ve bütün sorunlara ortak edilmesi, mücadeleye bu temelde katılmasının sağlanması çok çok önemlidir.

Başûrê Kurdistan'da hala klasik merkeziyetçi, iktidarcı politika hakimdir. Halka sormayan, topluma sormayan, demokratik güçlere sormayan ve parti merkezlerinin her şeyi kararlaştırdığı bir siyasi sistem hakimdir. Günümüzde bu doğru olmadığı gibi, Kürt siyasi güçlerini de zayıflatan bir etken konumundadır. Artık sadece parti merkezlerinin, partinin elit kesimlerinin karar aldığı bir sistemden çıkıp, toplumun işlerin içine çekildiği, halk meclislerinin söz sahibi olduğu bir sisteme geçmek gerekiyor. Eğer böyle olursa Başûr'daki ekonomik kriz de, siyasi kriz de sona erer. Ortada siyasi kriz var. Ekonomik kriz yaratan da budur. Siyasi krizin nedeni partilerin demokratik işleyişe sahip olmamalarıdır. Partiler çok anti-demokratik, çok merkeziyetçi, çok hegemonik, kendi içinde çok merkezi olduğu gibi, bütün partilere ve topluma yönelik politikası da böyledir. Bunların düzeltilmesi gerekiyor. Bu düzeltme yaşanırsa KDP de, YNK de, Goran da, İslami Parti de güçlenir. Bu açıdan en başta da demokratik siyaset yaklaşımı içinde olunması lazım. Bu yaklaşım içinde olunursa bütün partiler diğer örgütlerle demokratik ve doğru ilişki kurarlar, doğru ittifaklar geliştirler.

Artık toplumu siyasal süreçlerin her anına katmak lazım

Sadece siyasi partilerin ittifakı, arasındaki ilişkiler yetmez. Bu bakımdan artık toplumu siyasal süreçlerin her anına katmak lazım. Demokratik siyaset ve demokratikleşme mücadelesi artık sadece siyasi partilerden oluşmamalıdır. Demokratik örgütlenmeler, demokratik kurumlar, mahalle meclisleri, halk meclisleri olmalıdır. Böyle yaklaşılırsa siyaset demokratikleştiğinde ilişkiler de demokratikleşir, siyasi partiler arasında birlik de gelişir. Toplum bu yönlü demokratik siyasi alana daha fazla güç verir. O zaman saldırılar nereden gelirse gelsin halktan destek alan siyasi güçler her türlü saldırıyı püskürtür ve kazanır. Demokratikleşmek esas olarak; halkı demokratik kurumlar ve örgütlenmeler çerçevesinde siyasete katmak demektir. Halka dayanan siyasi güçler kazanır. Ama şimdi öyle değil. Şimdi partiler güç, partiler örgütlü ama toplumla bağları çok zayıf. 'Sadece bizi destekleyin' diyorlar. Öyle olmaz. Partiler 'Sadece halk bizi desteklesin' diyemez. Halkı demokratik örgütlenmeler içinde bizzat örgütlemesi ve güç yapması, bilinçlendirmesi gerekir. Halkın aktif siyaset içine sokulması gerekir. Bunun her yerde yapılması gerekir. Sadece Başûrê Kurdistan'da değil, Bakurê Kurdistan'da da, Rojhilat'da da, Rojava'da da böyle olması gerekiyor.

Rojava'da bu yapılmaya çalışılıyor. Bakur'da bu yapılmaya çalışılıyor. Eksiği, yetersizliği olabilir ama doğru siyaset budur. Bu, bütün parçalar için gerekiyor. Kürtler aslında Ortadoğu'da demokratikleşmeye en yatkın halktır, özgürlük anlayışı en yüksek halktır. Kürtler bu güçlü yanlarını kullanırlarsa Ortadoğu'da etkili olurlar. Demokratikleşmeye yatkındırlar. Tüm Kürdistan'da kendilerini demokratik sisteme kavuştururlar ve demokratik güç haline gelirlerse hem bulundukları ülke açısından hem de bütün Ortadoğu açısından örnek olur ve bir çekim merkezi haline gelirler. Yürüttükleri bütün siyasi mücadeleleri de kazanırlar. Kürtler özgürlükçüdür, kadın özgürlük çizgisinin gelişeceği yer Kürdistan'dır. Kürdistan toplumu ve ulusu kadın özgürlük çizgisinin gelişimine müsaittir. Bu Bakur'da da, Başûr'da da, Rojhilat'da da, Rojava'da da böyledir. Kürtler demokratik siyaset anlayışıyla bu avantajlarını örgütlü güç haline getirmeli ve değerlendirmelidir. Kadının ve gençliğin önünü açmalıdır. Bunlar olursa Kürtler kazanır. Kürtleri hiç kimse egemenlik altına alamaz. Özgürlük ve demokrasi ruhu gelişkin bir topluluğu kim kontrol altında tutabilir, egemenlik altında tutup ezebilir? Kadın özgürlük ruhunun geliştiği yerde özgürlük ruhu güçlüdür, özgürlük ruhu da yenilmezdir. Bu ruh her türlü baskı ve zulme karşı direnir.

Demokrasinin olduğu yerde de halkın birliği olur, toplumun direniş gücü artar. Biz sorunlara böyle bakıyoruz. Başûr'un da temel sorununun demokratikleşme sorunları olduğunu söylüyoruz. Bu konuda doğru yaklaşım olduğunda partiler arasında birlik de olur, toplumun desteği de daha fazla artar, mücadele gücü de artar. Böyle bir siyasi ve toplumsal ortamın olduğu yerde KDP de güçlenir, YNK de, Goran da, bütün Kürt halkı da güçlenir. Ama şimdi öyle olmuyor, gençler kaçıyor, gözlerini dışarıya dikiyorlar. Toplumda bir rahatsızlık var. Toplumdaki rahatsızlıklar daha büyük rahatsızlıklar ortaya çıkarıyor. Çünkü toplum demokratik siyaset içine çekilmediği, bizzat toplumsal sorunları tartışan ve bu temelde karar alan konumda olmadığı takdirde, rahatsızlıkları daha da artar. Hiçbir sorun toplumla tartışılmıyor, konuşulmuyor ve çözülmüyor. Bu yönüyle biz; Başûr'daki siyasal krizin demokratik siyasal anlayışla, partilerin demokratikleşmesi, topluma demokratik yaklaşması, örgütlü toplum haline gelerek toplumda demokratikleşmenin geliştirilmesiyle aşılacağına ve sorunların çözüleceğine inanıyoruz. Demokratikleşme de örgütlü toplumla geliştirilir, lafla, sözle gelişmez. Kadın örgütlenecek, gençlik örgütlenecek, toplumsal sorunlara katılım gösterecek; demokratikleşme böyle gelişir. Bu olursa tabii ki Başûr'da sorunlar da çözülür, her türlü saldırıya karşı da konulur ve Başûr'daki kazanımlar bütün Kürt halkının kazanımı olarak tarihteki yerini alır.

■■■

❒ Bugün Kürtler, Ortadoğu'da temel bir aktördür. Önder Apo'nun çizgisi temelinde gelişen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, ciddi bir toplumsal güç haline gelmiştir. Daha 33 yıl önce, gerillanın sayısı onlarla ifade edilirken, 'Bitireceğiz, yok edeceğiz' diyen Türk devlet yetkilileri, bugün binlerce gerilla ve milyonlarca kitlesiyle duran bir harekete karşı aynı sözleri sarf etmektedir. Gerçek şu ki, aslında Türk sömürgeciliği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında yenilmiştir. ❒

Türk sömürgeciliğinin yenilgisi ve AKP'nin soykırım siyaseti

Murat Karayılan

Kürdistan, Ortadoğu'nun coğrafik ve siyasi olarak en stratejik noktasında yer alan bir ülkedir. Bu yüzden tarih boyunca üzerinde büyük güçlerin çatıştığı savaş meydanlarına sahne olmuştur. Ortadoğu bölgesi üzerinde hegemonya savaşı veren güçlerin, öncelikle Kürdistan üzerinde bir çekişme ve çatışmayı yaşadıklarını tarih bize tekrar tekrar göstermiştir. Dönem dönem iki egemen devlet arasında parçalanmışsa da, Kürdistan bütünlüğünü her daim korumuştur. Kürdistan ilk kez, 1639 yılında Safevi ve Osmanlı devletleri arasında yapılan Qasr-i Şîrîn Antlaşması'yla (Kasr-ı Şirin) ikiye bölünmüştür. Kürdistan'ın büyük parçasına hükmeden Osmanlı devleti, bugünkü Bakur, Başûr ve Rojava'yı denetiminde tutuyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü ve Türkiye'nin kurtuluş mücadelesinin başladığı yıllarda Kürtler ve Türkler ortak hareket etmeyi kendi çıkarlarına uygun gördüler. Kürtlerin ve Türklerin ortak yaşadığı alanlara, "Misak-ı Milli Sınırları" denilerek bu sınırlar içerisinde yeni bir ülke kurma hedefi belirlenmiştir. 1920'de temelleri atılan ilk Büyük Millet Meclisi bu espriyle kurulmuş; Kürt özerkliği temelinde, Misak-ı Milli sınırları içerisinde Türkiye ülkesinin kurulma mücadelesi bu eksende verilmiştir.

Bu mücadelenin belli bir sonuç alması ve savaşın durması ardından çözüm ve barış görüşmeleri sürecine geçilmiştir. Bu süreçte bölgedeki siyasi haritanın çizilmesinde en belirleyici rolün sahibi olan talihsiz Lozan Antlaşması'ndan sonra, 1924'te Türkiye'de yapılan yeni anayasayla iktidarda bulunan Kemalist yönetim, Kürt haklarını tanımamakla kalmamış, Kürdistan'ın varlığını inkar ederek soykırım siyasetiyle ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Bunu rahatlıkla yapmak ve uluslararası güçlerin de desteğini almak isteyen yeni rejim, Rojava'yı Fransa'ya, Başûrê Kurdistan'ı da İngilizlere bırakmayı kabul etmiştir. Kürdistan halkına verilmiş sözleri yerine getirmeyen ve aynı zamanda ülkelerini de parçalayan bu ihanet tutumunun sahibi olan dönemin Türk devlet yönetiminin, Kürdistan'daki direnişleri ezmek için bu tür bir parçalanmaya razı olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

Geleneksel bir asimilasyon ve yok etme politikası: Tekçilik

O zamana kadar çoğulcu ve nispeten demokratik bir içerik taşıyan Büyük Millet Meclisi'nde bu olay ardından karakter değişikliği yaşanmıştır. Öncelikle Kürt mebusları tahkikata uğramış, tutuklanmış ve yargılanmıştır. Bedlîs mebusu Ziya Bey ve Dersim mebusu Hasan Ağa gibi bir kısım Kürt mebusları idam edilmiş, birçok mebus ise tutuklanma, sürgün ve daha değişik baskılara maruz kalmıştır. Kürdistan halkının direnişini bastırmak, Kürdistan'ı baştan başa askeri işgalle denetim altına almak, buna karşı çıkanları ezmek, yargılayıp mahkum etmek, idam etmek için kurulan İstiklal Mahkemeleri, Kürdistan'da bir dehşet dalgası estirmişlerdir. Başka bir deyişle; işgal sürecini tamamlamak üzere 1925'ten 1938'e kadar Kürdistan'da yürütülen fiziki ve kültürel soykırım siyaseti, devletin resmi siyaseti olarak üstü örtülü bir biçimde kabul görmüştür. Bu siyasete yasal kılıf uydurmak için çıkarılan Mecburi İskan, Sürgün, Tunceli vb kanunlarla soykırımların ve katliamların uygulayıcılarının daha rahat hareket etmelerini sağlayan yasal prosedürler de geliştirilmiştir. 'Tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek dil, tek din, tek vatan' gibi bugün de sıkça dile gelen sloganlar, o dönemde, 'Vatan bir bütündür; bölünemez' deyimi ile pratikleştirilmiştir.

Bahsi geçen bu tekleşme sadece Kürt soykırımını esas alarak tek millet yaratma biçiminde pratikleşmemiş; aynı zamanda siyasette de tekleşme ve otoriterleşme geliştirilmiştir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ilk kurulan mecliste çoğulculuk, nispeten demokratik muhteva ve muhalefet varken, 1925 yılında Kürt halkına karşı başlatılan 'sıkıyönetim' adı altındaki soykırım siyasetini uygulamada kullanılan İstiklal Mahkemeleri 'milletin içine' dönük olarak uygulanarak, Türk siyasetinde bir tekleşme süreci geliştirildi. İçinde Kazım Karabekir gibi önemli simaların da bulunduğu muhafazakar karakterli muhalif eğilimler de bu dönemde tasfiye edilerek, hatta Menemen gibi yerlerde yapılan provokasyonlarla tümden hedeflenmek suretiyle, siyaset dışı kılındılar. Yani bu dönemde hem Kürt halkına dönük bir bastırma ve soykırım siyaseti geliştirildi hem de içe dönük olarak muhalif kesimler de bastırılarak sistem dışı kılındı ya da teslim alındılar. 1925'lerden 1940'lara kadar Kürdistan'da böyle bir süreç yaşanmıştır.

1940-70'ler arasında geçen süreçte ise Kürdistan'da derinliğine ve çok boyutlu 'kesintisiz ve katıksız asimilasyon siyaseti' geliştirildi. Kürtleri Türkleştirmek için 1925'te uygulamaya konulan Şark Islahat Planı'ndan tutalım da, 1970'lere kadar çeşitli adlar altında uygulanan, devletin gizli siyasetini belirleyen, bir yerde derin devletin perspektifini oluşturan ancak sonradan deşifre edilmiş gizli planların olduğunu şimdi bizler ve kamuoyu bilmekte. Bütün bu gizli ve örtülü planların amacı; Kürtleri Türkleştirmek, bir halkı başkalaşıma uğratarak yeni ve tek bir millet yaratmaktır. Yani fiziki ya da beyaz katliam biçiminde bir soykırımı Kürdistan'da geliştirmek ve bu anlamda sonuca gitmektir. Kürdistan'da yürütülen askeri işgal, katliam, göçertme, sürgün, mecburi iskan vb bütün şiddet uygulamalarının amacı; herkese boyun eğdirmektir. Bunun için başat olarak Kürdistan'da yaygın bir biçimde geliştirilen okullarla Kürtçeyi unutturmak ve herkese Türkçeyi öğreterek tek dil yaratma planı yürürlüğe konuldu. Bu konuda çeşitli zamanlarda Kürtçenin yasaklandığı, konuşanların cezalandırıldığı vb çok yönlü uygulamalar da söz konusu olmuştur. Kürdistan'da bu uygulamalar; kişiliksizleştirme, kendi benliğinden uzaklaştırma, başkalaşıma uğratarak paçavraya dönüştürme biçimlerinde vuku bulmuştur. Bu tarzda geliştirilen asimilasyon siyasetiyle Kürdistan'da en büyük cinayet, en büyük vahşet uygulanmıştır.

Faşizme karşı Kürt halkının dirilişi

Tüm bu uygulamalara rağmen, sömürgeci sistem, Kürt halkının devrimci bir uluslaşma süreciyle tanışmasının önüne geçememiştir. 1960'ların ikinci yarısı ile 1970'lere gelindiğinde artık üniversitelere ulaşmış Kürt yoksul gençliği o dönem dünyayı ve Türkiye'yi kasıp kavuran siyasi akımların etkisiyle çeşitli arayışlara girmiş ve Kürt toplumsal gerçeğini araştırarak bilince çıkarmışlardır. Bu temelde 1960'ların sonunda ortaya çıkan Kürt şahsiyetler, 1970'lere gelindiğinde yerini daha örgütlü gruplara bırakmıştır. Böylesi bir ortamda Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkışı ise, kendisiyle birlikte Kürdistan halkının tarihinde yeni bir sayfa açmıştır. Bu yeni sayfaya okuma, öğrenme ve bilinçlenme temelinde sömürgeciliğin ve Kemalizm'in kişilik üzerindeki tahribatları aşılarak başlanmıştır. Zehirlenmiş beyinler yetkin bir mücadeleyle dezenfekte edilerek Kürdistan'da halk olma bilincinde önemli gelişmeler kat edildi ve bunun ardı sıra ideolojik-politik evre ve örgütsel düzeye de ulaşılarak iradi güç olma mücadelesinin zemini oluştu. Partileşme, aslında böyle bir kararlaşmanın sonucudur. Türkiye sol-sosyalist hareketinin aynı dönemdeki yükselişi ile Kürdistan'da yaşanan bu gelişme, sömürgeci Türk devletinin yeni bir karşı hamleyi geliştirmesine yol açmıştır.

Bu yeni hamle, 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına getirilmesiyle başlatılmıştır. Bilindiği gibi 12 Eylül faşist cuntası, Kürdistan'da ve Türkiye'de çok ciddi bir toplumsal travmaya yol açacak işkence ve şiddet uygulamasını hayata geçirmiştir. Kürdistan mücadelesiyle ilgili olan savaş tutsaklarının ileri gelenlerinin büyük çoğunluğu Diyarbakır Zindanı'nda toplanmış, oraya atadığı Esat Oktay isimli bir cellat eliyle çok özel bir sindirme, teslim alma ve 'dönüştürme projesi' uygulanmak istenmiştir. Kürt halkı içerisinde gerçekleşmiş olan bu tarihi çıkışı tersine çevirme çabaları, Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay ve daha nice büyük kahramanların direnişi karşısında başarısız kalmıştır. Diyarbakır Zindanı'nda, sömürgeci egemen sistemin elindeki bütün olanakları kullanarak şiddet yoluyla insanları teslim almak için devreye koyduğu vahşi uygulamalar karşısında, insan iradesi önemli bir sınav vermiştir. Bu direnişin sonuçlarının dışarıya, Önder Apo'nun yürüttüğü devrimci çalışmalara yansımasıyla birlikte, şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın zemini oluşmuştur.

15 Ağustos Atılımı'nın üzerinden 33 yıl geçti. Kesin rakamı hatırlamamakla birlikte, o dönemde yurt içinde olan PKK'li kadro sayısının 70 civarında olduğunu belirtebilirim. Bir o kadar da sınır hatlarında mevzilenmiş olan kadro söz konusuydu. Bir avuç insanın geliştirdiği bu kalkışın karşısında devlet, "3-5 eşkıyadır; çok kısa sürede hepsi yok edilecek ya da kulaklarından tutulup adaletin önüne getirilecektir" diyerek çeşitli yönelimler geliştirdi. O dönemde geliştirilen çok çeşitli uygulamalarla, başlatılan gerilla hareketinin bitirilmesi hedeflendi. Köylere karakol kuruldu, köy meydanları işkencehanelere çevrildi, insanlar göçertildi, pişmanlığa zorlandı ve her türlü yetki ile donatılan kelle avcıları Kürdistan'da akla hayale gelmeyecek bir vahşet uyguladı. Bütün bunlar aslında 1980'li yıllarda uygulandı. Ama o bir avuç insanın başlattığı gerilla hareketi, bütün bu dozajı yüksek şiddet ve vahşet uygulamalarına karşı bir kar topu gibi büyüyerek 1990'lara geldiğimizde kitlesel bir patlamaya dönüştü ve serhildan süreci başladı. Bunun için biz 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştiği güne Diriliş Bayramı dedik. Gerçekten de o, bir diriliş süreci oldu.

Kitleselleşmenin başlamış olması ve Kürdistan özgürlük gerillasının bir orduya dönüşmesi, artık topluma mal olmuş bir dava haline gelmesi, Türk sömürgeciliğinin yenilgisini açıkça ortaya koyan bir sonuçtur. Türk ordusunun ve Türk Özel Harp Dairesi'nin ve envai çeşit devlet güçlerinin bütün enerjilerini ortaya koyması karşısında Apocu ideo-

lojiyle donanmış, kararlı bir avuç kadronun öncülüğünde yaratılan bu büyük gelişme, kuşkusuz halkımız açısından bir zafer, devlet ve sömürgecilik açısından ise bir yenilgidir. 1980 döneminde ortaya çıkan çok çeşitli çizgi dışı anlayışlara ve Dörtlü Çete'nin Kürdistan toplumunda yarattığı tahribatlara rağmen, o dönemde Önder Apo'nun çizgi mücadelesini yetkin bir biçimde vermesi sonucu bu başarı kazanılmıştır.

1991 yılında Amed'e gelen dönemin başbakanı Süleyman Demirel; "Kürt realitesini tanıyoruz" dedi. Bu yeni bir şeydi. Ama bunu söyleyen kişilik ve sistem, Kürdistan üzerindeki soykırım uygulamalarını değiştirmedi. 'Kabul ediyoruz' dedi ama eski uygulamaların dozajını katbekat arttırdı. O bütün faili meçhul cinayetlerin, insan kaçırmalarının, o vahşet sürecinin başlangıcı ve yoğunlaştığı dönem, 1991 yılı ve sonrasıdır.

Karşılıklı diyalog çabaları ve büyüyen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi

Hemen akabinde dönemin cumhurbaşkanı Turgut Özal ise gazeteci Cengiz Çandar aracılığıyla Celal Talabani'yi Ankara'ya davet etti. O zaman Önder Apo'nun da bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleşen bir Kürt-Türk ilişkisi başladı. Böylece ilk kez Türk devleti, Başûrê Kurdistan'dan da olsa Kürt siyasetçileriyle görüşecek bir noktaya gelmiş oluyordu. Turgut Özal'ın bu tür yeni bazı yaklaşımları ve Talabani'nin aracı olması ile birlikte Önder Apo, 1993 yılı Newroz'unda ilk kez ateşkes ilan etti ve böylece Kürt sorununun çözümünde yeni bir evre başlamış oldu. "Kürt sorunu, artık üstü örtülen, görülmeyen bir sorun olmaktan çıktı; verilen mücadele bu sorunun açığa çıkmasına neden oldu. Bu sorun toplumsal bir sorun olma gerçekliğini ortaya koydu. Dolayısıyla bundan sonra savaş ve çatışmayla değil, Türkiye'nin birliği çerçevesinde diyalog yöntemiyle çözülme sürecine başlanmıştır" diyen Önder Apo, o tarihten bugüne kadar Kürt sorununun barışçıl yollarla çözümü için bitmez tükenmez çabalar sergiledi. Bunun paradigmasını oluşturdu, teorisini ortaya koydu. Bu çerçevede onlarca kitap yazdı. Derinlikli çözümlemelerle, aradan geçen 24 yıla yakın zamanda Kürt sorununun barışçıl yollarla çözümü için çok büyük çabalar sergiledi.

1993 yılında devletin cumhurbaşkanı olan Turgut Özal, "Bu sorunu savaşla değil, diyalogla çözmek gerekir" diyerek ateşkes sürecini çözüm sürecine dönüştürme çabalarını devlete kabul ettirme gayretini göstermiş olmasına rağmen, derin güçler dediğimiz esas devlet bunu kabul etmemiştir. Ardından başta Turgut Özal olmak üzere bu sorunu diyalog yoluyla çözmekten yana olan bir dizi kişi tasfiye edilmiş, ortadan kaldırılmıştır. Bu biçimde yeni bir iktidarlaşmaya gidilmiştir. Turgut Özal'ın yerine, 1991'de, "Kürt realitesini tanıyoruz" diyen Demirel cumhurbaşkanı olmuş; Tansu Çiller, Doğan Güreş ve Mehmet Ağar'la birlikte bir ekip olarak Kürdistan'a dönük tıpkı 1925 ve 1980'lerdeki gibi bir sürecin yeniden başlatılması gerektiği kararına ulaşmışlardır. O zaman Tansu Çiller'in deyimiyle, 'Ya ver kurtul ya vur kurtul' formülüyle yaklaşarak, 'vererek değil, vurarak kurtulmalıyız' prensibini kabul eden devlet, tüm gücüyle Kürdistan'a yönelmiştir. 17 bin 528 faili meçhul cinayetin işlendiği, devletin insanları kaçırdığı, infaz ettiği, resmi devlet gücüyle köyleri yakıp yıktığı, Licê gibi bir ilçeyi tümden ortadan kaldırdığı, Cizîr'e top atışlarının yapıldığı bir şiddet sarmalı bu şekilde başladı. Yapılan bu yönelimin bir sonucu olarak 1995-96'lara geldiğimizde dönemsel bir şekilde Kürt toplumunda bir ürkme oluştuğundan ve tabanda bir daralma yaşandığından bahsedilebilir ama devletin geliştirdiği bu yeni soykırım hamlesi de önceki dönemler gibi sonuçsuz kalmış ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bu süreçten de kendini büyüterek çıkmasını bilmiştir.

Önder Apo'suz bir Kürt toplumu yaratma girişimi olarak Uluslararası Komplo

Tarih bir kez daha tekerrür edince; Önder Apo'nun çizgisini, uluslararası hegemonik güçlerin bölgeye müdahalesi önünde engel gören iç ve dış birçok güç, hedef olarak Önder Apo'yu gösterdi. Onlara göre ancak Önder Apo'nun mücadeleden el çektirilmesi ya da kaçırılarak esir alınması ve büyük bir tecritle hareketten kopartılması halinde PKK hareketi tasfiye edilebilirdi. İşte bu düşünce Uluslararası Komplo fikrini ortaya çıkardı ve 1998 Ekim'inde başlayan, 15 Şubat 1999'da ise Önder Apo'nun esaretiyle sonuçlanan sürece bu temelde gelindi. Kuşkusuz bu, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde yeni bir evredir. Sömürgecilik ve onun arkasındaki bir kısım hegemonik küresel güç, artık bu mücadelenin bittiğini varsayarak kimi yaklaşımlar içerisine girdiler.

Ama Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin dayandığı bir toplumsal dinamik vardır; yine Önder Apo'nun yarattığı bir ideolojik çizgi, felsefi gerçeklik, onun şekillendirdiği bir toplumsal-siyasal düzey ve bir kadrolar topluluğu söz konusudur. Önder Apo'nun emeklerinin bir sonucu olarak Özgürlük Mücadelesi, onların beklediği gibi bir çözülme ve dağılma değil, tersine 2000'lerden itibaren yeniden bir toparlanma sürecine girdi.

Her koşul altında hareketimizin kendisini büyütmesi tarihsel bir gerçekliktir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin kitlesel gücü her süreç ya da her şiddet dalgası ardından daha da yükseliş kazanmış, büyümüştür. Türk sömürgeciliğinin, uluslararası belli başlı güçlerin, tüm NATO güçlerinin desteğini alarak Kürdistan özgürlük gerillasına ve Kürt halkının ulusal-demokratik taleplerle geliştirdiği direnişe karşı yürüttüğü hiçbir soykırımcı yönelim sonuç almamıştır. Önder Apo'nun çizgisinde yürütülen bu mücadelenin yükselişi durdurulamamıştır. Köyler yakılmış yıkılmış, faili meçhul cinayetler işlenmiş, insanlar yargısız infazdan geçirilmiş, sürgünler, göçertmeler yapılmış ama hareketin büyümesinin önüne geçilememiştir. Bunun için son tahlilde çareyi gerillaya karşı kapsamlı bir hamle geliştirme ve Önder Apo'yu hedefleyerek uluslararası bir komployla esir alma, onu hareketten tecrit ederek böylece hareketin tasfiyesini sağlamaya dönük yeni bir konseptin geliştirilmesinde gördüler.

Önder Apo, 1999 yılının Ağustos ayında, artık demokratik yöntemlerle ve diyalogla çözümü olmazsa olmaz bir biçimde dayatmak için silahlı mücadelenin sona erdirilmesi çağrısını yaptı. Hareketimiz de Önderliğin bu çağrısını değerlendirdi ve silahlı mücadeleyi durdurma kararı aldı. Bu süreç boyunca tek bir mermi patlatılmadığı gibi hareketin büyümesi de devam etti. Ortam tartışmaya, diyalog kurmaya ve siyasi yöntemlerle çözümü gündemleştirmeye müsait bir hale geldi. Buna karşın devlet cenahından da bazı yasalar çıkartıldı. İdamın askıya alınması, yine Kürt dili üzerindeki yasağın kalkması vb düzenlemelerle devlet katında Kürtleri eskisi gibi bir fobi olarak görme anlayışı giderek tartışılır oldu.

AKP'nin siyaset sahnesine çıkışı ve tekrar başlayan çatışmalı süreç

Tam da böyle bir ortamda, 2002 Kasım seçimlerinde AKP iktidara geldi. AKP iktidara geldiğinde gerçekten Kürt sorununu barışçıl yöntemlerle çözmek için koşullar olgundu. Önderlik bir deklarasyon yayınlamış, çözüm çıtası oldukça makul düzeye çekilmişti. Ancak AKP hükümeti bu konuda hiç oralı olmadı. Hatta o yıllarda Erdoğan, Moskova'da kendisine sorulan bir soruya cevap olarak; "Düşünmezsen Kürt sorunu yoktur" demişti. Yani Kürt sorununu yok sayan bir yaklaşım içindeydi.

Aynı dönemde Uluslararası Komplo çizgisi çerçevesinde hareketimize dönük bir iç operasyon başlatıldı. Hareketimiz içinde olup da hareketin değer yargılarından kopmuş, aslında ihanet etmiş, çete gibi hareket içinde grup faaliyeti yürüten bazı kişiler eliyle hareketimiz içten tasfiye edilmek istendi. Ayrıca fırsat bulduğu yerde hep gerilla gruplarını imha etmeye çalıştılar. Hiçbir mermi bile sıkmayan gerilla güçlerine karşı, fırsat buldukça operasyon gerçekleştirdiler. Örneğin 2003 Ağustosu'nda Qûbîn (Beşiri) ovasında Mahir arkadaşla (Şerif Yalçın) birlikte 7 arkadaşın şahadeti, yine 2003 Kasım ayında Şevger (Yaşar Aykal) arkadaşın sorumluluğundaki 14 arkadaşın Çewlîg'de şahadetleri gibi birçok olay yaşandı. Yani hem fırsat bulduğunda operasyon yapıyor hem içten tasfiye çabalarını geliştiriyor hem de çözüme kapalı bir duruş ve sürece yayarak hareketi tasfiye etme politikasını gündemde tutuyordu. AKP'nin amacı; Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmekti. AKP, esas olarak kendisine biçilen rol gereği bu görevi ifa etmek için işbaşına getirilmiş, önü açılmış bir yapıdır. Bu yaklaşıma karşı hareketimiz de, 2004'te 1 Haziran Hamlesi ile aktif savunma sürecini geliştirdi.

> ❐ Nasıl ki 1925'te o zamanki iktidar grubu olan Kemalist eğilim, Kürtlere yönelmiş; kurulan İstiklal Mahkemeleri Kürtler için idam kararları vermiş ve muhalifleri ezmişse; şimdi de aynı şey yaşanmaktadır. Yani bunlar bir yerde o zamanki Kemalistlerin yerine geçmiş oldu, Kürtlerin tasfiyesini önlerine koymuş oldu. Zaten Erdoğan da kendisini sultanlaşan ve Osmanlı geleneğine bağlı bir Atatürk olarak görüyor. ❐

15 Ağustos Hamlesi, bir diriliş hamlesiydi. Sorunu açığa çıkardı, Kürt toplumunu yeniden tarih sahnesine çıkarmayı hedefledi. 1 Haziran Hamlesi de çözümü hedefleyen bir hamle biçiminde gündemleşti. AKP ise o zamana kadar sistemden dışlanan bir gelenekten gelmesine rağmen, önceki iktidarların pratiklerinin çok ötesine gidemedi. Necmettin Erbakan yıllarca dışlanmışlığı aşmak ve bu husustaki engelleri ortadan kaldırmak için mücadele yürüttü ama bunlar ondan ayrılarak gömlek değiştirdiklerini söylediler. Değişimi yaşadıklarını belirterek ortaya çıktılar ama gerçeklerini gizleyerek, takiyeci bir yaklaşımla Türkiye siyaset sahnesine adlarını yazdırmış oldular. Aslında bu yönleriyle birçok çevreyi de yanılttılar. Bazılarında beklenti oluşturdular. Böylece kendilerine zemin açmaya çalıştılar. Demokrasiden, hukuktan, insan haklarından, AB'ye girmekten çok fazla bahseden bir yapı olarak kendilerini gösterdiler. Türkiye'nin tüm sorunlarını çözmeye aday olduklarını belirttiler; ordunun vesayetinin ve bürokrasinin bunun önünde engel olduğunu dillendirdiler ve bunların aşıldığı oranda Türkiye'nin değişeceğine dair sözler sarf ettiler. Yine 'Kürt açılımı', 'Alevi açılımı', 'Roman açılımı' diye temel konuları gündemleştirdiler. Çözüm süreci diye süreçlerden bahsedildi. Ancak Oslo ve İmralı süreçlerinde Önder Apo tarafından çözüm için bütün uygun koşullar yaratılmış olmasına rağmen, onlar bu süreçlere hep faydacı ve oy hesabıyla yaklaştı. Sonuçta görüldü ki; esas olarak AKP ve Erdoğan, çözüm adı altında gündemleştirilen süreçleri, birer özel savaş yöntemi olarak görüyor ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek amacıyla bu süreçleri gündeme koymuş bulunuyor. Yani çok iyi bir biçimde anlaşıldı ki, bunların zihinsel alt yapısında, çözüm diye bir şey yoktur. Esasen Kürdistan üzerindeki sömürgeciliği kalıcılaştırmak ve özgür Kürdü tasfiye etmek için iktidara gelmiş oluyorlar.

Şunu da belirtmek gerekiyor ki; Türkiye'de muhafazakar çizgideki siyasi çevreler ve kendine 'İslami' diyen kesimler Kürt sorununa yaklaşımda Kemalizm'i aşmış değiller. Sık sık Kemalizm'in tekçiliğine, kalıpçılığına, tek renkli yaklaşımına, baskı-şiddet yöntemlerine ve her şeyi güvenlikçi yaklaşımla çözme yöntemlerine karşı olduklarını söylerlerdi. Sistemin dışındayken söylemleri daha çok bunlardı. Ama aynı yapılar, Kürt sorununda Kemalizm'i aşan herhangi bir şey söylemediler. 'Kürtlere haksızlık oldu; Kürtlerin doğal hakları tanınmalı' türünde bir yaklaşımı katiyen geliştirmediler. Hepsi böyledir. Gülen Cemaati de böyledir, AKP de böyledir. Bunlar ne dediler? "Kemalistler kuru yaklaştı, şiddeti esas aldı, halkı baskı altına aldı, bunun için halk devletten uzaklaştı, PKK'ye yakınlaştı. Halbuki din var, biz din kardeşiyiz, din yoluyla yaklaşılırsa Kürt toplumu kazanılır, böylece kendimize yandaş yapar, PKK'yi de marjinal hale getiririz" dediler. Yani Fethullah'ın da görüşü bu, Erdoğan'ın da görüşü bu. İkisi de aslında çok farklı değiller. Bugün AKP her kötülüğü Gülen'le izah ediyor ama özünde her ikisi de aynı döl yatağından gelmektedirler. Fethullah ne kadar kötüyse Erdoğan-AKP de o kadar kötüdür. Bu kesimlerin Kürdistan sorununa yaklaşımı hemen hemen benzerdir. Aslında diğer bütün konularda da bunların yaklaşımı Kemalizm'i aşmış değildir. Sadece iktidarda olmadıkları dönemlerde ya da hükümet olup da henüz iktidara tam olarak hakim olmadıkları dönemlerde önlerini açmak, sağın, solun, liberal kesimlerin, Avrupa'daki demokratların ve Kürt halkının desteğini almak için o tür şeyleri söylemiş oluyorlar. AKP'nin bu hakikati bugün çok daha iyi görülüyor.

AKP'nin diyalog sürecini bozma nedenleri

Biz hareket olarak öteden beri bu yapının çözüme dair yaklaşımlarına hep kaygılı yaklaştık. Bu konuda çok yanılmadığımızı söylemek mümkün. Birçok insanı yanıltan, beklentiye sokan çok çeşitli söylemleri oldu fakat bugün bunların hepsi açığa çıktı. Gerçeğin ne olduğunu bugün herkes daha iyi görüyor. Çünkü hakikat netleşmiş oluyor. Sonuçta çözüm süreçlerini PKK'yi ve Kürdistan Özgürlük Hareketi çizgisindeki güçleri tasfiye etmede kullanmak istediler. Tasfiye etmediğini, tersine bu çözüm süreçlerinden aslında özgürlük güçlerinin de yararlandığını görünce, derhal bu çözüm süreçlerini sona erdirdiler. Örneğin, iyi veya kötü yanlarıyla Dolmabahçe Mutabakatı son bir mutabakat olarak süreci sonuca götürebilirdi. Nitekim Önderliğimiz, Nisan ayında hareketimizi silahlı mücadeleyi tartışmak üzere kongreye çağıracaktı. Ancak Erdoğan bu masayı devirdi. Çünkü gelişen her süreç karşısında Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin güçlendiğini gördü. Yani direniş süreçlerinden de diyalog süreçlerinden de Özgürlük Hareketi güçlenerek çıkıyordu. Önder Apo'nun dahiyane perspektifleri temelinde değişik Kürt kurumlaşmaları daha fazla toplumsallaşarak güç kazandıkları gibi, Kürt-Türk kardeşliğinin hangi eksende gelişeceğini, bunun nasıl somutlaşacağını, hangi formüllerle yaşamsallaşacağını ortaya koyan HDP gibi bir yapılanmanın gelişmesi de siyasetin daha da etkili hale gelmesini sağladı. Birinci olarak; AKP bunu zayıflatamadığı için sürecin önüne geçildi.

İkincisi; çözümün ekseninde Türkiye'nin demokratikleştirilmesi olduğuna göre, çözümün gelişmesi için Türkiye'nin demokratikleştirilmesi, yetkilerin bir tek merkeze değil, yerele yayılması gerekiyordu. Bu hem Kürt sorununun çözümü için hem de demokratikleşme için olmazsa olmazlardandır. Çağımızda yönetim sanatında gelişen anlayış, yetkilerin merkezde tekleştirilmesi değil, alta doğru yayılarak demokratikleşmeyi sağlamaktır. Ancak Erdoğan bunu istememektedir. Aslında kendisi tek başına iktidar olmayı amaçlayan, yeni Osmanlıcılık hayalleriyle bir tür sultan gibi her şeyi kendisi belirlemek isteyen bir rejimi hedefliyor. Onun hedeflediği rejim, Türkiye'yi demokratikleştirecek değil, Türkiye'yi tek adam iktidarına götürecek bir rejim türüdür. Bunun için karşı çıktı. Yani işin gerçeğe dönüşeceğini gördü ve tepki duyarak süreci sonlandırdı.

Üçüncüsü ise; özellikle Kürt siyasetinin Türkiyeli sol, sosyalist ve demokrasiden yana olan güçlerle ortaklaşması, AKP ve Erdoğan'ı rahatsız etmiştir. Yani yedeğine alamayacağını gördü ve bu yapıyı aşmadığı müddetçe de öyle hayal ettiği tek kişilik başkanlık sistemini getiremeyeceğini fark etti. Bunu gördüğü gibi şovenizmi şahlandırma suretiyle, MHP'nin tabanını da kendi yanına çekerek ve genelde şovenizmi körükleyerek toplumun daha geniş kesimlerini etrafında toparlayabileceğini ve böylece kendi rejimini kurabileceğini düşündü.

İşte bunları bir arada düşününce artık çözüm vs şeylere son verme ve Kürt karşıtlığı ekseninde bir siyasete yönelme kararı aldı. Bu tabii bir kerede olmadı. Mesela Kobanê Direnişi burada önemli bir halkadır. Yine Rojava Devrimi'nin yükseliş kazanarak Girê Spî başarısıyla Kobanê ve Cizîrê kantonlarının birleştirilmesi, aynı dönemde 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin aldığı oy oranı ve seçim sonrası, 'Ne dışarıdan ne de içeriden koalisyona girmeyeceğiz' biçimindeki tutumu ile birlikte AKP kendi tercihini belirledi. Bunun üzerine MHP'yle ittifak yaparak ve bir kısım Ergenekoncuları da yanlarına alarak, daha önceleri Kobanê Direnişi'nin yükseliş kazandığı süreçte, yani 30 Ekim 2014 günü yaptıkları o meşhur Milli Güvenlik Kurulu'nda aldıkları kararlar ve yine aynı dönemde geliştirdikleri 'Çöktürme Planı' çerçevesinde bir yönelimde bulunup sonuç almak için güçlerini savaşa göre hazırlamaya yöneldi. Bunun uluslararası ayaklarını oluşturmak için İncirlik Havaalanı'nı Uluslararası Koalisyon güçlerine açtı, İsrail ile ilişkilerini düzeltti, Ruslarla ilişkilerini düzeltme sürecine yöneldi. Kısaca

kendini bir savaşa hazırladı. Aslında yeniden Kürt soykırımını gündemleştirerek PKK'yi tasfiye etme, böylece Kürt toplumunu sindirerek sonuç almayı önüne koydu. Bir yerde kendi iktidar hayalleriyle Kürdün tasfiyesini birleştirdi. Kendi sistemini kurmanın Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinden geçtiğini planlayarak uygulamaya yöneldi.

Bu plan ve uygulamalar, aradan 90 yıl civarında bir zaman geçmiş olmasına rağmen, tıpkı 1925'teki uygulamaları çağrıştırıyor. Nasıl ki 1925'te o zamanki iktidar grubu olan Kemalist eğilim Kürtlere yönelmiş; hatta sadece Kürtlere yönelmekle kalmayıp aynı zamanda kendi muhaliflerini de o arada ezmişse yine kurulan İstiklal Mahkemeleri hem Kürtler için idam kararları vermiş hem de muhalifleri ezmek için kullanılmışsa şimdi de tıpa tıp aynı şey yaşanmaktadır. Yani bunlar bir yerde o zamanki Kemalistlerin yerine geçmiş oldu. Bunlar da Kürtlerin tasfiyesini önlerine koymuş oldu. Zaten Erdoğan kendisini bir yerde ikinci bir Atatürk olarak ele alıyor. Fakat farklı bir biçimde bunu tasavvur ediyor; Bununkisi sultanlaşan ve Osmanlı geleneğine bağlı olan bir Atatürk'tür. Dolayısıyla gelenek farklı olsa da, yöntemlerde benzeşmesi, hatta daha çirkef yöntemler uygulaması söz konusudur. Nasıl ki, o zaman Kürtler ve ardından da muhaliflere yöneldilerse şimdi de öyle; Kürtler ve kendi muhalifleri olan, sol, sosyalist ve demokrasiden yana olan dürüst Kemalistler dahil herkesi hedefleyen bir yönelim içerisine girdi. Başta Kürt özgürlük güçlerini, sonra onları destekleyenleri ve esasında tüm muhaliflerini bu biçimde hedefleyen bir yönelimi gerçekleştirdi.

Kurumsal bir sistem olarak AKP faşizmi

AKP, MHP ve bir kısım Ergenekoncuların gerçekleştirdiği ittifakın dışında bırakılan Fethullahçı kesimler, ordu, polis ve bilcümle devlet içinde oldukça örgütlü bir yapıydı. Bu yapı iktidar blokundan dışlanınca 15 Temmuz'da bir darbe girişiminde bulundu. Daha ilk günde başarısız olan bu darbe girişimi, Erdoğan için bulunmaz bir fırsat yarattı. Adeta gökte ararken yerde bulmuş oldu. 'Darbeye karşı tedbir' adı altında gerçek darbeyi pratikleştirdi. Olağanüstü Hal Yasası'nı ilan etti, bu yasayla bütün yetkileri kendi eline aldı, normal kanunları, yasaları rafa kaldırmış oldu ve bu biçimde gözü kara bir tarzda kendi amaçlarını gerçekleştirmeye yöneldi. Özünde ise devlet sistemi çok zayıfladı. Ordunun 3'te 1'i darbe yedi, tasfiye oldu, sistem içi çarpışma sistemde bir ezilmeyi yarattı. Bu, beraberinde birçok yerde boşluk ortaya çıkarttı. Ama kendisi şöyle bir konsepte ulaşmış oldu: "Ne kadar zayıf olsam da saldırıyla sonuç alacağım." Bu bir savaş konseptiydi. OHAL'i uzatmasının nedeni de budur. Yoksa Gülen yapısının hepsi tanınan, bilinen kimselerdir. Onlara dönük ne yapılacaksa bir ay içerisinde yapılabilir. Ama bu kadar uzatmasının temel nedeni, Kürdistan özgürlük güçlerini ezmek, buna karşı çıkan, ses çıkaran bütün Türkiyeli sol, sosyalist ve demokrasiden yana olan güçleri de sindirmektir. OHAL şu an bunun için kullanılıyor. Kürdistan halkının tüm kazanımları hedeflenmektedir.

Bu konseptin en önemli yanı; 'Sadece Türkiye sınırları içinde değil, Türkiye sınırları dışında da PKK'ye karşı savaşmalıyım; hattı müdafaa değil, sathı müdafaaya geçiyoruz' diyerek resmen sınır ötesi müdahalelerle Kürdistan halkının kazanımlarına karşı Kürdistan'ın dört bir yanında bir savaş pozisyonuna girmiş olmasıdır. İçeride zaten başta HDP ve DBP olmak üzere tüm Kürt kurum ve kuruluşlarına yönelim gerçekleştirildi; siyasal, sosyal, kültürel, sanatsal vb bütün kurumlar hedeflenerek kapatıldı. HDP eşbaşkanları, parlamenterler, belediye eşbaşkanları, hepsinin hedeflenmesi bu konsept temelinde işleyen bir süreçtir. Onların amacı; Kürt toplumunu sindirmek, böylece özgürlük güçlerini darbeleyerek marjinalleştirmek ve bunu soykırım siyasetini uygulayarak gerçekleştirmektir.

❒ Artık yüksek sesle haykırılması gereken bir gerçek, çok net bir şekilde açığa çıkmıştır; Bu devletin bu vahşeti geçmiş dönemlerde belki sonuç almış olabilir; Dersim'de, Agirî'de, Şêx Seîd direnişinde katliamlar gerçekleştirmiş ve insanları sindirmiş olabilir. Ama bugün bastıramamıştır. Tersine; bu kadar şehri yerle bir etmesine rağmen, bugün direniş daha güçlü bir biçimde karşısında durmaktadır. ❒

Bu konsept aslında 24 Temmuz 2015'te pratikleştirme sürecine sokuldu ama giderek daha da somutlaştırıldığı anlaşılıyor. Özellikle 15 Temmuz 2016'dan sonra daha da genişletilerek ve bir de uygulama zemini olgun hale gelmiş bir biçimde daha fazla uygulanacak duruma sokuldu. AKP'nin insan haklarından, demokrasiden veya çok renklilikten yana herhangi bir tutumundan bahsetmek mümkün mü? Hayır. Türkiye toplumuna vaat ettiği bir demokratik gelecekten bahsetmek mümkün mü? Hayır. İşi gücü, Türkiye'yi, Erdoğan'ın önümüzdeki 10 yıl boyunca tek başına nasıl yöneteceğine göre ayarlamaya çalışan bir yapı var ortada. Herkesi susturan, bastıran bir korku imparatorluğuyla ülkeyi yönetmeye çalışan, tıpkı Hitler gibi sadece kolluk kuvvetleriyle yetinmeyen, aynı zamanda toplumu da şarj ederek, kışkırtarak kitleleri de harekete geçiren, açıkça Kürt halkına düşmanlık etmeyi bir marifet sayıp bunu savunan, dehşet verici bir ırkçılığı normal gibi gösteren bir liderden söz ediyoruz. "Rojava'daki Kürtlerin birleşmesi benim için bir tehdittir" diyor. "Buna asla müsaade etmem" diyor. Birisi kendisine, 'Bunun Suriye'yle ne alakası var' diye sorsa, bulacağı yanıt mutlaka Kürt düşmanlığı olur. İlan ettiği seferberlik ve 'Bu savaş ölüm kalım savaşıdır, kurtuluş savaşıdır, istiklal savaşıdır' gibi söylemlerinin hepsi, aslında bunların gerçeğini ele veren hususlardır.

Açık ki, Erdoğan ve AKP gerçeği, bu son yıllarda çok daha iyi bir şekilde kendini dışa vurdu. Artık herkes tarafından gerçekler, bütün boyutlarıyla görülebilecek bir hale gelmiş oldu. Bu açıdan artık neyin ne olduğu bugün herkes tarafından biliniyor. Görüldü ki, bunlar iktidara yerleşene kadar 'ayıya dayı' deme misali sağa sola farklı yaklaşarak, tam iktidara yerleşince de en zalim, en gaddar, hiçbir şeyi göz önünde bulundurmayan faşist bir uygulama içerisine girmiş oldular.

AKP faşizmine karşı Kürt halkının onur savaşı

Bu faşist, ırkçı, soykırımcı yönelime karşı tabii ki özelde PKK hareketinin, genelde ise Kürdistan özgürlük güçlerinin, yine Türkiyeli sol, sosyalist, demokratik güçlerin mücadelesi vardır. Yani yıllara dayanan tecrübesi, yoğunluğu, birikimi olan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi elbette ki bu faşist yönelime karşı 'dur' diyecek ve bir direnişi geliştirecekti. Nitekim öyle de oldu.

AKP'nin dayattığı 'Çökertme Planı'na karşı gelişen şehir direnişleri çok kapsamlı bir toplumsal cevap oldu. Şehir direnişlerinin ortaya koyduğu o tarihsel duruş, boyun eğmeyen, sonuna kadar direnerek tıpkı 14 Temmuz Direnişçileri gibi kendi direnişinde zaferi yaratan Mehmet Tunçların, Pakize Nayırların, Çiyagerlerin, Xebatkarların, İslamların, Çekoların, Rûkenlerin ve Zeryanların direnişi Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde yeni bir çığır açtı. Bu çığır nedir? Sadece bireysel fedailik değil, davası uğruna topluca fedaileşme, asla boyun eğmeyecek çelikten bir irade ile duruş, zafere kilitlenen bir mücadele aşkıdır. Evet, şimdi bazıları diyor ki, "Şirnex önemli oranda yerle bir edildi." Bu doğru. Ama Şirnex'ın onuru, şerefi ve haysiyeti dimdik ayaktadır. Şirnex halkı direnişi geliştirerek onurunu çiğnetmedi. Önemli olan budur. Geleceği tayin edecek olan, sömürgeciliğe karşı direnen halkımızın yılmayan iradesi ve kendi öz evlatlarıyla ortaklaşmayı yaşamasıdır. Belki bugün halkımız Şirnex'te, Nisêbîn, Gever, Cizîr, Sûr, Hezex, Silopî, Farqîn ve Dêrika Çiyayê Mazî'de belli bir zorlanmayı yaşıyor. Çünkü karşısında insanlık dışı vahşi bir güç var. Sırf, 'Siz kimliğinize sahip çıktınız, siz nasıl özyönetim ilan edersiniz' diye o şehirleri cezalandırmaya yönelen bir faşist-sömürgeci zihniyet var. Hatta bunlar sadece insanları değil binaları da cezalandırmayı önlerine koymuş durumdalar. Hiç kimsenin içinde bulunmadığı binaları tek tek yerle bir eden bir zihniyetten bahsediyoruz.

Artık yüksek sesle haykırılması gereken bir gerçek çok net bir şekilde açığa çıkmıştır: Bu devletin bu vahşeti geçmiş dönemlerde belki sonuç almış olabilir; Dersim'de, Agirî'de, Şêx Seîd direnişinde katliamlar gerçekleştirmiş ve insanları sindirmiş olabilir. Ama bugün bastıramamıştır. Tersine; bu kadar şehri yerle bir etmesine rağmen, bugün direniş daha güçlü bir biçimde karşısında durmaktadır. Bugün bu halk iradesine sahip çıkmaktadır. Bu anlamda sömürgeci-faşist AKP rejiminin Kürdistan halkına dayattığı soykırımcı 'Çökertme Planı'na karşı halkımız da Mehmet Tunçların, Pakizelerin, Sêvêlerin, Mehmet Yavuzerlerin şahsında gereken cevabı vermiştir. Yine Çiyager, Xebatkar, Rûken Hoserî, Nûda Malatya, Çeko Çatak, Zeryan, İslam ve Bêrîtan gibi militanların öncülüğünde gereken cevap verilmiştir. Yani bu konuda tarihi bir sürecin yaşandığından bahsediyoruz. Bu tarihi süreçte gelişen direniş, sömürgeciliğin yüzüne çok sert bir tokat gibi çarpmıştır. Nisêbîn ve Şirnex Sendromu'nu yaşayan bu devlet, bunu hiçbir biçimde unutamaz. Bu halk da bu direnişi geliştiren evlatlarının izinden yürümekten vazgeçmez. Dolayısıyla eğer söz edilecekse, devamlılığı daha da güçlenen bir direniş sürecinden söz etmek gerekiyor.

Diğer yandan gerillanın, Bakurê Kurdistan'da baştanbaşa geliştirdiği karşı eylemler vardır. Bir direniş ve savaş yaşanmıştır. Bir iç savaş söz konusudur. Sömürgeciliğin Kürdistan'da dayandığı 3 temel olgu var: İstihbarat, teknik ve psikolojik savaş. Psikolojik savaşla olmayan şeyi oluyormuş, olan şeyi de olmuyormuş gibi göstererek toplumda algı yaratmaya çalışıyorlar. 'Hep ben kazanıyorum, vuruyorum, sonuç alıyorum' algısını toplumda oluşturmak üzere müthiş bir dezenformasyon yarattılar. Bu anlamda kendi kitlesini inandırma konusunda pek bir sorunları olmadığı da anlaşılıyor. Ancak bunlar ne kadar dezenformasyon yaparlarsa yapsınlar, yine de gerçek gerçektir. Bu anlamda yıl bazında değerlendirdiğimizde doğrudur; 2016 yılında yaşanan savaşta HPG olarak verdiğimiz kayıplar vardır. Komutan Botanlardan, Hakilere, Azadlara, Çekdarlara, İsalara ve en son Azad Farqînlere kadar uzanan bir şahadet zinciri vardır. Yıl içerisinde 580 civarında yoldaşımız şehit düşmüştür.

Ama 2016 yılı, gerillanın taktik yaratıcılık, cesaret, fedakarlık ve askeri olarak yüksek performans gösterdiği bir yıl olmuştur aynı zamanda. Yine, başta büyük bir fedai ruhuyla gerçekleştirilen Xarpêt (Elazığ) ve Cizîr fedai eylemleri; dışımızdaki bir örgüt de olsa TAK'ın daha Şubat ayında Ankara eylemiyle başlattığı, en son Kayseri ve İstanbul eylemleri de AKP'nin geliştirdiği faşist Türk sömürgeci sistemine önemli darbeler vurmuştur. Bütün bu eylemler sömürgeci saldırıların asla karşılıksız bırakılmayacağını açıkça ortaya koyan çok büyük devrimci çıkışlar olarak tarihe geçmiştir. Mücadele tarihimizde ilk kez bir F-16 tipi savaş uçağı düşürülmüş, imha edilen helikopter ve tankların sayısı on'ları aşmıştır. Birçok kez Türk askerinin ve polisinin konuşlandığı karakol ve üslenme bölgeleri özgürlük gerillasının yaratıcı taktik yaklaşımı ve cesaretli yönelimiyle ortadan kaldırılmıştır. Öyle ki Türk ordusu, yalnızca teknikle savaşan bir güç haline gelmiştir. Kısacası bir bütünen büyük bir direniş yaşanmıştır ve süreç devam etmektedir. Bu direniş dalgası giderek daha da yükselecektir. Bakur'da yaşanan gerçeği bu biçimde ifade etmek mümkündür.

AKP'nin çöken Ortadoğu stratejisi

Sömürgeci-faşist AKP rejiminin Bakur dışındaki parçalara dönük konsepti de vardır. Bilindiği gibi Suriye politikası, en baştan beri sonuç almayan, çöküntüyü yaşayan başarısız bir politikadır. AKP esas olarak; Suriye rejiminin erkenden yıkılacağı beklentisiyle sistemin değişmesi ve Kürtlerin de yeni oluşacak sistemde hak almaması, herhangi bir statü kazanmaması üzerine kurdu politikasını. Bunun için muhalefet adı altındaki çeşitli güçleri bütün imkanlarıyla destekledi. Suudi Arabistan ve Katar'la beraber, özellikle Selefi güçlerin desteklenmesine öncelik verdi. Bundan yararlanan El Kaideci selefi güçler, Ortadoğu'da çok güçlendi. Uluslararası güçler tarafından gönderilen bütün yardımlar bu kesimlere akıtıldı. Dolayısıyla El Nusra, DAİŞ, Ehrar El Şam gibi El Kaide kökenli ve militan gücü bulunan örgütler bu bol imkan ve silahlarla buluşunca, birden bire zapt edilemez güçler haline geldi. DAİŞ'in bu kadar hızla büyümesi ve sonra da 'İslam Devleti'ni ilan etmesinin altında aslında bu gerçek vardır. Yine El Nusra'nın, Ehrar El Şam'ın, Nureddin Zengi Tugayları ve diğer bir takım örgütlerin Halep'i bu kadar tarumar etmeleri, Suriye'yi harabeye çevirmelerinin altında yine bu desteklerin rolü fazladır.

Gelinen noktada iktidarın düşmeyeceği anlaşılınca, AKP bu kez hedefini daha da daraltmak zorunda kalmıştır. Yeni hedefi Efrîn ile Kobanê arasına girerek kantonların birleşmesini önlemek, ardından Minbic ve Rakka'ya doğru yönelerek Rojava Devrimi'ni boğmaktır. Yani artık Suriye'de bir iktidar değişiminden vazgeçmiştir.

Şimdi bu konuda da 4 ayı aşkın bir zamandır Rojava ve Suriye topraklarında bir işgal harekatı yürütüyor. Bu harekatı topluma başarılı gibi göstermeye çalışıyor. Özünde ise çok başarısız bir pozisyonda seyrediyor. DAİŞ aslında başta savaşmadı, uzlaşmayı esas aldı. Bu temelde Cerablus ve Dabik'ı onlara verdi. Ancak bunlar giderek Bab'a dayandılar. Belli ki bu noktadan sonra DAİŞ Türk devletine 'artık dur' dedi. Öyle görülüyor ki, bu Bab bölgesindeki DAİŞ kesimleri diğer bölgelerden kimi farklılıklar arz ediyor. Yoksa Bab bölgesi dışında DAİŞ'in herhangi bir şekilde AKP'ye dönük bir yönelimi veya karşı

duruşu görülmemiştir. Doğrudur; DAİŞ Türkiye'de çeşitli eylemler yapmıştır ancak bunları PKK tabanına karşı yapmıştır. Bu anlamda AKP yöneticilerinin sürekli bir şekilde dillendirdiği; "FETÖ'ye, PKK'ye ve DAİŞ'e karşı savaşıyoruz" söylemleri gerçeği yansıtmamaktadır. Mevcut durumda AKP, tek örgüte ve tek halka karşı savaşmaktadır; o da PKK ve Kürt halkıdır. Çünkü bundan sonra Bab'ta neler yaşanır tam olarak bilinmez ama mevcut durumda DAİŞ'in AKP'ye bir yönelimi olmadığı gibi, AKP'nin ise DAİŞ'i desteklediği ve ona yol verdiği bilinen bir gerçektir. Öte yandan; Gülen Cemaati'nin örgütlenip son bir darbeyle devleti içeriden ele geçirme girişimi oldu ama bunun dışında herhangi bir gücü söz konusu değildir. Şimdi her tarafa, 'FETÖ, FETÖ' diyorlar ama yakalananlar yakalanmış, yurtdışına çıkan çıkmıştır. Ortalıkta yönelecekleri kimse kalmamıştır. Bir de gerçeği söylemek gerekirse, Gülen Cemaati, 15 Temmuz ayaklanması dışında silah kullanmış olan bir örgüt değildir. Buna rağmen 15 Temmuz'dan önce bu kesime de terörizm yaftasını yapıştırdılar. Aslında Erdoğan tüm karşıtlarına ya 'terörist' ya da 'terörist destekçisi' diyerek ortadan kaldırmak istiyor. AKP, bütün bu kesimleri karşısına alan bir siyaset izlemesine ve hepsini 'terörist' lanse etmesine rağmen, bugün bir tek Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı savaşmaktadır. Kürdistan halkının değer yargılarına karşı saldırarak Kürt düşmanlığı ekseninde kendi iktidarını pekiştirmeyi planlamış bulunuyor. Bu yüzden onun tek hedefi PKK ve Kürtlerdir. Rojava'ya yönelmesinin nedeni de zaten budur.

AKP, şu an Suriye zemininde ciddi bir zorlanmayı yaşamaktadır. Yaz aylarında Rusya'nın Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne destek vermemesi için bir işadamı yoluyla Dağıstan liderini yalvarıcı olarak Putin'e gönderen AKP, teslimiyet temelinde Putin'in kendisini affetmesini sağladı. Böylece, uluslararası diplomaside pek yeri olmayan bir yöntemle Rusya'yla yeniden irtibatlanmış oldular. Bu ilişki çerçevesinde Rusya'nın da vermiş olduğu onayla Bab'a doğru bir yönelim içine girdiler. Rusya'nın ve belirli bir düzeyde de olsa rejimin ses çıkarmaması, yine hava saldırılarına yol vermeleri nedeniyle şu an Bab'da operasyon yapmaya çalışan bir Türk ordusu vardır. 150 tank ve büyük bir güçle günlerdir Bab'ı ele geçirmeye çalışan Türk ordusu, mevcut durumda büyük bir darbe yemiş durumdadır. Bakur'da verdiği kayıpları gizlemeye çalışan Özel Savaş Dairesi, o hatta olan kayıplarını da gizlemek için büyük çaba içerisinde. Yılın son günlerinde Bab'ın Cebel Eqîl Mahallesi'nde DAİŞ'in saldırısı sonucu ağır bir darbe daha yediler. Güçleri darmadağın oldu ve mahalleyi bırakıp kaçmak zorunda kaldılar. Bunun üzerine bir de ABD ve Uluslararası Koalisyon'dan destek istediler. Yani Rusya'nın desteği yetmiyor, bir de Uluslararası Koalisyon'dan destek istiyor. Tabii bunların hepsini Türkiye toplumundan gizli yapıyor.

Kısacası, Suriye'ye dönük politikası başarısız olan ve hedeflerinden vazgeçen AKP devleti, bugün fiili olarak bölgeye gerçekleştirdiği müdahalesinde de şu an itibarıyla başarısızdır. Cerablus'u DAİŞ'le anlaşma sonucu savaşmadan ele geçiren AKP, bugün Bab kapılarında ve Minbic hatlarında büyük bir zorlanmayı yaşamaktadır. Şimdiden görünen o ki, daha da fazla zorlanacak ve Bab'ı alsa bile bunun bedelini ağır ödeyecektir. Şimdi kuşattıklarını ve alacaklarını söylüyorlar. Eğer yeniden DAİŞ'le gizli bir anlaşma durumları olmazsa, ciddi kayıplar verecekleri ortadadır.

Aslında DAİŞ'in Bab kolunda son 2-3 haftadır gerçek bir savaş vardır. Şimdiye kadar TC'nin DAİŞ'e karşı herhangi bir savaş ve çatışma yürütmesi durumu söz konusu değildir. Belirtilenlerin hepsi bir senaryodan ibaretti. Anlaşılıyor ki DAİŞ, Bab'ın üst tarafındaki Exterîn'e kadar onlara ilerleme izni vermiş. Çünkü DAİŞ, Exterîn'den sonra onlara karşı belli bir direniş gösterdi. ABD'den sınır hattından 20 km ileriye geçebilme, Rusya'dan ise 25 km ilerleme sözü alan bu güç, DAİŞ'ten de Exterîn'e kadar, yani 30-35 km ilerleme sözü almıştır. Böylece aslında Türkiye'nin konumunu pazarlayarak, sağı solu ayarlayarak Bab'a kadar ilerlemeyi başardılar. Zaten Ruslar ve Suriye rejimi, Halep'in düşürülmesi karşılığında Bab'a girmelerine izin vermiştir. AKP'nin Rusya'yla yaptığı anlaşma gereği, Bab'ı DAİŞ'ten aldıktan sonra rejime devretmesi gerekmektedir. Anlaşma bu temelde yapılmıştır. Fakat ne olduysa, DAİŞ'le bu konuda anlaşamadı ve belirttiğimiz gibi 2-3 haftadan beri DAİŞ'le sorunlar yaşayıp, danışıklı dövüş pozisyonundan çıkıp bir çatışma haline girmiş bulunuyorlar.

Türk sömürgeciliği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında yenilmiştir

Bir yandan Suriye zemininde bunlar yaşanırken, içte ise çok ilginç bir tarzda Rus Büyükelçisi Andrey Karlov'un vurulması olayı yaşandı. Karlov, koruma altında olması gereken bir yerde, korumayı sağlaması gereken bir polis tarafından vuruldu. Bunun izahatı çok güç. Ruslar, olayı araştırmaları için kendi uzmanlarını gönderdiler. Sonuçta nasıl davranacakları görülür ama bu olay, Türkiye zemininde, AKP'nin yarattığı ortam içinde gelişen bir durumdur. Her ne kadar büyük bir senaryo hamlesiyle Fethullahçıların üzerine yıkmaya çalışsalar da, Erdoğan'ın hayranı olan bu polisin, AKP'nin sistemi dışında ele alınması mümkün değildir. AKP'li olmayabilir ama Erdoğan hayranlığı ve AKP sistemi içinde yetiştirilmiş olması, gizlenemez bir durumdur. Dolayısıyla bu olayın AKP'yle bağı vardır ve sorumluluğu AKP'ye aittir.

Öte yandan Rus büyükelçinin vurulmasından bir gün sonra Rusya'da gerçekleşen İran-Rusya-Türkiye görüşmesi ve ardından kararlaştırılan bir mutabakat vardır. Bu mutabakatın altına imza atan Türkiye'nin teslimiyeti kabul ettiği açıktır. 6 yıldan beri Suriye rejimi için söylediği bütün şeylerde tükürdüğünü yalayan Erdoğan gerçekliği, meşhur bir U dönüşü ile tersi bir yola sapmıştır. Bu yol yalnızca Kürt karşıtlığına çıkmaktadır ve şu anda bir tek Rojava'da Kürtlerin haklarını elde etmemesini kendine amaç edinmiş durumdadır.

Kısaca, Rojava ve Suriye konusunda AKP'nin bütün siyasi, diplomatik, askeri yönelimleri sonuçsuz kalmış durumdadır. Gerçek budur. Tabii ki süreç daha devam ediyor. Şehba'da Ceyş El Suwar öncülüğünde Arap halkının gerçekleştirdiği direniş çok anlamlı ve değerlidir. Yine Minbic Meclisi'nin kendi sınırlarını koruma uğruna göstermiş olduğu direniş de çok büyük bir anlam ifade etmektedir. Bu direnişin giderek bütün Arap çevrelerine yayılması, derinleşmesi de mümkündür. Arap halkının Türk sömürgeciliğine karşı sergilemekte olduğu bu duruş küçümsenemez.

Bakur'da ve Rojava'da böylesi bir zorlanmayı yaşayan AKP'nin, Başûrê Kurdistan'a dönük de bir konsepti vardı ama bu konseptini şu ana kadar uygulama zemini bulamamıştır. 'Şengal'e yöneleceğim, Qendîl'e yöneleceğim, şuraya buraya yöneleceğim' diyerek çeşitli kararlar alma ve tehditler savurma gibi durumları söz konusu olmuştur ancak bunlar şimdiye kadar sözde kalmıştır. Bu konuda önümüzdeki günlerde yeni bir takım gelişmeleri beklemek mümkündür.

Türk devletinin, Ortadoğu'da gerek Suriye'ye, gerekse de Irak'a dönük politikasının ekseninde Kürt düşmanlığı vardır. Bunun için de başarılı olması mümkün değildir. Çünkü bugün Kürtler Ortadoğu'da temel bir aktördür. Önder Apo'nun çizgisi temelinde gelişen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, bugün ciddi bir toplumsal güç haline gelmiş bulunmaktadır. Bunu geriletmeye ve önüne geçmeye kimsenin gücü yetmez. Daha 33 yıl önce, gerillanın sayısı on'larla ifade edilirken, 'bitireceğiz, yok edeceğiz' diyen Türk devlet yetkilileri, bugün binlerce gerilla ve milyonlarca kitlesiyle duran bir harekete karşı aynı sözleri sarf etmektedir. Gerçek şu ki, aslında Türk sömürgeciliği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında yenilmiştir. Şimdi AKP bu yeni soykırım hamlesiyle kaybettiklerini geri almak istemektedir ama suyu tersine akıtmanın mümkün olmadığı bilinmektedir. AKP, bugün suyu tersine akıtmak istemektedir. "72 saat içinde inlerinden getireceğiz" diyen Kenan Evren de, "Ya bitecek, ya bitecek" diyen Tansu Çiller de bu suyun akışına kapılıp tarihin çöp sepetine gittiler. Bugün de Erdoğan, "Ya bitecek ya bitecek" diyor. Nasıl ki Tansu Çiller, "Ya ver kurtul, ya vur kurtul" ikileminden hareketle vurup kurtulmayı tercih edip savaşı tırmandırdıysa, bugün de Erdoğan, "Türkiye böyle kalmaz; ya küçülecek ya da büyüyecektir. Benim kararım büyümekten yanadır" diyerek Türk ordusunu Suriye ve Irak topraklarına yönlendirip savaşı tırmandırmayı önüne koymuştur. Aslında böyle bir yönelimle o da sonuç alamayacağını biliyor ama, kendi iktidarını pekiştirmek için ve bu iktidarın alt yapısını oluşturmak için Türkiye'de büyük bir dezenformasyonla şovenizm damarını şahlandırıyor ve bu savaşı bu temelde yürütüyor. Yani bu savaşı, kendi iktidarları için yürütmektedir. "Türkiye'nin bekası tehlikede", "Millet olarak kurtuluş savaşı veriyoruz" gibi sözler toplumu yanıltmak için kullanılan sözlerdir. Özünde söz konusu olan ise Türkiye'nin kurtuluşu değil, Erdoğan ve şürekasının kurtuluşudur. Bu da eğer başarırlarsa bir kurtuluş olarak ele alınabilir. Çünkü başaramazlarsa düşeceklerini zaten kendileri de biliyorlar.

> ❒ **Yeni bir konseptle, sadece Bakur değil, Rojava ve Başûr'a dönük de saldırı pozisyonunun içerisine giren Türk sömürgeciliğine karşı, halk ve hareket olarak 2017 yılının tarihimizin en önemli direnişinin yaşanacağı bir yıl olacağı şimdiden görülmektedir. Bunun için kadro yapımız ve yurtseverlerimiz bu durumu göz önünde bulundurarak sürece yaklaşmalıdır.** ❒

Kısacası bugün yürütülen savaş bu çerçevede hem Bakur'da hem Rojava'da hem de olası olarak Başûr'da daha da boyutlanabilir, daha da farklı şekiller alarak gelişebilir. Hem Türkiye metropollerinde hem Kürdistan'ın en azından şimdilik bu 3 parçasında bir direniş gelişebilir.

Kürdistan'daki sömürgecilik tarihinin en zor dönemini yaşıyor

AKP, Kürt Özgürlük Hareketi'nin önüne geçme politikasında daha çok işbirlikçi bir Kürt yapısını oluşturma ve buna dayanmaya bel bağlamaktadır. Sözüm ona Bakur'da bazı işbirlikçi aşiret kesimlerden bir meclis oluşturacaklarmış. Yine Başûr'da KDP çizgisinden büyük beklentileri olduğunu görmek zor değildir. KDP liderliğinin de bu konuda önümüzdeki süreçte nasıl bir rota izleyeceğini net olarak ortaya koymamasından dolayı AKP hep bir beklenti içerisindedir. Zaten gerek Rojava'ya ilişkin, gerekse de Başûr'a ilişkin yönelimlerinde bir işbirlikçi Kürt gücünü yanlarına çekemezlerse, sonuç almaları mevzubahis bile olamaz. Bunun için ENKS'nin bazı lider kadrolarını sürekli İstanbul'da besleme, onlara her türlü desteği, olanağı sunma durumları söz konusu oluyor. Yani o yapı yoluyla Rojava'nın elde ettiği kazanımları bozma çabaları vardır. Bir iç çelişki yaratarak oradaki halkımızın huzurunu bozmak ve yine Kürtler arası bir çatışma ortamı yaratarak Kürt halkının Başûr'da, Bakur'da ve Rojava'da yaşadığı yükselişi geriye çekmek istemektedir. Bunun için sadece görülen bir takım pratikleri değil, esasen özel savaş yöntemlerini uygulayarak içten içe insanları ve örgütleri düşürmeyi ve ajanlaştırmayı geliştirmeyi ön plana almış durumdadır. Bakûr'da büyük direnişlerin geliştiği Gever'de, Cizîr'de, Nisêbîn'de insanları ağına düşürmek ve ajanlaştırmak için her türlü yönteme başvuruyor. Elinde var olan bütün olanakları kullanıyor. Yine bazı örgütleri bu savaşa sokmak için her türlü yönteme başvuruyor, korucuların operasyonlara katılması için olmadık vaatlerde bulunuyor.

Kısacası, sömürgeci Türk devleti tarihinin en çok sıkıştığı bir dönemi yaşıyor. Erdoğan yıl sonuna doğru yaptığı bir konuşmada, "Tarihimizin en zor mücadele dönemindeyiz" diyerek bunu itiraf etti. Türk sömürgeciliği artık yenilmiş, iflas etmiştir ama Erdoğan bu sömürgeci devleti yaşatmak istiyor. Yeniden canlandırmak, kaybedilmiş olan mevzileri yeniden kazanarak kendini böylece iktidar yapma hesaplarına giriyor. Yalnız bilinmesi gerekir ki, artık bunu sağlaması olanak dışıdır. 3-5 işbirlikçiyi bulup, şehirlerde birkaç yüz kişiyi toplayıp eline bayrak vermek güçlü oldukları ve bununla sonuca gidecekleri anlamına gelmez. Çünkü bu halk artık özgürlüğe karar vermiş, köleliği kabul etmeyecek bir düzey kazanmıştır. Bu halkı baskıyla, şiddetle ve öldürmeyle yola getirmek artık mümkün değildir.

Bunun yanı sıra bir de direniş cephesinin güçlenmesi durumu vardır. AKP-MHP ittifakı nerede hangi sonucu almış ki, bu kadar nara atıyorlar? Hiçbir yerde başarılı değiller. Nisêbîn'de 7-8 mahalleyi yerle bir ederek başarılı olduklarını iddia edebilirler ama Nisêbîn Sendromu'nu 100 yıl da geçse unutamazlar. Şirnex'te mi başarılılar? Eğer başarılılarsa, neden şimdi Şirnex'te halktan bu kadar intikam almaya çalışıyorlar! Çünkü orada başarısız oldular. O kadar kayıp verdiler ama oranın direnen güçlerini yok edemediler, Şirnex halkını da korkutup teslim alamadılar. Tepkileri bundandır.

Yani kaybeden bir sömürgeci anlayış vardır ama çok inatçı bir biçimde insanları, kazandığına dair ikna etmek için sınırsız bir çaba sergiliyor ve bunda ısrar ediyor. Yukarıda da dile getirdiğimiz gibi Kenan Evren, Tansu Çiller ve Erdoğan'ın sözleri arasında çok büyük bir fark yoktur ama, Kenan Evren'den Erdoğan'a uzanan dönemde Özgürlük Mücadelesi büyük gelişmeler kat etmiştir. Her anlamda bir büyümeyi yaşayan Kürdistan Özgürlük Hareketi, bugün uluslararası düzeyde itibar kazanmış ve önemli bir kamuoyu yaratmıştır.

Ne kadar güçlenirsek geleceğimizi o kadar kazanırız

Sonuç olarak belirtirsek; Sömürgeciliğe karşı halkımızın geliştirdiği mücadele, bugün tarihinin en önemli bir aşamasına ulaşmış bulunuyor. Türk devleti, ülkenin konumunu pazarlama temelinde arkasına aldığı kimi güçlerin desteğiyle bu harekete karşı bugüne kadar birçok yönelim gerçekleştirmesine rağmen, bu yönelimlerinin hepsi sonuçsuz kalmıştır. Fakat yeni bir konseptle, sadece Bakur değil, Rojava ve Başûr'a dönük de saldırı pozisyonunun içerisine giren bu sömürgeciliğe karşı halk ve hareket olarak 2017 yılının tarihimizin en önemli direnişinin yaşanacağı bir yıl olacağı şimdiden görülmektedir. Bunun için gerek yurtiçinde, gerekse de yurtdışında, ister Parti kadroları, isterse de KCK sisteminin tüm kadro ve tüm yurtsever insanlarımız bunu bilmeli, bu durumu göz önünde bulundurarak sürece yaklaşmalıdır.

Bütün bunlarla birlikte, Önderliğimizin bitmez tükenmez barışçıl çabalarına rağmen, Önderliğimize karşı uyguladığı tecrit, psikolojik işkence uygulamalarının da yeryüzünde hiçbir yasada yeri olmadığı gibi hiçbir sistemin ahlaki yaklaşımında da görülmemiş bir uygulamadır. Bir ülkede, bir liderin insanlık yaklaşımının aynası, o ülkede zindanlarda bulunan insanlara yaklaşımıyla ölçülür. Önderliğimiz, bir halk önderi olarak Türk devletinin elinde esirse o devletin başı, yani cumhurbaşkanı onun güvenliğinden, sağlığından ve insani haklarından sorumludur. Fakat Önderliğimize hiçbir hak tanınmamaktadır. Bu da Erdoğan'ın etik yaklaşımını ortaya koymaktadır. Ama biz biliyoruz ki, hareketimizin ve halkımızın mücadelesi, her şeyin güvencesidir. Mücadelemiz ve halkımız ne kadar güçlü olursa kendi Önderliğini ve özgür geleceğini kazanmayı o kadar hak etmiş olacaktır.

Bütün bu gerçeklikler gösteriyor ki, hiçbir yerde zayıflık göstermeden, hızla var olan yetersizliklerin üzerinde durarak aşma temelinde, kendimizi en kapsamlı bir biçimde 2017 yılı mücadelesine hazır hale getirmek zorundayız. İdeolojik mücadeleyi geliştiren, siyasal, diplomatik, örgütsel çalışmaları ve propaganda faaliyetlerini yürüten ve de askeri çalışmalarda yer alan güçlerimiz görevlerine sahip çıkar, gereken öncülüğü yapar, tuttuğunu koparıcı yaklaşır ve sonuç alıcı, yaratıcı bir tarzı geliştirirse dönemin gerekli kıldığı hassasiyet, duyarlılık, incelik, ölçü ve derinlik temelinde taktik öncülük doğru geliştirilirse 2017 yılı mücadelesiyle bu savaşı kazanma şansımız vardır. Önder Apo'nun güvenliği ve özgürlüğü buna bağlıdır. Kürdistan'ın özgür geleceği buna bağlıdır. Bu yüzden bütün kadro yapısının ve çalışanların, içine girmekte olduğumuz bu sürecin hassasiyetini görüp, bu olağanüstü süreçte normal-sıradan katılımlarla cevap olunamayacağını bilerek katılımını yetkinleştirmeye yönelmesi büyük önem taşımaktadır. Eğer böyle yaklaşılırsa Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi girmiş olduğu bu tarihsel süreçten başarıyla çıkacaktır diye düşünüyor ve bu temelde bütün mücadele güçlerine üstün başarılar diliyorum.

■■■

Suriye için tek somut çözüm projesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu tam da bu süreçte tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Direnişte ve savaşta bugüne kadar kazandığı tarihsel sonuçları siyasette ve diplomasi masasında taçlandırmanın zamanıdır. Başta savunma tedbirleri olmak üzere sistemin inşasıyla birlikte, demokratik ulus perspektifi ile yaratıcı ve etkili bir diplomasi çalışması kesinlikle kazandıracaktır. Bu kez yüzyıl önce yok sayılan Kürtler, bugün, kendi direnişleri ve mücadeleleriyle Ortadoğu'nun demokratikleşmesi sürecine öncülük etmenin onurunu yaşamaktadırlar.

Sabri Ok

Ocak ayında Rojava'nın Cizîrê, Kobanê ve Efrîn kantonlarında demokratik özerk yönetimlerin üçüncü kuruluş yıldönümleri kutlandı. İçinde bulunduğumuz bu tarihi süreçte ise Rojava Devrimi tamamen Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu örgütlemeye kilitlenmiştir. Bütün bunlar tarihsel gelişmelerdir.

Ortadoğu'da Arap Baharı denilen gelişmeler, Tunus'ta diktatörlüğe karşı bir gencin bedenini ateşe vermesiyle başlamıştır. Ardından Libya ve Mısır'da gerçekleşen ayaklanmalar sonucunda yaşanan iktidar değişiklikleri, Suriye'de BAAS rejiminin de tez elden tasfiye olacağı algısını yaratmıştır. Ne var ki gelişmeler hiç de böyle olmamıştır. Her şeyden önce Suriye ne Mısır ne de Libya'ydı. Suriye'nin Ortadoğu'daki yeri çok stratejiktir. Tarihsel, etnik ve toplumsal tüm çelişkiler Suriye'de düğümlenmiş gibidir. Suriye'deki gelişmelerin tüm Ortadoğu'yu yakinen ve belirleyici önemde etkileyeceği açıktır. Tam da bu noktada ABD ve Avrupa'ya karşı Ortadoğu'da sadece Suriye üzerinde etkili olan Rusya devreye girdi. Rusya'nın hiçbir biçimde Suriye'den vazgeçmeye niyeti yoktu. İran'ın, BAAS rejimine karşı yaklaşımı ise hem daha ideolojik hem de stratejik düzeyde oldu. ABD ve Batı ÖSO'ya dayanarak, Suriye'nin üzerinde etkili olabilirler miydi? Bu oldukça sorunlu ve kuşkulu bir durumdu. Kuşkusuz bir de Cephet El Nusra ve tüm dengeleri yerinden oynatan DAİŞ unsuru vardı. DAİŞ'e biçilen rol, Kürt düşmanlığı üzerindendi. DAİŞ eliyle Şengal'de Êzidî halkımız üzerinde gerçekleştirilen katliam, belki de son yüzyılın en vahşi soykırımlarındandı.

Ortadoğu büyük bir altüst oluş sürecine girerken şüphesiz Kürtler de bu süreçteki yerlerini alacaklardı.

Rojava'da Önder Apo'nun 20 yıllık bir emeği vardı. Yine hareketimiz Rojava'da varlığını ve çalışmalarını bazen yeterli bazen yetersiz düzeylerde de olsa her zaman sürdürmüştü. Bu, Rojava Kurdistan'ının Suriye'deki gelişmeler karşısında rolünü oynaması için muazzam bir avantajdı. Eğer kararlı, iradeli ve örgütlü bir duruş sergilenirse yüzyılda kazanılmayan başarıların Rojava'da birkaç yıla sığdırılarak başarılması mümkündü. Aksi durumda ise belki de yüzyılda bir ortaya çıkan böyle tarihi bir fırsattan yararlanılmayacak ve gerçekten çok şey kaybedilecekti. Kürtler adeta tanrının 'yürü ya kulum' dediği altın değerinde, tüm zamanlarının en şanslı dönemini yaşıyorlardı. Aslında buna sadece şans demek de doğru değildir. Çünkü bunun arkasında nefes nefese, kesintisiz ve amansız biçimde verilen 40 yıllık mücadelenin kazanımları vardı. Yüzyıl önce Ortadoğu'nun haritası belirlenirken yok sayılıp tarihin en büyük haksızlığına uğrayan Kürtler, bu kez varlıklarını ve özgürlüklerini koruyup savunarak Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde başat rol oynayacaklardı. Rojava Devrimi bu açıdan önemlidir, görkemlidir.

Rojava Devrimi'nin önemli ve görkemli olması şüphesiz devrimin gerçekleştiği zor koşullardan ve halklar üzerindeki etkisinden kaynaklanmaktadır. Fransız Devrimi Avrupa'da bir çığır açmıştır, etkisi büyüktür. Rus Devrimi, kapitalist emperyalizme karşı ezilen ve emekçi halkların müthiş bilinçlenme, örgütlenme ve mücadelelerini yükseltmeye neden olmuştur. Rojava Devrimi de böyledir. Rojava Devrimi kast edilerek dünyanın değişik bölgelerinden 'sosyalizm ve mücadele ruhu ölmemiştir' yönünde yapılan değerlendirmeler, Rojava Devrimi'nin insanlık üzerindeki etkisini rahatlıkla ortaya koymaktadır. Rojava Devrimi; halkların uyanışı, küresel düzeyde demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yükselişi konusunda tam bir kıvılcım rolünü oynamıştır. Bu anlamda Rojava Devrimi sadece bir parça devrimi değildir. Rojava Devrimi sadece bir Kürdistan Devrimi de değildir. Rojava Devrimi; kapitalist modernite ve onun versiyonları olan ulus devlet diktatörlüklerine karşı halkların ve tüm inanç topluluklarının ortak bir değeri olarak gerçekleşmiştir.

Rojava Devrimi'ne en büyük saldırı milliyetçi kesimlerden gelmiştir

Devrimin ilk yıllarında sadece El Nusra ve faşist DAİŞ çetelerinin saldırıları değil, aynı zamanda çok yoğun bir ideolojik bombardıman da gerçekleştirilmiştir. Devrime düşman olan güçler zaten çok yoğun bir saldırı içerisindeydiler, bu anlaşılırdır. Liberalizmin ağır etkisinde olan kişi ve kesimler ile gerçekten iyi niyetli ve bize dost olan bazı kişi ve kesimler ise bilmeyerek devrimin iradesini kırmaya ya da yönlendirmeye dönük değerlendirmelerde bulunmuşlardır. Bütün bunların özeti; kapitalist modernite ile ulus devlet arasında sıkışan devrimin, demokratik ulus perspektifi ile kendi bağımsız ve özgür iradesi temelinde gelişemeyeceği ya da varlığını sürdüremeyeceğiydi. Bunlar karşıt ama belki de en zararsız değerlendirmelerdi. Bunlara göre demokratik ulus paradigması bir ütopyaydı. Tabii ki halkların demokratik iradesine bir inançsızlıktı. Bu anlayışta üçüncü çizgi dediğimiz demokratik ulus eksenli halkların kendi öz güçlerine dayanarak geliştirecekleri demokrasi ve özgürlük mücadelesinin şansı olamazdı. Uluslararası hegemonik güçler her şeye muktedir oldukları kadar, ulus devletçi diktatörlükler de buna fırsat vermezlerdi. Gerçekleşen ve varlığı korunan devrim gerçekliği karşısında bu anlayışların hiçbir geçerliliğinin olmadığı ortaya çıkmıştır.

Rojava Devrimi'ne karşı en ahlaksız ve en büyük saldırı milliyetçi diyebileceğimiz kişi ve kesimlerden gelmiştir. Ortadoğu'da genel olarak milliyetçilik güçlüdür, bu bilinmektedir. Kürdistan'ı parçalayan, paylaşan ve sömürgeleştiren rejimlerin egemen ulus milliyetçiliği üzerinde varlıklarını sürdürdükleri bir gerçekliktir. Sadece ulus milliyetçiliği değil, inanç ve mezhep milliyetçiliği de güçlüdür. Düşünce kısırlığı yaşayan, tartışma kültürü ve müzakere geleneği olmayan Ortadoğu'da diktatörlük ve biat kültürü, dogmatizm zırhı üzerinde varlığını sürdürmektedir. Odaklanma, ulus devlet zihniyeti üzerindedir. Bu aslında kapitalist modernitenin projesidir. Kapitalist merkezi uygarlığa bağlı yerel merkezi parçacıkların örgütlendirilmesi, halklar arasında bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlık tohumlarının ekilmesidir. Bunun adı daha fazla devlet, dolayısıyla daha çok parçalanmadır. Bunun adı daha çok milliyetçilik, dolayısıyla halkların birbirlerini daha çok boğazlanmasıdır. Bunun adı inanç ve mezhep milliyetçiliği adına biat savaşlarının geliştirilmesidir. Hepsinin de altında milliyetçilik yatmaktadır. Demokratik ulus paradigması ise bütün bu milliyetçiliklerin panzehiri olmaktadır. Tamamen alternatif bir paradigmadır. Demokratik, özgür ve halkların ortak yaşamı karşısında milliyetçiliğin güçlü tepki göstermesi bu nedenle anlaşılırdır. Rojava Devrimi'ne karşı bu anlamda Arap milliyetçiliğinden tutalım Türk şovenizmine ve Kürt milliyetçiliğine kadar birçok tepkiler gelişmiştir. Ancak devrimin demokratik ulus paradigması üzerinde kendini örgütlemiş olması çarpıcı sonuçlar doğurmuştur. Rojava'daki kantonların üç yıllık demokratik özerk yönetimleri, birçok önyargıları kırmıştır. Bugün özerk yönetimlerde Kürtler, Araplar ve Hristiyanlar birlikte yer almaktadır. Tüm topluluklar kendi ana dilleri ile eğitim görmekte, yönetimin tüm alanlarında ve her düzeyde eşit ve demokratik temelde temsil edilmektedirler. Ortadoğu gibi katı ulus devlet zihniyetinin güçlü olduğu, sömürgeci devletler tarafından kuşatılmış olan bir bölgede Rojava Devrimi'nin bütün halkların ve inançların demokratik iradesini birleştirerek demokratik, eşit, özgür ve ortak yaşamı halklar arasında örmesi büyük bir güven sağlamıştır.

Bazı Kürt çevreleri ve gruplardan gelen tepkiler ise tamamen bilinçlidir. Bunun temsilciliğini KDP yapmaktadır. KDP ile ideolojik bir karşıtlığımızın olduğu doğrudur. KDP milliyetçiliği Kürt milliyetçiliği değildir, hatta parça milliyetçiliği hiç değildir. KDP milliyetçiliği aile ve parti milliyetçiliğidir. Böyle bir zihniyet ile barışık olmamız kuşkusuz zordur. KDP'nin tüm derdi iktidar olmaktır. Başûr'da Behdînan alanıyla sınırlı olduğu ve Soran bölgesinde esamesi bile olmadığı halde, tek güçtür. Gücünü; silah, para ve uluslararası destekten almaktadır. Toplumsal dayanağı son derece zayıftır. Rojava'da da para, silah ve uluslararası destekle iktidar ortağı olmak istemektedir. Rojava'ya tüm düşmanlığının nedeni, budur. Bunun için AKP devleti ile geliştirdiği ilişkiler bilinmektedir. Aynı şekilde AKP'nin, Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek için DAİŞ faşist çetelerine yaptığı sınırsız destek de bilinen bir durumdur. KDP buna rağmen Suriye ve Rojava üzerindeki politikada AKP ile birliktedir. Şêx Meqsûd'da halkımıza yönelik katliam gerçekleştiren ÖSO çeteleri ile ENKS'nin birlikte olduğu sır değildir. Diğer taraftan Rojava'dan Başûr'a sığınan kaçkınları örgütleyip bu çeteleri Rojava üzerinde bir tehdit unsuru ve Demokles'in kılıcı gibi kullanma çabaları da bilinmektedir. Dolayısıyla KDP ve KDP'ye bağlı unsurlar her ne kadar milliyetçilik kisvesi altında Rojava Devrimi'ne saldırmaktalarsa da bunlara milliyetçi bile demek doğru değildir. Belirttiğimiz gibi tüm hesapları iktidar olmaktır. Milliyetçi zihniyetin insanlığa kazandırdığı bir şey yoktur. Milliyetçilik kapitalist modernitenin elinde, ona hizmet eden bir formata dönüşmüştür. Bilim namusu ve ahlakı yerle bir edilmiş, insanlığın hizmetine girmekten büyük ölçüde çıkmıştır. Din ve mezhep milliyetçiliğinin halkların başına neler getirdiğini hem tarihten hem de bugün Ortadoğu'da yaşanlardan görmek mümkündür. Cins milliyetçiliğinin sonuçta egemen zihniyete hizmet ettiği bir gerçekliktir. Etnik milliyetçilik ise hem tarihsel olarak aşılmıştır hem de tahribatları çok acı olmaktadır. Tüm toplulukları, kültürlerin, inançların ve bireylerin özgür, demokratik, eşit ve ortak yaşamı demokratik ulus paradigmasından geçmektedir.

Demokratik bir Suriye ancak federasyonlar üzerinden şekillenecektir

İktidar, zulümdür. Devlet unsuru despotizmdir. Adı ve niteliği ne olursa olsun bu böyledir. Bu anlamda insanlık gerçekten özgür geleceğine kavuşacaksa, halklar gerçekten demokratik iradeleri ile yaşayacaksa, inançlar ve kültürler tüm zenginlikleriyle özgür ve demokratik olacaklarsa demokratik ulus, özgür ve ortak yaşamın dışında bir seçenek yoktur. Kapitalist modernitenin vahşi yüzü, liberalizm ve neo-liberalizmin bireyi ve toplumu narkoz etkisi ile baştan çıkartan yüzü, ulus devlet diktatörlüğü tarihsel bir perspektifle doğru temelde ısrarla ve yeterince anlatılırsa; halkların, toplulukların, kültürlerin ve bireylerin bu paradigmada birleşmemeleri için hiç bir neden yoktur. Söz konusu olan Ortadoğu, Suriye ve Kürtler olunca bu hem daha da elzem olmakta hem de gerçekleşmesi ve gelişmesi daha çok mümkün olmaktadır. Bilinmelidir ki, tüm imkansızlıklara, tarihsel tüm dezavantajlara ve kesintisiz saldırılara rağmen Rojava Devrimi'nin dimdik ayakta kalması, bununla da yetinmeyip halkların umudunu yaşatan ve parlayan bir ışık

olması bundandır. Şu bir gerçektir; Suriye ve Kuzey Suriye'deki tüm sorunların anası siyasidir. Suriye ve Kuzey Suriye'nin sorunları siyasi çözüme kavuşmadan hiçbir sorunun çözülmesi mümkün değildir. Demokratik Federal bir Suriye ancak federasyonlar üzerinden şekillenebilecektir. Federasyonların idari taksimi nasıl olur, bu bir müzakere konusudur. Şu anda Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bu projeye öncülük etmektedir. Fakat şunu belirtmek gerekir; Suriye değişmeden, Demokratik Konfederal bir Suriye yaratılmadan hiçbir şeyin kalıcı olması mümkün olmadığı gibi, her şey göreceli düzeyde olacaktır. Demokratik Rojava-Kuzey Suriye Federasyonu'ndan isim değişikliğine gidip, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun kabul görmesi bu açıdan çok önemli bir gelişme olmuştur.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Arap, Asuri-Süryani, Türkmen, Çerkez ve Çeçen toplulukları tarafından büyük bir heyecan ve memnuniyetle karşılanmıştır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Sözleşmesi'nde (Anayasa) hiçbir cinsten milliyetçiliğin esamesi bile yoktur, tamamen demokratiktir. Bütün halklar, etnik topluluklar ve kültürler bu sözleşmede kendilerini rahatlıkla bulabilmektedir. Bütün halkların, etnik toplulukların ve kültürlerin rahatlıkla bu sözleşmeye 'benim anayasamdır' diyebilecekleri bir sözleşmedir. Demokratik ulus perspektifi ile yazılmıştır. Bütün halklar, inançlar ve topluluklar varlıklarına göre eşit temsil edilmektedir. Sözleşmede toplumun demokratik, özgür iradesi esas alınmıştır. Kadın temsiliyeti eşit düzeydedir. Gençlik güçlü temsil edilmektedir. Ekoloji perspektifi yüksektir. Demokratik komünal ekonomi esas alınmaktadır. Böyle bir sözleşme kuşkusuz kendi başına bir devrimdir. Daha doğrusu devrim toplumsal, siyasi ve anayasal ayağına kavuşmuştur. Demokratik Kuzey Suriye Federasyon Sözleşmesi, tüm Suriye'nin demokratikleşmesi, demokratik federal bir Suriye'nin yaratılması için kapı aralamıştır.

Suriye için tek somut çözüm projesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'dur

Şimdi Suriye'ye baktığımızda savaşan ve çatışan çok sayıda güç bulunmaktadır. ABD ve Uluslararası Koalisyon Güçleri'nden tutalım Rusya, TC, İran ve bu devletlere bağlı onlarca farklı kimliklere sahip çete grupları vardır. Fakat bu güçlerden demokratik bir Suriye'nin yaratılması için çözüm projesi olan hiç kimse yoktur. Rejim, tüm marifeti ile eski BAAS zihniyetinde ısrar etmektedir. İran'ın bu konuda önemli ve farklı bir projesinin olmadığı bilinmektedir. Rusya her ne kadar Suriye'nin eskisi gibi olamayacağını bilmekte ise de yeni Suriye'nin nasıl olacağı konusunda net ve kararlı bir proje sahibi değildir. ABD ve Koalisyon Güçleri henüz bir çözüm projesi geliştirmiş değildirler. Projesi ve politikası en net olan sömürgeci Türk devletidir. Sömürgeci Türk devleti tüm siyaset ve stratejisini Rojava Devrimi'ni ve Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nu tasfiye etme ekseni üzerine geliştirmektedir. Hal böyle olunca hem örgütlü, iradi ve askeri gücüyle hem de çözüm projesi ile Suriye'nin geleceğinin şekillenmesinde rol alacak olan en belirleyici güç Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu olmaktadır. Bütün çelişki, çatışma ve savaşlara rağmen, tarafların çözümsüzlüğü karşısında Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun kabul ettiği Toplumsal Sözleşme, kuşkusuz büyük önem taşımaktadır. Başta sömürgeci Türk devleti olmak üzere, rejim güçleri ve Türk sömürgeci devletine bağlı onlarca faşist çete gruplarının Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na karşı geliştirdikleri savaş, saldırı ve tepkiler de bu nedenledir. Bunun yanında Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun başta Suriye halkları olmak üzere uluslararası birçok örgüt ve devletler üzerinde oldukça olumlu bir etki yaptığını belirtmek de yanlış olmayacaktır. Bunlardan bazıları olumlu tepkilerini açıkça belirtirken, bazıları ise ilgili zeminlerde ve platformlarda belirtmektedirler. Bu durumda Suriye'nin önüne iki seçenek çıkmaktadır: Birinci seçenek; Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ile Demokratik Federal Suriye'nin kabul edilmesi ve inşası seçeneğidir. Bu seçenekte geleceği parlak, tüm Ortadoğu'ya model olabilecek demokratik, özgür, yepyeni bir Suriye vardır. Bütün halklar, etnik topluluklar, inançlar ve kültürler kendi demokratik iradeleri ile özgür yaşamlarını birlikte sürdüreceklerdir. Bunun etkisinin Ortadoğu üzerinde nasıl olacağını tahmin etmek güç değildir. Geç de olsa, zorluklarla da dolu olsa galebe çalacak olan ve kazanacak olan bu seçenektir. Dolayısıyla bununla Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin önü açılmış olacaktır. İkinci seçenek ise; çözümsüzlük seçeneğidir. Zira ne devletçi zihniyet çözüm olabilir ne de Suriyeli toplulukların iradesini yok sayan üsttenci ve dıştan müdahalelerle çözüm sağlanabilinir. Bunun adı kaos, kriz, çelişki, çatışma ve savaşların sürmesidir. Bu politikaların ahlaki ve insani bir boyutu yoktur. Haklı ve meşru bir tarafı da bulunmamaktadır. Toplumsal dayanağı zayıftır. Dolayısıyla çözüm üretemeyeceği gibi daha uzun süre direnç göstermesi de mümkün değildir. Suriye değişmek zorundadır, artık eskisi gibi olamaz. Taşlar yerinden oynamıştır. Toplumsal bir altüst oluş yaşanmıştır. Hepsinden önemlisi Rojava Devrimi gerçekleşmiş, varlığını ve kalıcı olabileceğini kanıtlamıştır. Klasik anlamda herhalde tarihin yönü değiştirilemez denilen şey, bugün Rojava Devrimi, Kuzey Suriye ve Suriye'de yaşananlarla altüst edilmiştir. Ulus devletçi zihniyet, BAAS rejimi ve sömürgeci Türk devleti şüphesiz sonuna kadar direnecek, Kürt düşmanlığı üzerinden saldırılarını sürdüreceklerdir. Ancak Suriye üzerinde etkili olan uluslararası hegemonik güçlerin halen direnç göstermekte olan BAAS rejimini ve Kürt düşmanlığı üzerinden Suriye'de etkili olmaya çalışan TC sömürgeciliğinin politikalarını sonuna kadar kabullenmeleri mümkün görünmemektedir. Bu anlamda uluslararası müdahil güçlerin Suriye politikalarını birebir ulus devletçi rejimlerin politikaları ile aynılaştırarak değerlendirmek yetersiz ve yanlış bir değerlendirme olacaktır. Kuşkusuz Suriye bugün çok çelişkili, çok çatışmalı ve çok müdahaleli bir durumdadır. Fakat bütün bunların içerisinde sürecin yönünü belirleyecek olan en önemli güç ve irade, halkların demokratik iradesi dediğimiz Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu olmaktadır. Demokratik Kuzey Suriye'nin örgütlenme düzeyi, paradigmanın topluluklara kavratılması düzeyi, savunma tedbirlerini geliştirme ve saldırıları bertaraf etme düzeyi, Suriye genelinde kalıcı bir siyasi çözüm sürecini ve zamanını da belirleyecektir. Bu anlamda her şey değil ama birçok şey Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun örgütlenme, siyasi, diplomatik, askeri ve toplumsal düzeyine bağlı olarak gelişecektir.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu tüm gücüyle inşa sürecindedir

Devrimin büyük bir heyecan ve moral patlaması olduğu bilinmektedir. Rafine olmuş düzeyde bir kararlılık, iddia ve mücadele söz konusudur. Zaten toplumun böyle bir motivasyonu olmazsa devrimin gerçekleşmesi ve savunulması da mümkün değildir. Şimdi Kuzey Suriye toplulukları bunu yaşamaktadır. Devrimler tarihinde ispatlanmıştır; devrim gerçekleştirmek ne kadar zorsa inşası da o kadar zor ancak mümkündür. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, şimdi tüm gücüyle inşa sürecindedir. Sadece inşa demek yetersiz kalır. Zira halen kesintisiz bir savaş sürmektedir. Bu anlamda devrimin komple savunulması ve inşası demek daha doğrudur. Üç yılı aşkın demokratik özerk kanton yönetimlerinin edindiği tecrübe Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu için büyük bir avantaj teşkil etmektedir. Devrimin siyasi ve askeri başarısı yanında idari ve toplumsal ayağı da adım adım örülmektedir. Bir ülkenin toplumun demokratik iradesi ile yönetilmesi için hayatın her alanında atılması gereken adımlar neyse üç yıllık kanton yönetimleri sürecinde büyük ölçüde atılmış ve çok değerli bir zemin oluşturulmuştur. Yüzlerce halk meclisi, binlerce komün, yüzlerce kooperatif ve idari sistemin toplumun günlük ihtiyaçlarına cevap olabilecek muazzam bir örgütlenme ortaya çıkarmıştır. Savaşan halk ordusu, trafik, asayiş güçleri, özsavunma güçleri, istihbarat vs küçümsenmeyecek bir düzeye kavuşmuştur. Bütün bu alanlardaki örgütlemeler yüksek bir tempo ile devam etmektedir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu kurucu meclis toplantısı ile kendisini planlamış, hedeflerini netleştirmiştir. Toplumsal Sözleşme ve Siyaset Belgesi kabul edilmiştir. Meclis yürütmesinde yenilenmeye gidilmiştir. Seçim ve coğrafyanın idari taksimini yapacak komisyonlar çalışmalarını sürdürmektedir. Yapılan seçim sonuçlarının sayımı tamamlanmak üzere olup, özgürleştirilen yeni alanlarda sayımlar devam etmekte ve yapılan sayım sonuçları kısa sürede halkımıza ve kamuoyuna açıklanacaktır. Bütün bu çalışmalar temelinde uygun koşulların oluştuğu bir dönemde Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Kuzey Suriye'de seçimlere gidip hükümetini ve parlamentosunu ilan edecektir. Kuşkusuz bunlar tarihsel gelişmelerdir.

Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, şimdi tüm gücüyle inşa sürecindedir. Sadece inşa demek yetersiz kalır. Zira halen kesintisiz bir savaş sürmektedir. Bu anlamda devrimin komple savunulması ve inşası demek daha doğrudur. Üç yılı aşkın süredir demokratik özerk kanton yönetimlerinin tecrübesi Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu için büyük bir avantaj teşkil etmektedir. Devrimin siyasi ve askeri, idari ve toplumsal ayağı da adım adım örülmektedir.

Bugün Halep'te mevcut olan statü federasyon statüsüdür

Aslında Rojava'da genel olarak da Suriye'nin tamamında ve Suriye'nin kuzeyinde yaşananlar, her gün tarihi önemde sonuçlara ve gelişmelere yol açmaktadır. Bu bağlamda Halep'teki son durum oldukça önemlidir. Halep'te Rusya, İran ve Hizbullah'ın desteğiyle Rejim'in bir zafer kazandığını belirtmek mümkündür. Ancak kazanan sadece Rejim olmamıştır. En başta tüm imkansızlıklara rağmen fedai bir ruhla direnen Şêx Meqsûd'taki halkımız olmuştur. Bu destansı direniş sonucunda bugün Şêx Meqsûd ve Eşrefiyê ile birlikte beş büyük mahalle daha YPG ve YPJ'nin denetimi altındadır ki bu Halep'in yaklaşık yüzde 15'ine tekabül etmektedir. Rejim'in Halep başarısından sonra YPG ve YPJ'nin kontrolündeki alanlara müdahale etme isteği Rusya'nın da araya girmesi ile sonuç vermemiş, müzakere yoluna gidilmiştir. Bugün Halep'te mevcut olan statü dosdoğru federasyon statüsüdür. YPG ve YPJ'nin kontrolündeki tüm alanlar, kendi idari ve güvenlik yapısına sahiptirler. Bu statünün göreceli ve konjektürel niteliği halkımızın gösterdiği direniş ve ortaya çıkan devrimsel sonuçları asla ve hiçbir biçimde gölgeleyemez. Halkımız Halep'te kendi güvenliğini sağlayan, özerk yönetimini örgütleyen bir yapıya kavuşmuştur. Bu statünün kalıcı olması şüphesiz Kuzey Suriye Federasyonu'nun örgütlenme ve savunma gücüne bağlı olacaktır. Kuzey Suriye, coğrafik olarak Halep'in kuzeyini, Bab, Şehba ve Efrîn'i kapsamaktadır. Şu anda mücadelenin yoğun olduğu ve savaşın şiddetli sürdüğü bir coğrafya konumundadır. Şehba zaten coğrafik olarak tarihsel anlamda Kürdistan'dır. Arap ve Türkmenlerle birlikte Kürtlerin yoğun yaşadığı bir coğrafyadır. Önemli bir kısmı özgürleştirilmiştir. Şehba Demokratik Meclisi ve Ceyş El Suvar savunma güçleri mücadelelerini sürdürmektedirler. Tam bir halklar mozaiği olan Şehba'da demokratik ulus paradigmasının anlam bulacağı kesindir. Türk sömürgeciliğinin tüm hesabı Halep'in kuzeyi olarak bilinen Bab ve Şehba tarafını işgal etmek, böylece Efrîn ile Minbic'in birleşmesini engellemektir. Türk devletinin bunun için Rusya'ya vermediği taviz, Halep'teki çetelere ise yapmadığı ihanet kalmamıştır. Ne var ki Türk sömürgeciliği Bab'ta çakılı kalmıştır. Tüm saldırılarına rağmen ne Bab'ta ne de Kuzey Suriye'de asla kalıcı olamayacaktır. Aksine girdiği bataklık ve girdapta debelenerek daha büyük kayıplar verecek ve sonuçta halkımızla birlikte Arap ve Türkmen halkları kendi demokratik ve özgür geleceklerini inşa edeceklerdir.

Türk sömürgeci devleti ısrarlarına rağmen Rakka operasyonuna alınmamıştır. Şu anda Rakka'da faşist DAİŞ çetelerine karşı YPG ve QSD güçleri büyük bir hamle içerisindedir. Er ya da geç Rakka'nın özgürleştirileceği kesindir. Bunun için askeri hamlenin yanı sıra, Rakka halkının demokratik konseyi ve meclisi de şimdiden örgütlendirilmiştir. Rakka hamlesi sonucunda Kuzey Suriye ve Suriye'deki dengeler bir kez daha büyük ölçüde değişecektir. Bazı güçler ve çelişkiler yer değiştirmiş olacaklardır. Faşist DAİŞ çeteleri önemli bir unsur olmaktan çıkıp hızla tasfiye sürecine girmiş olacaktır. Dolayısıyla Suriye üzerindeki makas giderek daralacak, seçenekler azalacaktır. Sonuçta Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu ve Suriye Rejimi ve sömürgeci Türk devleti ile karşı karşıya gelmesi kaçınılmaz olacaktır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun Suriye rejimi ile sorunlarını müzakere yoluyla çözmesi doğru bir tercihtir. Ancak rejimin mevcut zihniyeti ile müzakereye oturması oldukça zor görünmektedir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun her iki olasılığı da dikkate alarak buna göre bir politika ve hazırlık içinde olması gerekmektedir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun işgalci Türk devleti ile müzakere şansı yoktur. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu için bundan sonra en büyük tehdit ve tehlike, sömürgeci Türk devleti olmaktadır. Buna göre bir politika ve hazırlık içinde olmak büyük önem taşımaktadır.

Savaşanlar masada olmazsa o masada çözüm üretilemez

Rusya'nın Türk devleti ile ilişkilerini büyük tavizler alma karşılığında düzelttiği açıktır. Türk devleti Halep'i Ruslara bırakmıştır. Bunun karşılığında Rusya'nın da Türk devletinin Bab'a girmesine izin verdiği görülmektedir. Başta da belirttiğimiz gibi; Türk devletinin Bab'a yönelik politikaları ve saldırıları esas olarak Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na yöneliktir. Faşist DAİŞ çeteleri sadece basit bir gerekçedir. Şu anda gündemde olan Astana görüşmeleri bu sürecin bir sonucu olarak gelişmiştir. Rusya ile TC devleti her ne kadar belli konularda görüş birliği içerisinde olsalar da, İran'ın Astana konusunda Ruslar ve Türkiye kadar hevesli olmadığı görülmektedir. Tarihsel olarak, yine mezhepsel olarak sürekli karşıt konumda olan bu iki gücün Suriye üzerindeki tüm politikalarda ortaklaşmaları kolay olmayacaktır. Özellikle, işgalci Türk ordusunun Suriye topraklarında olmasını İran asla hazmedemez. Astana toplantısından önce günde yüzlerce kez ilan edien bir ateşkesin olduğu doğrudur. Astana toplantısı ile Türkiye, İran, Rusya ve Rejim ne kadar kalıcı bir anlaşmaya ulaşabilirler, ciddi kuşkular vardır. Her şeyden önce Kuzey Suriye Federasyonu'nun, Kürtlerin Astana toplantılarına davet edilmemiş olması daha baştan büyük bir açmaz oluşturmaktadır. ABD ve Koalisyon Güçleri'nin Astana toplantısına pek de ilgi göstermedikleri açıktır. Bir de bundan önceki denemeler vardır. Cenevre 1, 2 ve 3 yarım kalmış, başarılı olamamıştır. Cenevre toplantılarının başarıya gitmemesinin en büyük nedeni; Kürtlerin olmayışıdır. İşin diyalektiği de böyledir; Savaşanlar masada olmazsa o masada çözüm üretilemez. Nitekim Cenevre toplantıları böyle olmuştur. Astana toplantısının aynı akıbete uğramaması için bir neden yoktur. İşgalci Türk devletine bağlı onlarca çete grubu Astana'ya çağrılmıştır. Bunların hepsi paravan, paracı çete gruplarıdır. Siyasi bir nitelikleri, yetenek ve temsilleri yoktur. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Astana'ya çağrılmadığı için haklı olarak şu açıklamayı yapmıştır: "İçinde olmadığımız hiçbir toplantı bizi bağlamaz." Bu doğru bir değerlendirmedir. Zaten Astana toplantısının hiçbir çözüm perspektifi de bulunmamaktadır. Mevcut var olan ateşkese ne kadar süreklilik kazandırabilirler, bu bile meçhuldür.

Suriye'de savaşla birlikte bundan sonra giderek siyasi çözüm arayışlarının hız kazanacağı açıktır. Burada taraflar vardır. En temel alternatif güç demokratik Suriye iradesidir. ABD ve Koalisyon Güçleri'yle Rusya, İran ve Türkiye'nin de belli bir ağırlık oluşturmak istedikleri tartışmasızdır. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu tam da bu süreçte tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Direnişte ve savaşta bugüne kadar kazandığı tarihsel sonuçları siyasette ve diplomasi masasında taçlandırmanın zamanıdır. Başta savunma tedbirleri olmak üzere sistemin inşasıyla birlikte, demokratik ulus perspektifi ile yaratıcı ve etkili bir diplomasi çalışması kesinlikle kazandıracaktır. Bu kez yüzyıl önce yok sayılan Kürtler, yüzyıl sonra bugün, kendi direnişleri ve mücadeleleriyle Ortadoğu'nun demokratikleşmesi sürecine öncülük etmenin onurunu yaşamaktadırlar.

■■■

Fedaileşen gençlik

devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisidir

Duran Kalkan

◆ 2016 yılı bize şunu açık bir biçimde gösterdi; fedaileşen gençlik gerçekten de devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisi oluyor. Çünkü fedaileşen gençlik bilinçlenen gençlik, fedaileşen gençlik örgütlenen gençlik, fedaileşen gençlik kahramanlık çizgisinde eyleme kalkan gençlik oluyor. Bu da her türlü zorluğu yenme ve engeli aşma gücünün ortaya çıkartılması anlamına geliyor. ◆

Hareket ve halk olarak olduğu gibi gençlik hareketi olarak da çok büyük bir mücadele yılını geride bırakarak, Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük getirecek olan miladi 2017 yılına girdik. 2016, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin acısı çok, bedeli ağır ama bir o kadar da kazanımları büyük bir yıl oldu. Halkımızın yürüttüğü özgürlük mücadelesinin her yılı bir diğerinden daha derin, kapsamlı, amansız mücadelelere sahne olmuştur. 2016 direniş yılı, bu yıllar içerisinde daha şimdiden baştan sona kadar DAİŞ-AKP-MHP faşizmine karşı kahramanlık çizgisindeki bir direniş yılı olarak özgürlük mücadelesi tarihine altın harflerle yazılmıştır. Böyle bir halk direnişinin geliştirilmesinde şüphesiz baştan beri mücadele eden, öncülük eden yiğit Kürdistan gençliği, belirleyici ve öncülük düzeyinde katılmış ve rol oynamıştır. 2016 yılı, gerçek anlamda Kürt gençliğinin, yiğitliğinin daha çok belirginleştiği, daha çok kahramanlık çizgisine ulaştığı bir gençlik, kahramanlık yılı olmuştur. Böyle büyük bir direniş yılının yaratıcıları olarak tüm gençlik şehitlerimizi, onlar şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi, Komalên Ciwan Koordinasyon üyeleri Andok ve Axîn yoldaşlar şahsında saygı ve minnetle anıyorum. Kürt gençliğinin Andoklaşarak ve Axînleşerek 2017 yılını daha büyük bir direniş ve zafer yılı haline getireceğine dair inancımı ifade ediyor, üstün başarılar diliyorum.

2016 yılı bize şunu açık bir biçimde gösterdi; fedaileşen gençlik gerçekten de devrimde zaferin yaratıcısı ve garantisi oluyor. Çünkü fedaileşen gençlik bilinçlenen gençlik, fedaileşen gençlik örgütlenen gençlik, fedaileşen gençlik kahramanlık çizgisinde eyleme kalkan gençlik oluyor. Bu da her türlü zorluğu yenme ve engeli aşma gücünün ortaya çıkartılması anlamına geliyor.

Böyle bir gençlik duruşu her zaman ve her yerde faşist gericiliğe karşı darbe vurmanın ve devrimci direnişi geliştirmenin somut örnekleri oluyor. Biz bunu 2016 direnişlerinde net bir biçimde gördük. DAİŞ faşizmine karşı Rojava ve Şengal'de yaşanan kahramanca direnişler içerisinde gördük. Özellikle AKP-MHP faşizmine karşı Bakurê Kurdistan dağlarında HPG ve YJA-STAR gerillaları olarak yürütülen kahramanca eylemler içerisinde gördük. En önemlisi de Cizîr ve Sûr başta olmak üzere 2016 yılına damgasını vuran Bakurê Kurdistan'ın demokratik özyönetim direnişlerinde gördük. Belki hazırlıkları yoktu. Belki çok acemi ve amatördüler. Deyim yerindeyse kazmalarını kapıp direnişe geçen, isyana kalkan köylünün durumunu andırdılar. Ama Cizîr'de, Sûr'da, Şirnex'te, Gever'de, Nisêbîn'de, Farqîn'de, Dêrika Çiyayê Mazî'de, Kerboran'da gerçekten de tarih yazdılar. Cesaretin, fedakarlığın, kahramanlığın, yiğitliğin örnekleri oldukları gibi, yaratıcılığın, direngenliğin en güçlü sembolleri olarak tarih sahnesine geçtiler.

Kürdistan özgürlük direnişi her zaman gençlik öncülüğünde yürüdü ve büyük başarılar kazandı. Kürt gençliği özgürlük direnişinin öncüsü olan Partimizi yarattı. Kürt gençliği özgürlük direnişinin kılıcı olan Kürt gerillasını ortaya çıkardı. Şimdi de Kürt gençliği AKP-MHP faşizmine karşı demokratik ulus çizgisini zafere taşıma mücadelesinde gerçek anlamda harikalar yaratıyor. Cesaret ve fedakarlık sembolleri oldukları kadar, yaratıcılık, inşacılık, üretkenlik örnekleri olarak da ortaya çıkıyorlar. Bu gerçeklik kendisini en somut olarak faşizmin tüm gücünü ortaya koyduğu, saldırılarını yoğunlaştırdığı, tanklarını, toplarını, tüm ordusunu seferber ettiği demokratik özyönetim direnişlerinde, şehir savaşlarında gösterdi.

Cizîr ve Sûr direnişçiliğinin özü 'Direnmek Yaşamaktır' çizgisidir

Bilindiği gibi 2016 yılına Özgürlük Hareketimiz, halkımız, Kürt gençliğinin YDG-H öncülüğünde kahramanca yürütülen Cizîr ve Sûr direnişleriyle girdi. Cizîr'in yiğit direnişçileri, halk meclisi üyeleri Mehmet Tunç ve Asya Yüksel'in "Faşizme karşı diz çökmeyeceğiz", "Bizimle gurur duyun" düsturunu esas alarak, Axînler öncülüğünde faşizmi dize getirmenin, faşist saldırı ve vahşet ne kadar ağır olursa olsun onun karşısında boyun eğmeyen, diz çökmeyen, ser veren ama sır vermeyen, bükülmeyen bir kahramanlık duruşunu ortaya çıkardılar. Tıpkı 1982 zindan direnişçiliği gibi faşizm karşısında boyun eğmeyip, faşizmi ideolojik yenilgiye uğratmanın en somut örneğini ortaya çıkardılar. Nasıl ki Mazlumlar Diyarbakır Zindanı'nda "Direnmek yaşamaktır" diyerek 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğrattılarsa, Axînler, Andoklar da Cizîr ve Sûr'da aynı sloganla, yani 'Direnmek yaşamaktır' diyerek fedai direnişçiliğin en seçkin örneğini verdiler. Faşizmin çöktürme eylem planını boşa çıkardılar.

Ahmet Davutoğlu hükümetinin, Tayyip Erdoğan yönetiminin her türlü vahşi saldırıyla Kürt gençliğini, Kürt kadınını, Kürt halkını diz çöktürme ve teslim alma tutumuna karşı, Parti ve gerilla ruhuyla, Önderlik ruhuyla donanmış olan Kürt gençliği, 'Direnmek yaşamaktır' çizgisinin en seçkin uygulayıcısı oldu. Her türlü pasifizm ve teslimiyete karşı, ihanete kapı açacak duruşlara karşı, yaşamı direnerek yaratmanın, direnişi doğru yaşam gerçeği yapmanın en güzel örneğini verdi. Cizîr direnişçiliği, AKP-MHP faşizmi karşısında kanının son damlasına kadar direnerek faşizmi dize getirmenin, diz çöktürmenin sonucunu, gücünü ortaya çıkardı. Sûr direnişçiliği Türk ordusuna, onun özel faşist saldırı güçlerine tarihin en ağır darbesini vurdu. Nisêbîn direnişçiliği, Türk ordusunda korku sendromları ortaya çıkardı. Şirnex direnişçiliği ise zaferin adı oldu. Hem faşist gericiliği darbelemenin hem de halkla birleşerek özgür yaşamı şehirde, kırda birlikte yaratmanın en seçkin örneklerini, tarzını, üslubunu ortaya çıkardı. Asla yenilmeyen, ezilmeyen bir direniş gerçeği olarak, yaz-kış, şehir-kır demeden devam eden bir direnişin adı oldu.

Faşizm; baskı ve terör demektir. Faşizm; boyun eğdirmek demektir. Dolayısıyla da faşist baskı ve terörün en çok hedeflediği güçlerden bir tanesi gençlik oluyor. Çünkü toplumun dinamizmini, gücünü, iradesini, boyun eğmeyen gerçekliğini temsil ediyor. Bu nedenle faşist terör ve katliamların en çok hedeflediği kesim her zaman ve her yerde gençlik oluyor. Bu açıdan AKP-MHP faşizminin 24 Temmuz 2015 topyekun özel savaş saldırısından itibaren Cizîr ve Sûr başta olmak üzere, Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarında, yine Türkiye metropollerinde en çok gençliği hedeflemiş olması bir tesadüf değildir. Gençlik dinamizminden korktuğu için, gençliğin bilinçlenip örgütlenerek direnişe geçip kendisini boşa çıkartacağını bildiği için, öncelikle gençliği hedeflemektedir. Gençliği ezdiği ölçüde toplumu gerileteceğini, ezebileceğini, boyun eğdirebileceğini bilmektedir. Bu bakımdan da her yerde olduğu gibi Kürdistan'da da AKP-MHP faşizminin tüm halkı hedeflediği gibi en çok da gençliği hedeflediğini görüyoruz.

Faşizm en çok gençliği hedef alır

Faşist terör ve katliamlar başta Cizîr olmak üzere bütün Kürdistan ve Türkiye kentlerinde en çok gençliği hedefliyor. Gençlik üzerinde bir saldırı olarak ortaya çıkıyor. Bu durum, ifade ettiğimiz gibi gençliğin faşizm karşısında ayakta kalabilecek, direnebilecek, faşizmi yenilgiye uğratabilecek en temel güç, birincil güç olmasından ileri geliyor. Bu gerçeği biz geçtiğimiz yıl boyunca, hem 2015 hem de 2016 yılları içerisinde Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de açıkça gördük. Faşizm, toplumu 'çöktürmek' için gençliği ezmeye çalıştı. Bunun için de faşist 'çöktürme eylem planına' karşı Demokratik Özyönetim Direnişleri her zamankinden fazla gençlik öncülüğünde gelişen bir direniş oldu. YDG-H direnişçiliğinde Kürt gençliğinin yiğitliği ve kahramanlığı doruğa ulaştı. Düşmana sendrom yaşatan, diz çöktüren bir noktaya geldi. Evet, acılar yaşadı, ağır bedeller ödedi ama Kürt gençliği faşist soykırımlar karşısında asla boyun eğmedi, diz çökmedi, geri adım atmadı, bedel neyse, mücadele kendisinden ne istiyorsa onu verdi, o bedeli ödedi ama direnişten ve özgür yaşamdan asla vazgeçmedi. Böylece yeni süreçler için büyük bir direnme ruhu, özgür yaşam tutkusu, kahramanlık çizgisi ortaya çıkardı ve devretti.

Şunu bilmemiz lazım; bir yerde faşist terör ve saldırı varsa unutulmamalı ki, orada herkesten çok hedef gençliktir. O halde gençliğin de herkesten fazla ve öncelikle bu faşist teröre karşı direnişi örgütleyen, geliştiren konumda olması gerekir. Faşizme göz açtırmayacak, aman verdirmeyecek bilinçli ve örgütlü direnişi mutlaka yaratmak durumundadır. Şöyle diyebiliriz; faşizm karşısındaki direniş kuşkusuz topyekundur. Bir halk direnişi olmak durumundadır. Yediden yetmişe, kadın-erkek, bütün toplum direnmelidir, tüm örgütlü güçler, devrimci-demokratik yapılar, her mevzi faşizme karşı son kurşununa kadar, son imkanına kadar direniş içinde olmalıdır.

Faşizm karşısında geri çekilme olmaz, durma olmaz, başkasından bekleme olmaz. 'Susma, sustukça sıra sana gelecek' deyimi bunun için söylenmiştir. Bu açıdan da faşist terör ve katliamlara karşı her zaman ve her yerde tüm toplum direnir. Fakat böyle bir direnişin örgütleyeni, öncüsü, temel gücü gençliktir. Gençlik örgütlenip direnişe geçtiği ölçüde, toplum topyekun direnişe kalkabilir. Toplumun tüm mevzilerde sonuna kadar faşist saldırganlığa karşı direnmesinin yolunu gençlik öncülüğü açar, gençlik örgütlülüğü açar, gençlik direnişi açar. Bu bakımdan da anti-faşist direnişin her zaman ve her yerde öncüsü her zaman mutlaka gençliktir.

Mevcut durumda Kürdistan'da ve Türkiye'de yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında da en temel direnme gücünün gençlik olduğunu görüyoruz. Toplum gençlikte direnme ruhu, cesareti ve fedakarlığı gördükçe faşizme karşı durmaya, direnmeye, mücadele etmeye yönelebiliyor. Gençlik öncülüğünden güç aldıkça böyle bir direniş gerçeğini geliştirebiliyor. Burada gençliğe antifaşist direnişe öncülük etmek, onun bilincini, iradesini, cesaretini, fedakarlığını, kahramanlığını yaratmak düşüyor. Bu kesinlikle herkesten fazla gençliğin görevi ve sorumluluğudur. Gençlik öncülük görevini bu biçimde başardığı ölçüde faşizme karşı toplumsal direniş gelişir, büyür, topyekun hale gelir. Böyle bir konum kazanan devrimci-demokratik, anti-faşist direniş de zafer kazanır, başarıya gider. Bunu biz geçen bir buçuk yıllık süre içerisinde net gördük.

Tüm faşist-soykırımcı saldırılara rağmen halk Kürdistan'ı terk etmedi

24 Temmuz 2015'ten sonra Kürt gençliği sokakları, caddeleri, mahalleleri savunmaya geçtiğinde, Kürt toplumu, Türkiye demokratik güçleri büyük cesaret aldı, heyecan duydu ve faşist saldırılara karşı direnmeye kalktı. Faşist

ablukalar, katliamcı saldırılar karşısında Kürt gençliği mahalleri, sokakları, Kürt şehirlerini barikatlarla, hendeklerle savunmaya geçtiğinde de Kürt toplumu büyük cesaret aldı, beklenti içerisine girdi. Gençliğin bu yiğit, cesur, gözü pek, fedakar durumundan büyük güç aldı. Her türlü karamsar, kötümser yaklaşıma, bozguncu tavıra, orta kesimin pasifist-teslimiyetçi propagandası ve tutumuna karşı gençliğin faşist saldırılara karşı direnişlerde gösterdiği gözü pekliği, Kürt toplumunun özgürce var olma ruhunu, duygusunu, direncini ortaya çıkardı. Toplum bunun için her türlü baskıya karşı elindeki tüm imkanları kaybetmesine rağmen Kürdistan'ı terk etmedi, şehrini terk etmedi. Düşmanın bütün çağrılarına, satın alma çabalarına, baskı ve zulmüne karşı onlara boyun eğmedi. Onlardan medet dilemedi. Büyük bir dayanışma geliştirdi. Yardımlaşmayı ortaya çıkardı. İnsanlar birbirlerine kardeş oldu, kapılarını açtı. Demokratik ulus dayanışmasının en güçlü örnekleri bu süreçte ortaya çıktı. Ellerindeki ekmeği paylaştılar ama hiçbir zaman faşist-soykırımcı vaatlere ve saldırılara boyun eğmediler. Bütün bunlar gençliğin faşist katliam ve terör karşısındaki cesur, fedakar, kahramanca fedai çizgisindeki direnişleri sayesinde oldu. Toplumda böyle bir direnişçi duruşun, ruhun, dayanışmanın olması kesinlikle gençliğin kahramanca direnişinin etkisiyle ortaya çıktı.

Böylece 2016 yılı boyunca acılara ve katliamlara karşı sonuna kadar özgür yaşamda ısrar edip direnen, her türlü bedeli ödemeyi göze alıp özgür yaşamdan vazgeçmeyen Kürt gençliği herkese şunu gösterdi; saldırılar ne olursa olsun, vahşet ne kadar büyük olursa olsun Kürt halkı Kürdistan'ı terk etmeyecek, özgür yaşam iddiasından vazgeçmeyecek, bedeli ne olursa olsun özgürlük mücadelesini sonuna kadar yürütecek ve bu mücadelede mutlaka zafer kazanacak. 2016 yılının ortaya çıkardığı en büyük gerçeklik budur. Bu gerçekliği herkes çok iyi anlamalıdır. Eğer bugün Kürtlükten bahsediliyorsa Kürtler, Ortadoğu'daki mücadelenin en güçlü aktörüyseler, Kürdistan'ın dört bir yanında mücadele ediyor ve Kürt toplumu zafere her zamankinden daha fazla yakın bulunuyorsa, adeta zaferin eşiğine gelmiş durumdaysa bunların hepsinin 2016 yılında kahramanlıkta zirveleşen Kürt gençlik direnişinin sayesinde olduğunu bilmek gerekiyor.

Bütün pasifistler-teslimiyetçiler bilsinler ki; faşizm karşısında boyun eğmekle kurtulunamaz. Faşizm, boyun eğilerek durdurulamaz, tersine boyun eğenleri tekmeler geçer. Faşizm ancak direnilerek, savaşarak durdurulur. Cesur, kahramanlık çizgisinde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla, özgürlük için mücadele edilerek durdurulur, darbelenir ve ezilir. Faşizmden bu biçimden kurtulunur. Bunu, 2016 mücadelesi içerisinde Kürt gençliğinin özgürlük için demokratik özyönetim çizgisinde geliştirdiği direnişler gerçeği net bir biçimde açığa çıkarmıştır. Bütün pasifistler ve teslimiyetçiler hain oldular. AKP-MHP faşizmine avuç açan, çanak yalayan durumuna geldiler. Kayyumlar biçiminde faşizmin çanağında yemlenen konum kazandılar. Şimdi göbeklerini biraz şişiriyorlar ama unutmasınlar ki, bir gün gelecek devran dönecek, faşizme yapılan bütün bu uşaklıkların hesabı bir bir sorulacak. Hiç kimse yapmasa bunu Andokların, Axînlerin çizgisinde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yürümeyi bilen Kürt gençliği yapacak. Hiç kimsenin yaptığı yanına kar kalmayacak. Zulme ortaklığının hesabı mutlaka sorulacak. Uşaklık, ajanlık, ihanet bu topraklarda yaşam bulamayacak, yeniden yeşermeyecek.

Çok yakında bu yapılanların hesabı bir bir sorulur...

Kürt gençliğinin PKK ve gerilla biçimindeki kahramanca çıkışları bu ihanetin kökünü kurutmuştur. AKP-MHP faşizminin yeniden ihaneti yeşertme çabaları boştur. AKP-MHP faşizmine güvenerek, onların sürekli kalacağını sanarak ihanete, ajanlığa yönelenler aslında kendi kuyularını kazmış durumdalar. Hiçbir zaman bu toprakların kalıcı gerçekliği olamayacaklar. Belki bugün halkın değerlerini yiyerek, soyarak, soygunculuk yaparak göbeklerini biraz şişirebilirler ama çok yakında bu yaptıklarının hesabı bir bir sorulur. Yaptıkları zulüm, soygun, halkın değerlerinin gasp edilmesinin hesabı tek tek sorularak, böylesi güçler hak ettikleri sonuca mutlaka götürülürler. Bu da 2016 demokratik özyönetim direnişçilerinin bize öğrettiğidir, vasiyetidir. Kürt gençliği böyle bir öncü-öğretivasiyet temelinde şimdi kendisini eğitiyor, donatıyor, toparlıyor. Bu temelde de her türlü faşist terör ve zulmün, katliamın hesabını sormak kadar, onlara ajanlıkuşaklık yapanlardan da yaptıklarının hesabını sormaya hazırlanıyor. Gün gelecek bu hesaplar bir bir görülecek. Bu da Kürt gençliğinin faşizme ve onun ajanlarına karşı mücadele görevinin, hesap sorma görevinin temel bir parçası olarak gerçekleşecek. Biz inanıyoruz ki, çok yakında böyle bir süreç gelişecek ve faşizmden, işbirlikçilerinden yaptıkları katliamların, uyguladıkları zulüm ve terörün hesabı bugünkünden çok daha fazla sorulacak, böylece faşist güruh ve onun uşak-işbirlikçi yapısı, hak ettiği yere, tarihin çöp sepetine atılacak.

halkının varlık ve özgürlük savaşını topyekun direniş çizgisinde en güçlü geliştirdiği, bu temelde en büyük birikimin ortaya çıkartıldığı bir yıl oldu. Bu açıdan bir yıl sonu değerlendirmesi itibarıyla böyle büyük değerleri ortaya çıkartan direniş gerçeklerini çözümlemekle birlikte, bu birikimin derslerini açığa çıkarmak, doğruları kadar hata ve eksiklerini de bulup, nedenleri ile birlikte onları gidermenin yol ve yöntemlerine ulaşmak, bunları yeni mücadele yılına taşımak da büyük önem taşıyor. Direnişi, bizi var eden gerçeklik, pasifizm ve teslimiyeti yok oluşa götüren bir ihanet çukuru olarak değerlendirmekle birlikte, direniş çizgisinden 2016 yılı pratiğinin çok yönlü bir analizini yapma, temel derslerini çıkarmak da gerekiyor.

Çünkü Önder Apo, büyük riskler üstlenerek bize zafer kazanıcı bir mücadele yürütmenin büyük imkan ve fırsatlarını yarattı.

Önderliğimiz, şehitlerimiz, halkımız, demokratik insanlık hep büyük devrimci hamle ve zafer beklentisi içerisinde oldu. Gerçekten de AKP-MHP faşizmi büyük bir çöküş yaşadı. Ahmet Davutoğlu hükümeti düştü, 15 Temmuz askeri darbe girişimi gelişti, 1923'te Kürt düşmanı, Kürt karşıtı çizgide kurulan faşist devlet çöktü. Bunu biz söylemiyoruz, AKP'liler, MHP'liler, CHP'liler söylediler. Hem de her gün söylüyorlar. Faşist diktatörlüğü restore etmeye ve yönetmeye çalışan AKP yönetimi bugün 'ölüm-kalım mücadelesi' içerisinde olduğunu ifade ediyor. Kendileri için içinde bulunulan durumu, ölüm noktası olarak görüyor ve değerlendiriyor. İşte böyle büyük bir mücadele kadar faşist, soykırımcı sistemin bu düzeyde parçalanması süreci de yaşandı.

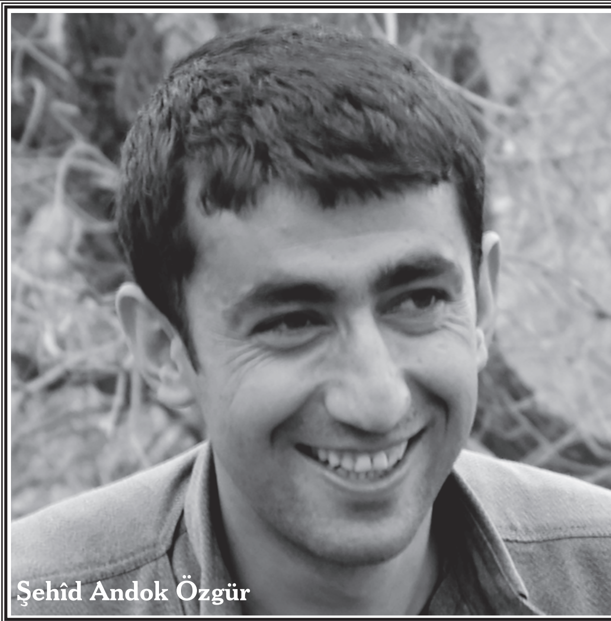
rekiyor. Direniş gerçeğine, direniş çizgisine, direniş değerlerine bağlı kalmanın temel bir gereği bu. 2016 direnişini veri alarak önümüzdeki yılda devrimde zafer yaratmanın temeli de böyle oluyor. Ancak dersler doğru çıkarılır, yeni mücadele yılına taşınırsa işte o zaman 2016 direniş değerlerini yeni mücadele yılında zaferin temeli yapabiliriz. Bu bakımdan da 'direnilmemeliydi, direniş şu kadar zarar verdi, şu oldu, bu oldu' gibi pasifist, teslimiyetçi, ihanete giden karamsar düşüncelere asla yer vermemekle birlikte, direniş çizgisini esas alarak ve onun zaferini öngörme temelinde 2016 pratiğinin irdelenmesi, değerlendirilmesi, derslerinin çıkarılması da gerekiyor.

2016'nın derslerini çıkartırken, kuşkusuz direniş çizgisini esas alacağız. Direniş değerlerini önemseyeceğiz. Fakat, direnildi ve özgür varoluşun temel kaynağı olarak direniş çizgisi bu yılda da kahramanca sürdürüldü diye pratik mücadele içerisinde ortaya çıkmış hata ve eksiklikleri görmezden gelmeyeceğiz; nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte değerlendirerek gidermek için çaba harcamaktan da geri kalmayacağız. Bu bakımdan da elbette geçen yılın eksikliklerini, hatalarını direniş çizgisinde ve zafer hedefini öngören bir mücadele yaklaşımıyla sorgulamamız lazım. Çok yönlü derslerini çıkarmak gerekli. Bunu hareket olarak yapıyoruz, halk olarak yapıyoruz. En çok da bu direnişe öncülük etmiş, yüzlerce şehit vermiş, kahramanlık çizgisini bir kat daha ileri götürmüş olan yiğit Kürt Gençlik Hareketi'nin yapması gerekiyor. Genelde Komalên Ciwan örgütlülüğünün, özel olarak Kürdistan'ın dört bir yanındaki Kürt gençlik örgütlü-

dar kaldığı, silahlı eylem çizgisini fazla aşamadığı, geniş gençlik kitlelerini bilinçlendirip, örgütleyerek harekete geçiremediği, dolayısıyla da toplumsal örgütlülüğü yaratamadığı, toplumsal direnişe öncülük edemediği de açık bir gerçekliktir. Bunu da görmemiz lazım. Bu bakımdan özeleştirel bir yaklaşımla bu büyük direniş sürecinin hatalarını ve eksikliklerini bulmamız gerekiyor.

Özyönetim direnişlerinde askeri boyut öne çıkarken toplumsal-siyasi boyut zayıf kaldı

Silahlı direnişin gerillalı özsavunma çizgisinde desteklenmesi, beslenmesi iyidir. Fakat bu direniş içerisinde de ciddi hatalar var, eksiklikler var. Hazırlık zayıf, örgütlülük zayıf, adeta karanlıkta el yordamıyla yürüyen bir gerçeklik sözkonusu. Bütün demokratik özyönetim direnişleri bu biçimde gelişti. Dar kaldı, askeri boyut öne çıktı. Oysa ki, toplumsal boyut önde olmalıydı, siyasi boyut öne çıkmalıydı. Gençlik örgütlülüğü, halk örgütlülüğü demokratik özyönetim mücadelesini başlatmalı, geliştirmeliydi. Direnişler, bu mücadelelere yöneltilen saldırılar karşısında demokratik özyönetimi ve halkı savunmak üzere gelişmeliydi. Fakat dikkat edilirse demokratik özyönetim direnişlerinin bu boyutları zayıf kaldı. Ne gençlik kitlesel olarak demokratik özyönetim tutumu koyabildi ne de toplum meclisler, komünler biçiminde böyle bir iradeyi yaygın ve etkin bir biçimde ortaya çıkarabildi. Kuşkusuz bunlar olmalıydı ve olabilirdi. Demek ki, olmaması yaklaşımda ve pratik çalışmada, tarzda önemli bir eksikliğin yaşanmış

Şehîd Andok Özgür

Şehîd Axîn Mahîr Dîcle

◆ 2016 yılının temel özelliği kuşkusuz AKP-MHP faşizminin Kürt soykırımını tamamlamak üzere geliştirdiği vahşi saldırılar karşısında direnmek, sonuna kadar direnmek, zafere kadar direnmektir. Direnmeyi özgürce var olmanın ve yaşamanın temel duruşu yapmaktır. ◆

Toplumsal örgütlenmedeki zayıflığın aşılmasında gençliğin görevleri

2016 yılının temel özelliği kuşkusuz AKP-MHP faşizminin Kürt soykırımını tamamlamak üzere geliştirdiği vahşi saldırılar karşısında direnmek, sonuna kadar direnmek, zafere kadar direnmektir. Direnmeyi özgürce var olmanın ve yaşamanın temel duruşu yapmaktır. Bu bilinen ve görülen bir gerçeklik. 2016 yılında bir kere daha doğrulanan, açığa çıkan bir gerçeklik oldu. Biz bu yıl içerisinde şunu gördük; pasifizm yenilgiye, teslimiyet ihanete, direniş ise zafere götürüyor, götürdü, her zaman da götürecek. Bu bakımdan direnişin bizi bu güne getirdiğini, direniş çizgisinin özgür varoluş ve yaşam çizgisi olduğunu, dolayısıyla bizi var eden gerçekliğin direniş kahramanları, şehitleri olduğunu çok iyi biliyoruz. Hiçbir bozguncu, karamsar söylem, düşünce bu gerçekliği değiştirmiyor. Ana doğrultu, gerçeklik bu olmakla birlikte elbette şunu da görmemiz gerekiyor; 2016 yılı ilk gününden son gününe kadar, AKP-MHP faşizmine karşı Kürt

Bunlar hareket ve halk olarak bize güçlü devrimci hamleler yapma, özgürlük devrimini zafere taşıyacak adımlar atma imkanı ve fırsatını verdi.

2016 direniş değerlerini yeni mücadele yılında zaferin temeli yapabiliriz

Kobanê zaferi, 7 Haziran seçim sonuçları, Davutoğlu hükümetinin düşüşü, 15 Temmuz darbe süreci, hepsi aslında özgürlük devrimini zafere taşıyacak güçlü hamleler yapmanın büyük imkan ve fırsatlarını ifade etti. Böyle bir ortamda, devrimin zaferi için fırsat ve imkanların bu kadar fazla olduğu bir süreçte biz bunları ne kadar değerlendirebildik? Bu imkan ve fırsatları ne kadar örgüt ve eyleme dönüştürdük? Ne kadar zafer kazanan bir devrimci pratik haline getirdik? Ne kadar hata ve eksiklerimiz oldu, nerde oldu, neden oldu? Nerede yanlış yaptık? Hangi yönümüz zayıf kaldı? Bu sorular temelinde zengin dersler içeren tarihi 2016 mücadele yılının analiz edilmesi, irdelenmesi, hata ve eksikliklerinin bulunup giderilmesi ge-

lüğünün, yurt dışındaki gençlik hareketimizin böyle bir yaklaşım içinde olması, geçen yıl pratiğine eleştirel-özeleştirel bir gözle bakarak hata ve eksiklikleri bulup, nedenleriyle birlikte gidermenin çabası içerisinde olması önem taşıyor. Özellikle de Bakurê Kurdistan'daki Gençlik Hareketi'nin böyle bir tutum ve çaba içerisinde olması, yeni yılda başarılı bir mücadele geliştirebilmek, eşiğine gelinmiş olan zafer adımını atabilmek için kesinlikle gerekli oluyor.

Bu çerçevede ele aldığımızda eksiklik olarak değerlendirilmesi gereken yanlar çoktur.

Evet, Kürt gençliği YDG-H örgütlülüğüyle 2015-2016 kışında kahramanlık çizgisinin zirvesine ulaşmıştır. AKP-MHP faşizmine karşı büyük bir kahramanlık direnişi ortaya çıkarmıştır. Bu kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçekliktir. Ama dikkat edilirse dar yapıda kalmıştır, çok hazırlıklı olamamıştır. Evet, özsavunma direnişine öncülük etmiş, YDG-H'ın kahramanca direnişini ortaya çıkarmış. YPS'yi, HPG'yi beslemiş, desteklemiştir. Faşizme karşı devrimci demokratik direnişin temel dayanağı, temel gücü olmuş ama bu direnişin

olduğunu ortaya koyuyor. Demek ki, silahlı direniş örgütlenmesi içerisinde dar ve hazırlıklar da sadece bununla kalınmıştır. Mahallelerde, kentlerde direniş hazırlıkları yaparak direnişi örgütlerken; bunun siyasi, ekonomik, toplumsal, kısaca direnişin demokratik toplum örgütlülüğü çerçevesindeki diğer tüm boyutları eksik kalmış, sınırlı kalmış, sadece silahlı direniş boyutuyla ilgilenilmiştir. Aslında o da dar kalıyor, yetersiz kalıyor. Eğer demokratik özyönetim direnişleri böyle bir sonuca gittiyse, bedeli ağır olduysa, ciddi zorlanmalar yaşadıysa bunun altında söz konusu darlık yatıyor. Toplumsal, siyasi örgütlülük ve eylemden kopukluk yatıyor. Eğer bu kopukluk olmasa toplumsal ve siyasi tutum yeterince gösterilse, öncülük etse o zaman demokratik özyönetim direnişlerinin seyri, gelişimi, sonucu farklı olurdu, toplumu katma düzeyi değişik olurdu. Bu anlamda direnişlerin dar ve sadece askeri boyutta kalması, diğer boyutların hazırlık sürecinde yeterince örgütlenip geliştirilememesi, direniş sürecinde de bunların harekete geçirilememesi gerçeği var. Bütün bunlardan kuşkusuz gençlik ve gençlik örgütleri kendilerini sorumlu görmeliler.

Toplumun örgütlü tavır geliştirememesinden de gençlik kendini sorumlu görmeli. Toplumu eğitip örgütlemek de herkesten önce gençlerin, gençlik hareketinin, gençlik kadrolarının, gençlik örgütünün görevidir. Çünkü gençlik öncüdür. Kaldı ki gençlik de kitlesel örgütlülükle böyle bir sürece yeterince öncülük edememiştir. Toplumsal hareketi geliştirememiş, toplumsal, kitlesel tutum gösterememiştir. Sadece cesur, fedakar bir özsavunma direnişi geliştirebilmiştir. Bu gerçekliği görüp ders çıkartmak gereklidir. Diğer yandan sadece direniş alanlarında da değil, onun dışında da özsavunma anlamında önemli bir hazırlık yapmış ve faşist saldırı karşısında gerçekten de kahramanca bir direniş ortaya konmuştur ama gençlik hareketi sadece özsavunma direnişine indirgenmiş, demokratik siyasi mücadele alanı, kitlesel mücadele alanı, okulda, işyerinde, mahallede, gençliğin kitlesel örgütlülük ve eylem alanı zayıflatılmıştır. Bu alanlardaki örgütlülük ve eylemlilik en aza indirilmiştir. Böylece, gençlik hareketi sadece özsavunma direnişine endekslenen, son derece dar bir duruma getirilmiştir. Bu durum geniş gençlik kitlelerini, faşizme karşı direniş sürecinde harekete geçiremediği gibi, toplumsal direnişin gelişmesine de öncülük edememiştir.

◆ 2017 yılı, önceki yıllar gibi büyük bir direnme, savaş ve zafer yılı olacak. Kürt halkının özgürlük mücadelesi yeni büyük zaferler kazanacak. Çünkü 2015 ve 2016 yılları, 2017 yılına büyük bir mücadele savaşı devrediyor. Bu durum hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin imkanlarını arttırıyor, çok fazla çelişki ve ilişki, ittifak sunuyor hem de görevlerini büyütüyor. ◆

Gençlik tüm mücadele alanlarına göre kendisini eğitip örgütlemeli

Eğer AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı demokratik özyönetim direnişleri Kürdistan'ın tüm kent ve kasabalarında, Türkiye metropollerinde, geniş kitle hareketleriyle, demokratik mücadelelerle güçlü bir biçimde desteklenememişse bundan da en çok gençlik hareketi, gençlik örgütleri kendilerini sorumlu görmeliler. Evet, sadece onlar sorumlu değildir. Parti öncülüğü, toplumsal çalışma alanları bu sonuçtan sorumlu olan makamlardır. Ama onlar sorumludur diye gençlik kendisini sorumluluk dışında göremez. Çünkü gençlik toplumun öncüsüdür, gençlik özgürlük mücadelesinin öncüsüdür. O halde özsavunma direnişinde öncülük ettiği gibi, toplumsal direnişe de, siyasi direnişe de öncülük etme durumundadır. Böyle bir anti-faşist direniş için toplumu bilinçlendirmek, örgütlemek, eyleme sevk etmek ve eylemde yönetmek de gençlik öncülüğünün, gençlik hareketlerinin sorumluluk ve görevleri kapsamındadır. Bu noktadan bakıldığında da özsavunma direnişlerine endekslenirken, gençlik hareketinde son derece daralma, tek yanlılaşma, geniş gençlik kitlesinde ve toplumsal hareketten kopma gibi bir durumun yaşandığı açık bir gerçekliktir. O halde bu da ciddi bir hata ve eksiklik olmuştur. Tek yanlılık ve darlık olarak ortaya çıkmıştır. Demokratik özyönetim direnişlerinin bu biçimde sonuçlanmasından, bu düzeydeki örgütsel ve eylemsel zayıflık da rol oynamıştır. Bu gerçeği de görmek yeni süreç açısından tüm bunları düzeltmek gerekiyor.

Her şeyden önce gençlik tüm mücadele alanlarına göre kendisini eğitip örgütlemeli, tüm gençlik kitlesini eğitip örgütleyerek mücadeleye sevk etmelidir. Gençlik hareketinin ulaşmadığı, eğitmediği, örgütleyip mücadeleye sevk etmediği hiçbir alan, hiçbir gençlik kesimi kalmamalıdır. Özellikle de faşizme karşı topyekun direniş içinde olunan alanlarda bunun mutlaka gerçekleştirilmesi gerekiyor.

Diğer bir husus olarak, sadece gençliğin kendi kendisini eğitip örgütlemesi yetmez, devrimin öncü gücü olarak tüm toplumsal kesimleri, devrimden yana olan tüm halk kesimlerini bilinçlendirip örgütleyerek devrime çekmek, devrimde yönetmek, devrime sevk etmek de gençliğin, gençlik hareketinin görev kapsamındadır. Öncü sadece kendi başına yürüyen değildir. Geride olanları eğitip örgütleyerek mücadeleye çeken, sürükleyendir. Öncülük ancak böyle olur. Eğer gençlik bu devrimde öncüyse o zaman arkada olanları, yanda olanları, hepsini eğitip örgütlemek ve mücadeleye çekmekle de görevlidir. Bu bakımdan toplumun geçen süreçte demokratik özyönetim direnişlerindeki zayıf duruşu, giderek büzülmesinden diğer devrimci demokratik örgütlenmeler sorumlu olduğu gibi, toplumsal alan örgütlenmesi sorumlu olduğu gibi, en az onlar kadar, hatta onlardan daha fazla gençlik hareketi de sorumludur. Devrimci Demokratik Kürt Gençlik Hareketi bu gerçeği görmek, bu sorumluluğun bilincine derinden ulaşmak, eksikliklerini gidererek hem gençlik kitlesinin eğitilip örgütlenerek mücadeleye sevk edilmesini hem de tüm toplumsal kesimlerin örgütlenip mücadeleye çekilmesini başarmak durumundadır. Özellikle içine girdiğimiz yeni yıl sürecinde bu eksikliklerin giderilmesi, gençliğin bu tek yanlı, tekdüze, dar örgütlenme ve eylem çizgisini aşarak en geniş tüm toplumsal kesimleri hareket içerisine çeken, topyekun direnişi ortaya çıkartan, geliştiren, ona öncülük eden bir konuma kendisini mutlaka getirmesi gerekiyor. Yeni yıl direnişinin başarısı ancak mücadeleye bu biçimde yaklaşılırsa geçen yılki darlık ve tek yanlılık aşılarak, tüm toplumsal kesimler her türlü yöntemle faşizme karşı direnir hale getirilirse işte o zaman zafer kazanılır, özgürlük devrimi ulaştığı zafer eşiğini atlayarak 2017'yi Kürdistan'ın özgürlük devriminin zafere ulaştığı, Önder Apo'nun, halkın özgürlüğüne kavuştuğu bir yıl haline getirir.

Faşizme karşı direnişteki zayıflığın aşılmasında gençliğin rolü

Kuşkusuz mevcut haliyle Kürt gençliğinin faşizme karşı direnişi yeterli değildir. Bu direniş dardır, tekdüzedir, tek yanlıdır. Büyük bir çaba harcanmasına, yeni bazı adımlar atılmaya çalışılmasına rağmen, henüz 2016 yılı başındaki darlık, tek yanlılık aşılamamıştır. Sadece özsavunma direnişine kilitlenmiş olmaktan çıkarılamamıştır. Evet, bu yönlü yeni gelişmeler var, çabalar var. Fakat bu çabalar henüz sonuç vermiş değildir. Dolayısıyla gerilla ve özsavunma biçimindeki silahlı direniş önemli ölçüde desteklenmekle, beslenmekle birlikte, onun dışındaki direniş alanları henüz yeterince geliştirilememiştir. Gençlik bu çerçevede yeterli hale gelememiştir. Bu konuda bazı gelişmeler var, önemli çabalar var, bunları görüyoruz. Fakat şunu da görüyoruz; değişim-dönüşüm yaşamada, darlığı aşmada, tek yanlılığı gidermede bir zayıflık yaşanıyor. Tutuculuk var. Yeterli ve etkili bir tutum, irade geliştirememe söz konusu oluyor.

Oysa ki hem genel hareketimiz hem gençlik hareketi mevcut durumun dar, tek yanlı olduğunu çok önceden tespit etmiş bulunuyor. Bunun gerektirdiği bilinçlenme var. Bu çerçevede nelerin yapılması gerektiği, değişim-dönüşümün hangi yönden nasıl geliştirilmesi gerektiği yoğun tartışmalar sonucunda ortaya çıkartılmış, önemli bir anlayış düzeyi, karar ve plan gerçeği de var. Fakat bütün bunlara rağmen örgütsel ve eylemsel pratikte bir zayıflık söz konusu. Hala yeterli değişiklik yapılabilmiş değil. Gençlik mücadelesi istenen düzeye ulaşabilmiş değil. Darlığını aşarak bütün alanlara yayılabilmiş, gençlik hareketi Kürt gençliğinin tümünü kapsayarak onları harekete geçirmiş olmaktan uzaktır.

Gençlik, gerilla ve özsavunma direnişlerini besleyen temel güçtür

Aynı zamanda Türkiye'deki devrimci-demokratik-sosyalist gençlik hareketleriyle, örgütleriyle birlik olma, ortak eylemler, güç birlikleri, ittifaklar geliştirme konusunda da ciddi zayıflıklar var. Geçen süreçte, 2016 yılında genel devrimci hareketler düzeyinde Halkların Birleşik Devrim Hareketi-HBDH'nin geliştirilmesine, bazı alanlarda belli bir ortak eylemliliğin oluşturulmasına rağmen, bu birliği en çok geliştirip, pekiştirecek, ortak eylemi en çok ortaya çıkartacak güç olarak gençlik hareketinin birleşik devrim çizgisinde ilişkilenmesi, örgütlenmesi, ortak eyleme geçmesi, AKP-MHP faşizmine karşı Türkiye halklarından tüm gençlerin ve gençlik örgütlerinin devrimci-demokratik ittifakını, birliğini yaratarak, topyekun bir antifaşist gençlik direnişini ortaya çıkartmasının oldukça zayıf ve sınırlı kaldığı açık bir biçimde görülüyor. Bu nokta da zayıflık var. Bu bakımdan, gerçekten de söz konusu yetersizlikleri doğru ve etkili bir değerlendirme temelinde ve hızla aşmak gerekiyor. Bu durum böyle devam edemez.

Hızla aşmak nasıl olur? Birincisi; gençlik hareketi kuşkusuz gerilla ve özsavunma direnişlerini en güçlü biçimde beslemeye devam etmelidir. Gerillaya katılımı, özsavunmaya katılımı çok önemli ve temel bir çalışma olarak görmeli, örgütlenme ve mücadelenin önemli bir boyutu olarak ele almalı, asla zayıflatmadan ve kesintiye uğratmadan gerilla ve özsavunma direnişlerini etkin bir biçimde desteklemeli, beslemeli. Gençliği, bu direnişleri besleyen temel güç haline getirmelidir. Gerillayı ve özsavunmayı büyüten, etkili kılan bir çabanın ve çalışmanın sahibi olmalıdır. Bu oldukça gereklidir ve önem taşıyor. Ancak bununla kesinlikle yetinilmemeli. Böyle bir darlık ve tek yanlılık içinde de kalınmamalıdır. Bununla birlikte gençliğin kitlesel direncini, şiddetini ortaya çıkartacak devrimci gençlik eylemliliğini de örgütleyip var etmelidir. Gerilla gibi, özsavunma gibi silahlarla donanarak savaşa girmemeli kuşkusuz ama onun dışında da çeşitli ekonomik, sosyal, siyasi hedeflere, polis güçlerine, ajan-işbirlikçi yapıya karşı örgütlenmiş kavgacı birliklerle gençliğin devrimci kitlesel eylemini, kitlesel şiddetini ortaya çıkartan bir mücadele içinde olmalıdır.

Bu doğrultuda bazı çabalar var. Devrimci eylemler yapılıyor, bazı suçlulardan hesap soruluyor, soyguncu yerler yakılıyor, yıkılıyor. Bunlar çok önemli eylemler. Her yerde çok yaygınca geliştirilebilir. Bunları gerçekleştirmek üzere bir devrimci gençlik hareketi örgütleniyor, yürütülüyor. Bu hareketin hızla ve çok etkili bir biçimde işlev görür hale gelmesi lazım. Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde çok yaygın birimler halinde örgütlenerek AKP-MHP faşizminden ve onunla işbirliği yapan çevrelerden hesap soran, suç işleyenlerin işledikleri suçun hesabını soran, onların yanına bırakmayan bir direniş mücadelesini, devrimci gençlik örgütlülüğü temelinde mutlaka geliştirmek lazım. Bu konuda kısmi adımlar atılıyor. Fakat bu adımlar çok az ve sınırlı kalıyor. Kamuoyuna da çok yansımıyor. Bu darlık ve sınırlılığın mutlaka aşılması gerekiyor.

Üçüncü olarak, demokratik gençlik eylemliliğini siyasi, kültürel, sosyal boyutlarda da en yaygın biçimlerde örgütleyip kitlesel olarak ortaya çıkarmak lazım. Faşist baskıya, zulme, teröre karşı olan tüm devrimci, sosyalist, demokratik, anti-faşist, hümanist çevreleri bir araya getirerek AKP-MHP faşizmini özellikle Kürdistan'daki katliam ve zulmüne karşı, tüm toplumdaki baskısına karşı, özellikle de gençlik üzerindeki planlı saldırılarına karşı kitlesel protesto eylemlerini (grev, boykot, miting vb biçiminde) en yaygın bir biçimde geliştirebilmek gerekiyor. Bunun için başta üniversiteler olmak üzere tüm liseler, orta okullar örgütlendirilebilir. Üniversiteli gençlik kadar, orta öğrenim gençliğini de bilinçlendirerek mücadeleye sevk etmek gerekir. Kitle mücadelesinden, protestosundan bir şey çıkmaz dememek lazım.

Devrimci eylemi sadece öldüren, yıkan eylem olarak görmemek gerekli. Faşizme darbe vuran her eylem değerlidir şimdi. İster silahla olur, ister sopayla, isterse sloganla, protestoyla, mitingle olur. Yeter ki yerinde, zamanında olsun, faşizm karşısında kararlılıkla dursun. Bunu yapan her eylemlilik değerlidir. Faşizme karşı topyekun direnişte önemli rol oynar. O bakımdan da faşizme karşı mücadelenin her türünü önemsemek lazım. Bu devrimcidir, bu değildir, bu iyidir, bu kötüdür, bu önemlidir, bu önemsizdir dememek, ayrım yapmamak gerekiyor. Gençliğin bir bölümü, direnişçi olanları gerillayı ve özsavunmayı beslemeli, dağa çıkmalı, özsavunma birliklerine katılmalı. Gençliğin kitlesel şiddetten yana olan yerel mücadele öngörenleri devrimci gençlik birliklerinde yer almalı, kitle direnişini, yakıp, yıkma eylemlerini öne çıkarmalı, geliştirmeli. Genel eğitim, yaşam içerisinde olan genel kitleleri de faşist baskı ve teröre karşı devrimci-demokratik kitle eylemliliğini, kültürel faaliyetleri, protestoları ortaya çıkarmalı. Herkes yapabildiğini yapmalı. Yürütebildiği mücadeleyi yürütmeli. Herkesin yaptığını değerli görmeli. Özellikle bu mücadeleyi örgütleyen, yürüten güçler tarafındansa bunların hepsi anlamlı bulunmalı, değerli görülmeli. Hepsinin gelişmesi için çaba harcanıp mücadele edilmelidir.

Faşizme karşı tüm gençliği ayağa kaldırmak gerekli

Bunlarla birlikte özellikle Türkiye'nin tüm anti-faşist devrimci, demokratik gençlik örgütleriyle ilişki, ittifak kurma, faşizme karşı devrimci-demokratik gençlik ittifakını ya da blokunu oluşturma, gençlik örgütlerinin gücünü birleştirerek topyekun gençlik direnişini ortaya çıkarmak da çok önemli ve gerekli. Bunu öncelikle HBDH içerisinde yer alan devrimci hareketlerin gençlik örgütleri kapsamında yapmak gerekiyor. Ama onunla da yetinmemek, anti-faşist tüm gençlik örgütlerini bir araya getirerek faşizme karşı tüm gençliği ayağa kaldırmak, faşist teröre karşı demokratik direnişin içine çekmek büyük bir önem arz ediyor. Bunu mutlaka bu süreçte geliştirebilmek gerekli. Gençliğin birleşik gücünü, ortak gücünü açığa çıkartabilmek gerekli. Birleşik gençlik direniş güçlerini her mahallede, sokakta, okulda, semtte, kasabada, şehirde örgütleyerek faşist terör odaklarına, özel savaş güçlerine, halk üzerinde baskı ve şiddet uygulayan gerici güçlere karşı halkı koruyan, savunan, halkın demokratik yaşamının gelişmesine zemin hazırlayıp onlara sahip çıkan bir mücadeleye sevk edilmesi kesinlikle gereklidir. Aslında bütün bu alanlarda gençlik hareketini örgütleme ve eyleme geçirmenin imkanları ve fırsatları fazlasıyla vardır. Evet, faşizm saldırıyor, baskı ve terör uyguluyor. Tu-

tukluyor, katlediyor. Bu konuda faşist katillerden hesap sormayan, tam tersine onları destekleyen, besleyen, teşvik eden bir yönetim gücü, hükümet gerçeği, faşist diktatörlük gerçeği söz konusu. Kuşkusuz bu bakımdan her alanda gençliği bilinçlendirme, örgütleyip eyleme geçirme faaliyeti yürütürken bu gerçeği görmek lazım. İster gerilla ve özsavunmanın beslenmesi olsun, isterse devrimci gençlik direnişinin geliştirilmesi olsun, yine isterse demokratik kültürel, kitlesel gençlik hareketinin geliştirilmesi olsun; tüm bu alanlarda gençliği bilinçlendirme, örgütleme ve eyleme sevk etme mücadelesini, çalışmalarını son derece dikkatli, titiz duyarlı yapmak lazım. Bu konuda faşist saldırganlığı görerek, bir şey olmaz, demeden her türlü saldırıyı boşa çıkaracak bir tarzla, tedbirle bu işleri yapmak gerekiyor.

İfade ettiğimiz mücadele kapsamında illegal çalışmanın, gizli faaliyetlerin bütün yol ve yöntemlerini uygulamak lazım. Tedbirli olmak, dikkatli hareket etmek kesinlikle gerekli. Öyle açık, deşifre edici tavırlardan, tutumlardan uzak durmak lazım. Böyle yapıldığı için birçok örgüt darbe yedi. Yüzlerce kadro kolaylıkla yakalanıp zindanlara düştü. Bu pratikten ders çıkarmak gerekiyor. Faşist saldırıya maruz kalacak, açık kapı bırakacak tutum ve davranışlardan, yaşam ve çalışma tarzından kesinlikle kendini uzak tutmak, kurtarmak gerekiyor.

Kendini koruma ve tedbir konusunda da duyarsızlık, dikkatsizlik var. Gençlik heyecanı, dinamizmi, cesareti, coşkusu nedeniyle çok duyarlı olmayan, dikkatli olmayan, tedbirli olmayan, dolayısıyla çok fazla hata yapan, açık veren, deşifre eden bir duruş ve tutum söz konusu. Yaşam ve çalışma tarzında bunlar fazlasıyla görülüyor ve bütün bunlar gençlik hareketine ve devrimci harekete zarar veriyor. Bedeli büyük oluyor. Dolayısıyla sonuçları zorlayıcı oluyor. Bu gerçeği gençlik yönetimlerinin, kadrolarının tüm boyutlarıyla görerek buna göre bir çalışma düzeni, tarzı mutlaka geliştirmesi lazım. Bunlar çok çok önemli ve yapılabilir durumlardır.

Faşizm saldırıyor, katlediyor, tutukluyor, ağır baskı zulüm var diye, 'gençlik kitlesini bilinçlendirecek, örgütleyip eyleme çekecek bir çalışma yürütmenin imkanı yoktur' denemez. Bunun binbir türlü illegal, yarı legal, demokratik biçimleri var, geliştirilebilir. Yeter ki yaratıcı yaklaşılsın. Düşman gerçeği ve kitlenin durumu doğru değerlendirilebilsin. Bu çerçevede nelerin nasıl yapılacağı konusunda yeterli bir yoğunluk, derinleşme söz konusu olsun. Eğer bunlar gerçekleşirse kesinlikle faşist saldırıları boşa çıkartan, aşan örgütsel ve eylemsel çalışmanın binbir türlü yaratıcı yöntemi bulunur ve mutlaka en geniş gençlik kitlesine ulaşılabilir ve bu kitleler durumlarına göre bir biçimde bilinçlendirilip örgütlendirilerek anti-faşist direnişe sevk edilebilir. 'Faşizme karşı kitleleri bilinçlendirip direnişe geçirmenin koşulları yok, baskı çok, yol yöntem bulunmuyor' dememek gerekli. Yine gençlik kitleleri için 'bunlardan bir şey olmaz, bir şey yapamazlar' dememek lazım. 'Okullarını okuyorlar, işyerlerindedirler, teslimiyetçidirler, mücadele edemezler, direnişe geçemezler' kesinlikle dememek lazım. Eğer bugün öyle bir konumdalarsa bilinmeli ki, eğitimsiz oldukları içindir. Örgütsüz oldukları içindir. Faşizm gerçeğini, faşizmin Kürdistan'daki halklar üzerindeki katliam gerçeğini yeterince görmemeleri, bilmemelerinden dolayı öyledirler. Eğer bu bilgiler verilirse, bilinçlendirilirlerse, eğitilip öncülük edilirse şimdi en durağan, pasifist gibi görünen gençlik kitleleri de faşizme karşı bir biçimde mutlaka eyleme geçebilirler, direniş geliştirebilirler, anti-faşist direnişin bir parçası olabilir, etkili rol oynayabilirler. Bu bakımdan da 'olmaz' dememek lazım. Doğru yol ve yöntem aramak, ısrarlı olmak, iddialı olmak, inatçı olmak, sabırlı olmak ve mutlaka eğitim, bilinçlendirme ve örgütleme çalışmalarında ısrar ederek en geniş kitleleri faşizme karşı direniş içerisine sevk etmeye çalışmak lazım.

Eğer tutum böyle olursa, bu konuda biraz yaratıcı yaklaşılırsa, örgütlü ve disiplinli davranılırsa sonuç almayı, kitleleri anti-faşist direnişe çekmeyi engelleyecek hiçbir etken yoktur. Bu temelde çalışan herkes mutlaka sonuç alır, başarılı olur. Harcadığı her çaba da tacsonuç alır. Gittiği her yerde, el attığı her işte mutlaka sonuç alıcı, harekete geçirici bir mücadeleyi ortaya çıkarır. Yeter ki bu konuda ısrarlı ve kararlı olalım; dikkatli, disiplinli ve örgütlü olalım. Böyle olduğu müddetçe yapılamayacak çalışma, örgütlenip eyleme geçirilemeyecek gençlik kesimi kesinlikle yoktur. Her yerde, herkes eğitilip, örgütlenerek eyleme geçirilebilir. Faşizmin her türlü saldırısını boşa çıkartacak bir devrimci çalışma yöntemi, tarzı, üslubu bulunabilir. Kitlelere ulaşılıp, etkili bir direniş çizgisine çekilirlerse faşist saldırılar boşa çıkartılabilir.

Kürdistan Özgürlük Devrimi adım adım Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni gerçekleştiriyor

2017 yılı, önceki yıllar gibi büyük bir direnme, savaş ve zafer yılı olacak. Kürt halkının özgürlük mücadelesi yeni büyük zaferler kazanacak. Çünkü 2015 ve 2016 yılları, 2017 yılına büyük bir mücadele savaşı devrediyor. Derler ya; "Perşembe'nin gelişi, Çarşamba'dan bellidir." 2017 yılının gelişi de 2016 ve 2015 yıllarından belli oluyor. Özellikle 2016 yılı, 2017'ye Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nı en yaygın ve yoğun halini devretmiş bulunuyor. Yine Kürdistan'da DAİŞ-AKP-MHP faşizmine karşı topyekun halk direnişinin, özgürlük direnişinin en yaygın, en şiddetli biçimini devretmiş bulunuyor. Öyle ki, Ortadoğu'daki Üçüncü Dünya Savaşı'yla Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, içinde bulunduğumuz durumda tam iç içe geçmiş; mekan olarak da, güçler olarak da birbiriyle iç içe gelişen bir mücadele haline dönüşmüş bulunuyor. Bu durum hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin imkanlarını arttırıyor, çok fazla çelişki ve ilişki, ittifak sunuyor hem de görevlerini büyütüyor.

Mevcut haliyle Kürdistan Özgürlük Mücadelesi her zamankinden daha fazla Türkiye, Irak, Suriye ve İran'da, Demokratik Ortadoğu mücadelesi haline gelmiş bulunuyor. Kürdistan Özgürlük Devrimi, adım adım Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni gerçekleştiren bir gerçekliğe dönüşmüş bulunuyor. Bu açıdan da 2017 yılında hem bölge çapındaki savaşta önemli gelişmelerin olmasını hem de Kürdistan'ın dört bir yanındaki Özgürlük Mücadelesi'nde önemli ve kalıcı gelişmelerin ortaya çıkmasını beklemek lazım. Halk direnişimizi ve Gençlik Hareketimizi böyle bir perspektifle yönlendirmemiz, harekete geçirmemiz, eylemsel kılmamız gerekiyor.

Dikkat edilirse hemen yılın ilk aylarından itibaren bölgede ve Kürdistan'da önemli ve kalıcı siyasi-askeri gelişmeler yaşanacak. Bunu açıkça görüyoruz. Bir süredir ABD'de yönetim değişikliği süreci var. Bu bir geçiş süreciydi, onun sonuna geliniyor. Yeni bir yönetim iş başına geliyor. Amerika'daki yeni yönetim hem Ortadoğu'daki savaş için hem Kürdistan'daki mücadele için yeni politikalar geliştirecek. Buna dayalı olarak yeni gelişmeler olacak.

Diğer yandan ABD-Rusya ilişkileri ciddi bir gerginlik durumuna geldi ama bu ne kadar sürecek, uzlaşmayla mı sonuçlanacak yoksa derinleşerek çatışmalı durumu mu tetikleyecek, önümüzdeki süreçte bu belli olacak ki, her iki durum da bölgede ve Kürdistan'da önemli siyasi ve askeri gelişmelere yol açacak. Eğer Rusya ve ABD arasında bir uzlaşma ortaya çıkarsa bu Türkiye ve İran'ın dışlanması olacak; ki ondan hem Ortadoğu'daki çatışmalara çözüm arayışı gelişebilir hem de Kürdistan Özgürlük Mücadelesi yararlanabilir. Yok eğer çatışmalı durum gelişirse bu Kürdistan'daki özgürlük savaşını derinleştirmek için ciddi bir imkan ve fırsat sunar.

Yine, DAİŞ faşizmi ve AKP arasındaki ilişki de önemli. Belli bir çelişki ve çatışmanın olduğu gözleniyor. Bu ne kadar gerçek, ne kadar derinleşecek bilemiyoruz. Ama bir düzeyde bile olsa bunun AKP-MHP faşizmini derinden etkileyeceği açık bir gerçek. Eğer gerçekten DAİŞ Türkiye'ye karşı tavır alırsa, Irak ve Suriye'yi nasıl çökerttiyse Türkiye'yi daha fazla çökertebilecek bir güce ve örgütlülüğe sahip. Bunun ne kadar gerçekleşeceğini bilemiyoruz ama Bab'daki çatışmalar sanki böyle bir sürecin bir ölçüde gelişebileceği izlenimini veriyor. Bu durum da gerçekleşirse devrimci mücadele için imkanlar sunuyor.

almaya çalışarak, onlara yalvararak, KDP-YNK gibi güçlere tavizler vererek, bu temelde onların da desteğini alarak Özgürlük Mücadelemizi zayıflatmaya çalışıyorlar. Ama bütün bu çabaları AKP-MHP faşizmini ayakta tutmaya, ömrünü uzatmaya yetmiyor. Gelişen devrimci eylemlilik adım attıkça faşist sistem temellerinden sarsılıyor ve bir kere daha çöküşü yaşıyor. Bu bakımdan kış boyu mevcut devrimci eylemliliği sürdürdüğümüz ölçüde, yine Suriye işgali karşısında Türk ordusu darbelendiği ölçüde, artık ne faşist rejimin ne de Türkiye toplumunun bu savaşı kaldıramaz duruma düşeceği açık. Çöküşü yaşayacaklar. 'Saldırıya geçerek bunu önleyeceğiz', diyorlar ama ancak biz devrimci demokratik güçler olarak etkili mücadele yürütemezsek, faşizm bir ölçüde saldırıya geçebilir. Biz etkili mücadele yürüttüğümüz ölçüde, çökmekte olan faşizmin saldırı konumu kazanması imkansızdır.

Mevcut haliyle de önemli bir direniş gerçeği var; gerilla vuruyor, özsavunma direniyor, gençlik ve kadın hareketlerimiz direniyor, halk direniyor, zindanlar direniyor, demokratik siyaset direniyor. Binlerce insanı tutukladılar, cezaevlerine koydular, bir kişiyi bile çözemediler. Tüm toplum direniyor. Önderlik, gerilla, Parti, halk, demokratik siyaset topyekun bir direniş konumundayız. Faşist soy-

direnişçi gençlik hareketimize düşüyor. Komalên Ciwan'a ve onun Kürdistan'ın dört bir yanındaki, yurt dışındaki gençlik örgütlerimize düşüyor. Şimdiye kadar nasıl ki, özgürlük direnişine her cephede öncülük etti, onu besledi, güç verdiyse; Kürt Devrimci Gençlik Hareketi önümüzdeki süreçte, 2017 yılında devrimin eşiğini atlayarak zafer kazanacağı, finali göğüsleyeceği yılda da daha güçlü ve zafer çizgisinde öncülük edeceği kesindir.

Şunu bir kere daha tekrarlamakta yarar var; Kürt gençliği 1970'li yıllarda partileşti, faşist soykırımcı rejime karşı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni yarattı. 1980'li ve '090'lı yıllarda gerillalaştı, ulusal diriliş devrimini başararak Kürt demokratik uluslaşmasını ortaya çıkardı. 2000'li yıllardan itibaren de demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlenerek partileşme ve gerillalaşmayı fedai direnişçilik haline getirerek ve demokratik ulus inşasını ve direnişini öncü düzeyde yürüterek faşist soykırımcı rejimi yıkılma noktasına getirdi. En son AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı demokratik özyönetim direnişlerini, kent savaşlarını yaratarak, her türlü bedeli göğüsleyerek özgür yaşamda ısrarlı olduğunu, Özgürlük Devrimi'ni zafere taşımada kararlı olduğunu net bir biçimde ortaya koydu. 2017 yılı bütün bunların sonuç yılı olacak. Devrimde ve direnişte zafer yılı

◆ Mevcut haliyle de önemli bir direniş gerçeği var; gerilla vuruyor, özsavunma, gençlik ve kadın hareketlerimiz, halk, zindanlar, demokratik siyaset direniyor. Binlerce insanı tutukladılar, cezaevlerine koydular. Bir kişiyi bile çözemediler. Önderlik, gerilla, Parti, halk, demokratik siyaset topyekun bir direniş konumundayız. Faşizmi yenilgiye uğratacak, çöküşe götürecek, mezarını kazacak olan temel duruş budur. ◆

Diğer yandan Başûrê Kurdistan yönetimi ayrı Kürt devleti ilan etmek istiyor. Bunu isteyen, besleyen güçler var. Irak ve Suriye'yi bölmek isteyen, birliğine karşı olan güçler, birlik ya da federasyon eğilimine karşılar. Irak ve Suriye'nin parçalanmasını dayatıyorlar. Bunu da Başûrê Kurdistan yönetimi, özellikle de KDP üzerinden yapmaya çalışıyorlar. İsrail gibi güçlerin bunun arkasında olduğu herkes tarafından söyleniyor. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa bunun da Kürdistan ve bölge açısından önemli siyasi-askeri sonuçlarının olacağı açık bir gerçek. Özellikle İran ve TC yönetimlerinin nasıl tavır alacağı merakla beklenen bir durum oluyor.

Çöküşü yaşayacaklar

Son olarak ve en önemlisi de; AKP-MHP faşizmi ile Özgürlük Hareketimiz arasında en yüksek yoğunlukla süren mevcut savaşın artık kalıcı sonuçlar yaratacak bir düzeye ulaşmış olmasıdır. 24 Temmuz topyekun faşist saldırısı karşısında hareketimizin geliştirdiği direniş daha şimdiden önemli bir düzey kazandı. Türkiye'de devleti ve sistemi çöküş noktasına getirdi. AKP hükümetini ve Türk ulus devlet faşizmini ölüm noktasına ulaştırdı. Bunu kendileri de açık bir şekilde söylüyor. Psikolojik savaşla, ABD ve Avrupa'yı zorlayarak, İran, Rusya ve İsrail'den medet umarak, güç

kırımcı saldırılar karşısında hareket ve halk olarak ulaştığımız bu direniş konumu çok çok önemlidir. Faşizmi yenilgiye uğratacak, çöküşe götürecek, mezarını kazacak olan temel duruş budur. Bu durumun 2017 yılında, onun ilk aylarından itibaren önemli bir gelişme kaydedeceği mevcut direniş konumunu sürdürdüğümüz müddetçe faşist rejim ayakta kalamayacaktır. Türkiye toplumunun bu durumu daha fazla kaldıramayacağı açık bir gerçek. Bu bakımdan da AKP-MHP faşizmi ile PKK hareketi ve Türkiye'nin demokratik güçleri arasında süren mücadelede de önemli kalıcı gelişmeler önümüzdeki süreçte yaşanabilir. 2017, bütün bunların gerçekleşmesine aday bir yıl oluyor. Dikkat edilirse ilk aylarından itibaren Kürdistan ve Ortadoğu'da önemli siyasi-askeri gelişmelerin yaşanmasını sağlatacak çelişkiler ve dinamikler söz konusu. Bunlar önümüzdeki süreçte adım adım gelişecek ve 2017 yılı en kapsamlı, en derinlikli bir siyasi, askeri mücadele yılı olacak. Kürdistan'da özgürlük direnişinin topyekun olarak en çok boyutlandığı sömürgeci, soykırımcı-faşist rejimi çöküşe götürdüğü bir yıl olacak. Biz böyle bir iddiayla 2017 yılına giriyoruz. Büyük bir direnme konumu kazandık. Topyekun direniş çizgisinde bunu daha da sürdürerek sonuç alacağımıza inanıyoruz. Bunu sürdürme ve sonuç almada en büyük görev yine yiğit Kürdistan gençliğine düşüyor. Devrimci,

olacak. Özgür yaşamı kazanma yılı olacak. Kürdistan'ın ve Önder Apo'nun özgürlüğünü kazandığı yıl olacak. Bütün bunları da kuşkusuz Önderlik, halk, gerilla, demokratik siyaset, Parti direnişi sağlayacak. Fakat tüm bu direnişlere öncülük edecek ruh, coşku, heyecan, dinamizm katacak olan gençlik direnişi olacak. Şimdiye kadar Kürt Özgürlük Devrimi'ne öncülük etmiş gençlik direnişçiliği devrimi zafere taşımada da görevini eksiksiz yerine getirecek. Biz buna inanıyoruz. Andokların ve Axînlerin çizgisinde yürüdükçe, yüzlerce ve binlerce gençlik şehidinin anısını doğru özümseyip onların amaçlarını başarma noktasında bilinçli ve kararlı hareket ettikçe, Kürt Gençlik Hareketi'nin aşamayacağı engel, yenemeyeceği zorluk, başaramayacağı görev kesinlikle yoktur.

Bu temelde 2017 yılını böyle bir direnişçiliğin zafer yılı haline getireceği kesindir. Biz bu inançtayız ve bu temelde Axîn ve Andok yoldaşlar şahsında tüm gençlik şehitlerimizi, onlar şahsında da tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyor, yiğit Kürt gençliğine 2017 zafer yılı mücadelesinde üstün başarılar diliyoruz. Diyoruz ki; Fedaileşen gençlik zaferin garantisidir, yaratıcısıdır, örgütleyicisidir. Kürt gençliğinin bunu gerçekleştireceği kesindir.

■■■

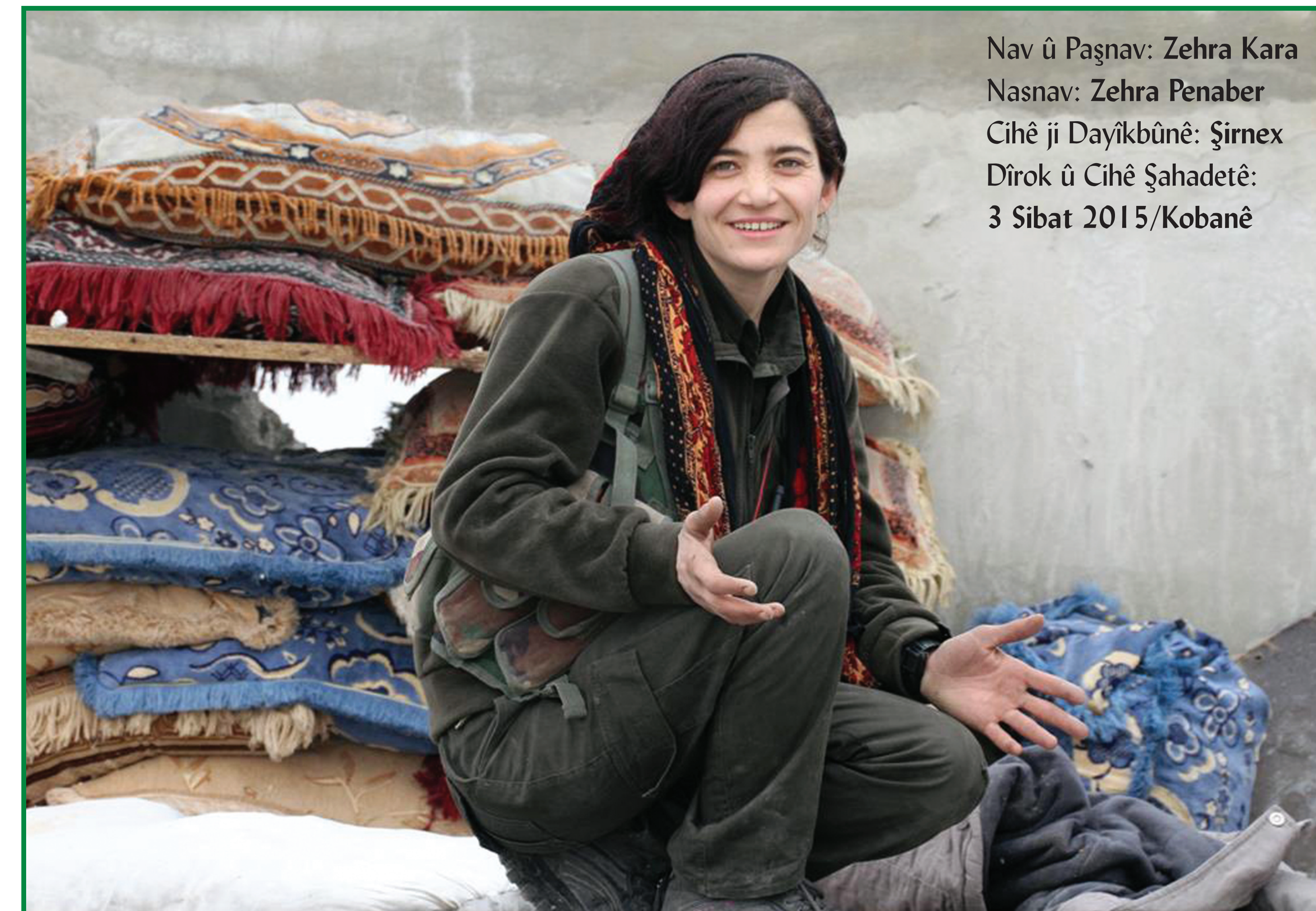
Rêberê min; soza me ji bona we, têgihiştina nêrînên we ye

Şehîd Zehra Penaber

Cardin bû şev, cardin cîhan tarî bû û ketim nava xewêk pir giran. Dibe ku azadiya dîtina we di xewê de çêbibe. Ji bo wê ez van rojan ji xewê pir hez dikim. Lê ev car, bi xewê min we nedît. Ji ber ku di şiyarbûna min de hûn her li ber çavên min in. Radibim û rûdinim hûn li hemberî min disekinin û ji ber çavên min naçin.

Rêberê min ev demeke hûn ji aliyê hêzên desthilatdar ve têne jehrkirin û tevî hemû zorî û zehmetiyan berxwedaniya xwe didomînin. Em jî dikevin bihareke nû. Gulleyên kor û bêbext careke din canên şirîn ji min girtin. Duh li Amedê, şeş heval bi kîmyasalê hatin şehîdxistin. Weke şervaneke te, li hemberî van hemû desthiladaran çi bikeve ser milê min ez ê pêk bînim û cardin jî soza xwe nû dikim Rêberê min.

Bêlê Rêberê min! Em dikevin salvegera heştemîn ya Qomploya Navnetewî, qomploya ku li hember Rêberê min hatî pêşxistin, ji bo fêmkirina wê şirovekirin her tim pêwîst dike... Di nav Kurdan de gelek dîrokên qomployan hene. Bi derketina vê rastiyê re di dîrokê de qomploya yekemîn ji aliyê dewleta Sûmeran ve hatiye pêşxistin. Ev komplo li hemberî Kurdan û hemû gelên Rojhilata Navîn hatiye pêşxistin. Di van perestgehên bi vî rengî de ya herî bingehîn ku em bidest bigirin, pergala mêtîngehê ye. Ya ku mîtolojiya rahîbên Sûmeran daye avakirin; ev mîtolojiya ku nivîsandine di serê mirovan de mîna desmalekî dane pêçandin. Mirov di nava wan perestgehan de mîna amûrekî hatine bikaranin. Beg, melle û melik xwe mîna alîkarê xweda dane nasîn û ev bi mirovan jî dane qebûlkirin.

Bi vê ferasetê ve gelek xeterî li ser mirovan dane çêkirin. Di vê pergalê de xwe kirin xweda û melikên jorê. Wisa li xwe kirin ku kes nikaribe destê xwe bide wan. Xwe mîna îlahî dan naskirin. Li ser ramanên mirovan desthilatî dan avakirin. Di destpêkê de qomployên çep û rast dan pêşxistin.

Yek ji wan qomployan bi destê Enkîdu tê pêşxistin. Di encama qomployê de Hûmbaba dîl tê girtin û Gilgamiş dixwaze wî bixe hevkarê xwe. Lê yê ku bûyî nokerê Kurdan Enkîdu ye. Ji wir û pê ve ji bo Kurdan pêvajoyek bi xwîn dest pê dike. Di vê encamê de, di nava Kurdan de zemînê nokerî û qomplogeriyê tê pêşxistin. Tevî hemû qomployan Kurdan roleke girîng ji bo civakbûyînê lîstine.

Di vê wateyê de derî ji jiyana civakî re vekirîne. Mirov dikare bibêje ku di nav civaka Kurd de, gelek pirsgirêkan rû dane. Yek ji van pirsgirêkan jî xwe bi xwe nedayîna afirandin e. Li ser çand û nasnameya xwe, xwe nedayîna jiyîn e.

Gelê Kurd her tim di nav qomployon de maye, xwe ava nekiriye û pêşxistina tê xwestin bidest nexistiye. Her tim di rewşên bi vî rengî de mane, lewra pêşerojeke ku tê xwestin nedane afirandin. Navê Kurdan heye, lê Kurd di nava xwe de hezar parçe ne. Ev parçebûna mejî ya di nava Kurdan de, wan di warê rih û fizîkî de jî kiriye hezar parçe.

Wiha di roja me ya îro de jî Kurdên me di rewşeke wisa de dijîn. Tevî ku Têkoşîna Azadiyê tê dayîn jî nikarin xwe ji dijminê xwe yê hezarî salan rizgar bikin. Ji bo li dîroka xwe ya resen venegere, çi ji destê wê tê dike. Di serî de xwe înkar dike, zimanê xwe înkar dike û çanda xwe ji nedîtî ve tê. Xala herî biêş jî ev e. Pergala desthilatdar ev xeşimtiya Kurdan ji bo xwe bikar tîne. Kurdan bi Kurdan dide kuştin, Kurdan bi Kurdan dide girtin û Kurdan bi Kurdan dide pişaftin. Kurdê ku xwedî doz û şerefe jî gelek berdêlên giran daye. Berdêlên ku dide wê ti serdem nikaribe berovajî bikin.

Di dîroka Kurdan de qomployek din jî rû da, ew jî Qomploya 15 Sibatê ye. Ev roj ji hêla Kurdên bi şeref ve mîna Roja Reş hatiye pênasekirin. Dema Rêber Apo radestî Tirkiyê kirin, xwestin Tevgera Azadiya gelê Kurd jî, ji holê rakin. Hemû hewldan ji bo tinekirina Rêbertî û Tevgera Azadiya Kurd bû. Lê qomploya ku pilan kirin ji hêla Rêbertiya me ve hate valaderxistin. Pêvajoya ku Rêbertiya me di Îmraliyê de da destpêkirin hemû pilanên dijmin yên qirêj valaderxistin. Neteweperestên Kurd jî di vê kompleyê de vala hatin derxistin. Pergala Netewa Demokratîk û jiyana azad a ku Rêbertiya me daye destpêkirin, tenê ji bo gelê Kurd û Rojhilata Navîn nîne. Ji bo hemû cîhanê û gelên azadîxwaz e. Di vê pergalê de dadmendî û azadiya civakan heye. Ji ber vê ye ku di şerê nerastiyê de her tim rastî xurtir bûye û şaşîtî bê qewet maye. Her çendî hêzên desthilatdar wê xurt bidin diyarkirin jî, lê di cewherê xwe de bê hêz e. Xwest hêzbûna xwe bi Qomploya Navneteweyî re nîşan bide.

Rêber Apo, di pêşxistina stratejiya nû de qomployê valaderxist. Bi paraznameyên xwe re pergaleke nû mîna avê zelal danî pêşiya me. Bêguman ev ji bo çareserkirina pirsgirêka Kurd jî pêngaveke nû û dîrokî bû. Di vê wateyê de li hemberî hebûna gelan û ji çanda wan re rêzdayîn taybetmendiyên serdemê yên herî bingehîn û sereke ne. Ji bo wê jî bingehgirtina rewşenbîrên demokratîk û pêşxistina şoreşa demokratîk pêwîstiya herî sereke ye. Ev jî tê wateya ku gel qomployên bi vî awayî valaderbixîne.

Weke ku Rêber Apo daye xuyakirin û dibêje; "Ev qomploya ku hatî pêşxistin ne tenê li ser min bû. Li ser gelê Rojhilata Navîn jî hatiye pêkanîn." Ji ber vê jî divê di serî de gelê Kurd û hemû gelên azadîxwaz ji bo azadiya Rêbertiya me rabin ser piyan.

Pêwîst e em bi zanebûna valaderxistina Qomploya Navnetewî çalakiyên bihêz li dar bixin. Gelê Kurd, Tirk û hemû mirov wê di şaristaniya demokratîk de binîn gel hev. Belê Rêberê min, em ji we fêrî van têgehên zêrîn bûn. Em dizanin ku pergala kapîtalîzmê ji bona civakan qomployek bi serê xwe ye. Qomploya destpêkê bi hinek rêbazan hatiye pêşxistin û hûn jî vê vala derdixin. Bêgûman di vir de erkeke mezin dikeve ser milê me jî. Soza me ji bona we, têgihiştina van têgeh û nêrînên we ye.

16.5.2007

Ji pirtûka bi navê Jana Pênaberiyê hatiye girtin

